

Luôn Luôn Có Nhau

Contents

Luôn Luôn Có Nhau	1
1. Chương 1: Lời Nói Đầu	1
2. Chương 1-2: Ngày 1: Quá Khứ Ghê Tởm	2
3. Chương 2: Ngày 2: Chai Nước Suối	7
4. Chương 3: Ngày 3: Mụn Nhọt	11
5. Chương 4: Ngày 4: Kỷ Niệm Thứ Hai	15
6. Chương 5: Ngày 5: Giữ Lời Hứa	19
7. Chương 6: Ngày 6: Bỏ	24
8. Chương 7: Ngày 7: Gián Tiếp Tinh Tò	29
9. Chương 8: Ngày 8: Sinh Nhật (i)	33
10. Chương 9: Ngày 9: Sinh Nhật (ii)	37
11. Chương 10: Ngày 10: Ngưng Trò Chuyện	41
12. Chương 11: Ngày 11: Nói Ra Tình Cảm	45
13. Chương 12: Chủ Nhật: Tin Nhắn Cute Cute Dễ Thương~~~	49
14. Chương 13: Một Năm Sau...	50

Luôn Luôn Có Nhau

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ, đoản văn, Câu chuyện này tác giả viết chỉ nhằm mục đích ôn lại kỷ niệm dành cho người bạn thân đầu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luon-luon-co-nhau>

1. Chương 1: Lời Nói Đầu

Mới vào trường, bỏ ngỡ trước mọi thứ, cậu bắt đầu cuộc sống bên ngôi trường Trung học mới này.

Gặp anh, cậu chẳng có cảm xúc gì cả, chỉ là một chút bất ngờ vì anh quá giống với mẫu người trong mộng của mình.

Thân với anh, cậu phải trải qua một cuộc tiểu phẫu nhỏ.

Thân với anh, cậu phải tự ngược bản thân và luôn luôn nở nụ cười hiền.

Thân với anh, cậu luôn suy nghĩ vẩn vơ và nhủ rằng anh không thuộc về mình.

Thân với anh, cậu luôn luôn được chiều chuộng và được đáp ứng mọi nhu cầu nhưng phải nhìn anh đi với cô gái khác.

Thân với anh, cậu phải, phải, phải kiềm lòng mình lại và luôn chọc anh đủ thứ, bên cạnh anh chia sẻ về những nỗi buồn trong khi, nỗi buồn khi thích anh còn chẳng thể giải quyết nỗi.

Gặp hần, cậu cũng rung động y như lúc gặp anh.

Gặp hần, cậu mới biết tại sao hần và anh đều nổi tiếng với con gái trong trường.

Thân với hần, cậu mới biết hần lưu manh nhưng bên trong ngọt ngào như thế nào.

Thân với hần, cậu có thể đề đầu cười cổ hần nhưng không hề nhận lại lời khó chịu nào.

Thân với hần, cậu mới biết hần hay làm nũng như thế nào.

Thân với hần, cậu mới biết cậu hiện giờ đang phân vân tình cảm.

Thân với hần, cậu mới biết cậu đã yêu cả hai người.

Liệu cuộc sống có viên mãn như trong mơ??

2. Chương 1-2: Ngày 1: Quá Khứ Ghê Tởm

“Ba mẹ nói cái, cái gì cơ? Tại sao CON PHẢI CHUYỂN TRƯỜNG CỜ CHỨ??????? Vô lí hết sức, ba mẹ nêu lí do đi chứ!!!”

Đó là câu nói bắt đầu cho mọi chuyện ở ngôi nhà nhỏ bé của Hải Sơn và kết quả sẽ dẫn đến mọi chuyện lùm xùm sau này.

Hải Sơn bực dọc, bước nhanh ra phía ngoài cửa phòng học, chạy thật nhanh lên lầu, đồng thời với tay đóng thật mạnh cửa phòng ngủ làm cho ngôi nhà tưởng chừng như nghiêng ngả không ít. Cậu úp mặt vào gối, lăn qua lăn lại rồi lại vùi đầu trong gối, hai hàng nước mắt chảy ra lúc nào không hay biết.

Đột nhiên một dòng suy nghĩ thoáng ra trong đầu cậu, không lẽ ba mẹ đã biết chuyện cậu nhắn tin với Bảo. Không thể được, rõ ràng cậu giấu kĩ những tin nhắn đó lắm cơ mà. À phải rồi, hôm qua tự nhiên bị tịch thu điện thoại, hèn chi ba mẹ lại phát hiện ra.

Trớ trêu cho Hải Sơn, sinh ra là một cậu bé luôn luôn được người trong gia đình kì vọng đủ thứ, rồi chăm lo chăm sóc để cậu trở thành một người ĐÀN ÔNG THẬT SỰ chứ không phải như bây giờ, chứ không phải là một người chỉ có hứng thú với đàn ông. Có lẽ mọi chuyện sẽ không đi theo chiều hướng như thế này nếu như ngày đó, tính tò mò của Hải Sơn không được bộc phát.

Chuyện xảy ra cũng đã khá lâu rồi, gần một năm trước, đó là vào khoảng thời gian nhà cậu chuẩn bị cho một cuộc cách tân về mọi thứ để chuyển sang nhà mới sống. Điều này cũng là một trong những lí do mà Hải Sơn phải tự chăm sóc bản thân vào thời gian này. Điểm đến ở lại của cậu là ở nhà dì, từ việc ăn tối ngủ cậu đều ở nhờ nhà dì cả. Mọi chuyện bắt đầu khi nhà dì của cậu xuất hiện một anh từ dưới quê lên, nghe nói là lên đây ôn thi đại học rồi ở nhà dì để tiện việc ôn tập.

Thoạt đầu, đối với Hải Sơn, con gái là thiên thần, là tạo hoá đã ban cho cậu để hưởng thụ. Nhưng không, giây phút cậu lỡ thấy thân thể nhìn bên ngoài thì ồm nồm nhưng khi anh Phong, tên của anh, cởi áo ra làm tim cậu bị lệch một nhịp. Thời khắc chuyện bắt đầu xảy ra khi cậu ngủ chung với anh ta.

Ham muốn của tuổi dậy thì đã thôi thúc Hải Sơn làm những chuyện mà không ai có thể tưởng tượng được, đầu tiên là vòng tay qua ôm anh Phong ngủ. Sau đó dần dần xích lại gần hơn để rồi dùng chân mình trèo lên hần người anh ta nằm ngủ. Đương nhiên, bản thân anh ta đâu để ý chuyện này, cứ thản nhiên ôm lấy Hải Sơn ngủ li bì.

Bước tiếp theo của cậu là lấy tay để lên thứ đó, sờ soạng xung quanh chỗ đó của anh Phong. Lúc đầu Hải Sơn cảm giác hơi ghê sợ nhưng rồi, lòng tò mò đánh thắng nỗi sợ đó và cậu càng ngày càng can đảm hơn,

bắt đầu mò vào hần bên trong lớp quần áo. Chuyện gì tới cũng sẽ tới, anh Phong cũng vì ham muốn của bản thân và vượt quá giới hạn của hai người. Một trận mây mưa xuất hiện mặc dù cậu vẫn “còn trinh”.

Sau bữa đấy, suy nghĩ về con gái là nhất, là có thể đáp ứng yêu cầu của bản thân trong Hải Sơn bắt đầu phai nhạt dần. Thay vào đó là những thước phim về hai chàng trai ôm ấp nhau, những sản phẩm phim hoạt hình về đề tài gay rồi những truyện tranh đầy tính LGBT. Chúng cứ liên tục hấp dẫn Hải Sơn cho đến khi cậu cũng bắt đầu làm vậy với một đứa bạn trong lớp, tên Bảo. Chuyện cũng bắt đầu như vậy nhưng kết thúc lại khác, người bạn ấy lúc đầu cũng cùng phe với Hải Sơn nhưng rồi cũng thấy kinh tởm bản thân và dùng những hành động ấy xa lánh cậu.

Bản thân chưa bao giờ được thoả mãn đầy đủ, Hải Sơn bắt đầu nhận tin tra tấn cậu bạn ấy nhưng lại bị ba mẹ phát hiện ra. Cuộc cãi vã diễn ra, kết quả chỉ vụn vụn gọt gọt trong hai từ “Chuyển Trường”.

Trường mới của Hải Sơn cũng là trường quốc tế với không gian rộng hơn, tiền học phí mắc hơn và những hoạt động trong trường vui hơn. Ngôi trường này được xây gần như hẻm trong hẻm, ở sâu bên trong nhưng lại hiện ra trước mắt hoành tráng và to lớn.

Đối với Hải Sơn, bước chân đầu tiên vào trường thể hiện rõ sự thờ ơ của cậu và chẳng muốn tiếp xúc với mọi người xung quanh. Nhìn xung quanh hồi lâu mới phát hiện ra là chẳng có ai ở trên sân trường cả, Hải Sơn bắt đầu cảm thấy ngôi trường này tẻ nhạt dần cho đến khi nhỏ em họ lại chạm vào sau lưng.

“Này, anh Tin, anh làm gì mà đứng ở đây thế?”

“Tìm lớp?”

“Mọi người đang tập trung dưới sảnh á, đi xuống tầng hầm cơ.”

“Ồ, cảm ơn em nha.”

Hai tay cầm hai bên cặp, đi từng bước nhẹ nhàng xuống tầng hầm của trường, Hải Sơn lúc này mới thấy thì ra nãy giờ các học sinh đều lũ lượt chạy xuống dưới đây khi vào trường. Rảo bước đi thăm dò kiến trúc của trường và bước vào đại sảnh, cậu bị choáng ngợp bởi quy mô của nó, lớn quá mức cậu có thể tưởng tượng được. Nhưng suy cho cùng, dù cho trường này có rộng bao xa hay cao bao nhiêu, không có ai ở đây có thể thoả mãn cậu bằng anh Phong cả. Liếm môi môi đang dần khô đi theo thời gian, Hải Sơn bước tới tìm tên mình trên bảng thông báo của trường.

“Để coi, lớp 10B à?”

Trong đầu xuất hiện hàng loạt suy nghĩ và câu hỏi chọt loé lên trên đầu cậu, Hải Sơn bỗng chốc một mình bên cạnh bảng thông báo mặc cho các câu hỏi cứ tiếp tục bay trên đầu. Đứng một mình, có lẽ cũng quen rồi, Hải Sơn nhanh nhẩu tìm ra cô chủ nhiệm vì có một bảng lớp to tướng ghi dòng chữ “10B”.

Bước vào hàng, cậu bắt đầu trầm ngâm và nghĩ xem chiều này sẽ học cái gì và chơi cái gì. Chẳng để ý tới xung quanh, cậu liền chạm mặt với con nhỏ đi về hướng ngược lại.

“Cái quái gì thế?”

“Này cậu kia, đi đứng gì kì vậy?”

“Ủa, không phải đây là Lễ Anh chứ?”

“Hải Sơn?”

Hải Sơn kinh ngạc và trong lòng bỗng chốc dấy lên một loại cảm xúc khó tả nhưng rồi Lễ Anh đi nhập bọn với đám bạn của mình, để lại Hải Sơn lại lẻ loi lẩn nhủ. Cậu cũng nhanh chóng đứng ngay ngắn lại trong hàng lớp, cúi mặt xuống nhìn những phiến gạch màu ngà voi phản chiếu lại khuôn mặt ngơ ngác của cậu. Hoá ra, Hải Sơn đã tàn phế đến mức này, thật sự quá mệt mỏi mà.

Tiếng chuông reo kéo cậu về thực tại, đồng thời cũng kéo cậu ra khỏi màn tự ngược của mình. Hải Sơn đi sau cùng trong tất cả, khẽ nhìn sơ lược lớp học mới của mình và thất vọng nào nề. Chẳng có tên nào là trên mức trung bình trong thang đo độ đẹp của cậu cả, trường này chán rồi đây.

Những con người phía trước cười cười nói nói vui vẻ, duy chỉ độc nhất cậu và một con nhỏ nữa cứ im im một cách bất thường. Quả thật, lại thêm một nhân vật tự kỉ của ngày, Hải Sơn trầm nghĩ rồi lách lên trước mặt con người đó. Một cô gái với cặp mắt kính màu đen, đeo ba lô nhỏ và ánh mắt cũng hồ hững như cậu. Trong lòng cậu bộc ra ý định khác thường nhưng vụt tắt sau đó vài giây bởi vì cậu cũng chẳng có hứng thú với con gái.

“Này nhóc, em tên gì thế?”

Giọng nói trầm từ phía trước vọng lại, Hải Sơn ngửa mặt lên bèn thấy một đứa con trai lùn hơn cả mình mà dám xưng với cậu là em. Quả là gan cùng mình mà!!

“Hải Sơn, Nguyễn Hải Sơn.”

“Oa, vừa là nước vừa là núi cơ à!! Tên gì nghe ngộ vậy?”

Ngộ, ngộ cái khỉ gì, tên cậu do ông ngoại yêu dấu của cậu đặt, ai dám chửi tên cậu hay ám chỉ bất kì thứ gì, nhất quyết Hải Sơn này không đội trời chung.

“Tên tôi tùy mấy người nghĩ, và đừng bắt chuyện với tôi. Khó chịu lắm.”

Về mặt ngõ ngang của kẻ đối diện chẳng mấy may làm Hải Sơn có một tí rung động nào, chẳng qua chỉ biểu lộ cảm xúc miệng hình chữ nhật mà thôi. Tiếp tục đi thêm một quãng nữa, cửa phòng số 038 hiện ra trước mặt, cô giáo chủ nhiệm nhanh tay mở cửa phòng ra, lùa đám học sinh vào trong.

Cả bọn nhanh chóng bước vào lớp, có mấy đứa quen thuộc với nơi này thì vào chỗ ngồi ngay không cần để ý tới sự sắp xếp của giáo viên. Riêng mấy đứa mới vào trường, khẽ ép mình lại một chỗ với khuôn mặt thoáng bối rối nhưng rồi cũng tự lựa cho mình mỗi đứa một chỗ ngồi. Hải Sơn tì được một góc bàn cuối lớp ngay từ thời khắc bước vào lớp, cậu nhanh chóng di chuyển xuống dưới và ngồi ngay ngắn.

Bỗng đâu chui ra thêm một thằng con trai ngồi ngay kế bên cạnh, còn cười cười nữa. Hải Sơn tì cái bàn này chỉ vì muốn không ai chú ý đến mình ai dè lại gặp ngay một thằng không biết trái phải, ngồi vào bàn không mở miệng. Đây là một trong những điều Hải Sơn không thích về những người bạn mới của mình.

Nhưng chưa kịp mở miệng ra, cô giáo chủ nhiệm ở trên ngắt lời bằng đoạn giới thiệu sơ lược về tên tuổi và sơ đồ sơ qua của trường học. Những nội dung này đối với Hải Sơn chẳng gây một chút hứng thú, cậu bèn ngả lưng xuống bàn rồi nhắm hai mắt lại, đi vào giấc say sau đó vài phút.

“Sơn, Sơn, dậy nào...”

Trước mặt là một thân hình của một đứa con gái và khuôn mặt giận dữ của cô giáo. Có lẽ cậu thiếp đi khá lâu, đồng hồ trên tường điểm đúng 11 giờ trưa. Theo như cậu nhớ, đây là thời gian sắp sửa tới giờ cơm thì phải.

“Hửm, có chuyện gì sao?”

“À mà quên tờ tên là Bảo Châu nhé, rất hân hạnh được làm quen.”

“Ồ, rất hân hạnh được làm quen.”

Cô bé trước mặt đem lại cho Hải Sơn cảm giác thân thiện và hoà đồng. Hơn nữa, tướng người của cô bé này có thể nói là ra dáng một thiếu nữ nếu như loại bỏ đi sức hệt của chiều cao của cô. Hải Sơn nghĩ nếu như mình là con trai thật sự, chắc thích cô bé này lâu rồi.

“À đúng rồi, cậu biết tên hết mọi người trong lớp chưa?”

“À à, chưa biết. Mà có gì không?”

“Để tớ đi giới thiệu họ với cậu.”

Hải Sơn bất đắc dĩ đi theo cô bạn mới để cô giới thiệu sơ lược tên từng người mà sẽ gắn bó với cậu trong thời gian tới. Sau khi biết hết tất cả các tên, Hải Sơn nhanh chóng quay về chỗ ngồi nhưng chưa kịp đặt mông ngồi xuống, cậu đã bị bắt xuống dưới tầng hầm ăn cơm.

Loay hoay một hồi, Hải Sơn cũng tìm thấy được nơi để ăn cơm. Nhìn tới nhìn lui, nhìn xuôi nhìn ngược cũng chẳng thấy ai quen thuộc, cậu đành bước tới bưng cơm của mình rồi nhìn xung quanh. Thật đáng tiếc cho cậu là chẳng có một bàn trống cho cậu để ngồi ăn cả. Đang dùng bốn con mắt của mình tia bàn trống, quay qua thì thấy bàn của Tommy còn dư một chỗ. Lấy hết can đảm, cậu bước lại chỗ ngồi còn trống đó, nở nụ cười thật tươi với đám đang ngồi xung quanh.

“Tớ có thể ngồi ở đây chứ?”

“Hừm, cậu là ai mà sao ngồi ở đây?”

“Tớ là, tớ là bạn cùng lớp với cậu bạn Tommy ngồi đây. Xung quanh hết chỗ rồi, tớ ngồi ở đây không làm phiền chứ?”

Rặn ra nụ cười đã khó, giữ được nụ cười đó duy trì còn khó gấp bội lần vậy mà Hải Sơn vẫn tiếp tục giữ nụ cười cho đến khi con người khó chịu trước mặt gật đầu. Đây là ấn tượng đầu tiên của cậu với người mà cậu sẽ trở thành bạn thân sau này, Lưu Thiên Bằng.

“Sơn này, mày chọn môn nào thế?”

“Hả, à tớ chọn môn ICT, Art với Business Studies. Có gì không?”

“À, không có gì.”

Cuộc nói chuyện ngắn ngủi của Hải Sơn với Tommy kết thúc nhanh chóng. Không khí của bàn có vẻ tỏ ra gượng gạo cho đến khi một tên trong bàn liền đề cập về đề tài mà con trai ai cũng bàn, gái. Hải Sơn tiếp tục cúi đầu xuống ăn cho thiệt lệ để tránh trường hợp cậu bị hỏi đột ngột các câu hỏi liên quan.

“Tớ đi nhe, cảm ơn đã cho ngồi kè.”

Lúc này, cậu bưng khay cơm của mình đi thật nhanh ra chỗ đổ. Đằng sau, cuộc nói chuyện không hồi kết lại tiếp tục diễn ra với sự vắng mặt của “thành viên ma” của nhóm là cậu. Nhưng cậu đâu hề hay biết, ấn tượng về Hải Sơn đã lọt vào mắt nâu của anh.

Bước lên tầng trên, Hải Sơn phát hiện hình như trường này không có ngủ trưa, hoá ra bộ đồ ngủ trong cặp trở nên vô dụng. Lúc này, cậu chẳng biết chỗ nào để chơi, bèn đi ra ngoài sân bóng đá. Ở đây, người người tấp nập, kẻ qua người lại trò chuyện khiến cậu có đôi phần khó chịu. Hải Sơn bản thân không thích sự ồn ào, nhưng vì sự nghiệp muốn có một người bạn duy nhất nên đành lết thân xác gầy gò của mình ra sân bóng.

Ở trên sân, lúc này có một đám người mặc đồ thể thao chia thành hai phe, dùng kỹ năng của mình để di chuyển một trái bóng màu đen trắng trên sân một cách hăng hái. Nhưng khi hình ảnh đó lọt vào trong mắt của Hải Sơn, chúng biến thành hình ảnh tẻ nhạt và vô cùng không thú vị khi chỉ hao tổn sức lực chỉ để đưa trái bóng nhỏ xíu vào gôn của đội bạn.

“Sơn cũng ra đây à?”

Giọng nói phát ra từ bên phải làm Hải Sơn khẽ giật mình, quay sang liền thấy Bảo Châu, cô bạn hồi sáng bắt chuyện.

“Ồ, chào Châu. Tại cũng chẳng có việc gì làm.”

“À nhìn kia, lũ con trai đang thay đồ kia.”

Nghe Bảo Châu vừa dứt lời, Hải Sơn tia ánh mắt qua chỗ lũ con trai đang thay từ đồ thể thao sang đồ đồng phục. Như ăn vài quả dấm vào trong mắt, Hải Sơn thất vọng nhìn những thân hình từ những thân hình gầy trơ xương cho tới những cơ thể đầy đặn mỡ. Tâm trạng đột nhiên bị chùng xuống, cái ước mơ tìm người có thể thoả mãn cậu hình như còn hơi xa và khó có thể thực hiện được trong này.

Chưa kịp để lòng đau buồn chiếm lấy, Hải Sơn bèn liếc qua một lần cuối cùng, ánh mắt đập ngay thân mình của một đứa con trai tuy hơi ốm nhưng cơ thể cân đối, tay và bụng đều hiện rõ cơ. Cậu nghĩ thầm trong bụng, thì ít nhất cũng có một người chứ. Và niềm hy vọng làm bị dập tắt lần nữa khi nhìn lên khuôn mặt, trong mắt Hải Sơn lúc này chỉ thể hiện tia giận dữ. Hoá ra tên mà có cơ chút lại là tên ngồi cùng bàn và tỏ vẻ khó chịu khi có sự có mặt của Hải Sơn trong bàn đó.

Quay lưng bỏ Bảo Châu lại một mình, Hải Sơn nhanh chóng lấy cặp rồi di chuyển lên trên lớp tiếp theo, lớp Toán. Đứng đợi trước cửa hồi lâu, từng tốp học sinh di chuyển lại gần cậu với những tiếng cười khúc khích cộng với những điệu cười ha hả to lớn. Nhìn cảnh đó, trong lòng Hải Sơn không mấy may rung động.

Trở trên thay, trong tốp người đó lại xuất hiện “kẻ đáng ghét” kia. Anh đi cùng bạn bè, cười cười nói nói rất vui vẻ. Nụ cười ấy chỉ làm Hải Sơn thêm bức mình, nhưng chưa được bao lâu thì thầy Toán đã mở cửa để mời các học sinh lớp thầy đi vào.

Bàn ghế đã được sắp xếp sẵn, cậu nhanh chóng tìm được một em ghế ngồi không gần cùng không xa bàn rồi đặt cặp ngồi xuống. Chờ mọi người ổn định thì Hải Sơn cũng phát hiện anh ngồi cách cậu hai ghế, đang ngồi lấy tập vở ra. Lật đặt, cậu cũng lấy hộp bút của mình ra lật tới lui tìm bài hay. Đáng tiếc, đa số đều không nằm trong kiến thức từng học của cậu nên đành dừng lật sách, nhìn qua lại thấy đám bạn chăm chú nghe giảng. Đối với cậu nghe giảng giống như cực hình, thôi thì đành vậy, Hải Sơn bèn hướng ánh nhìn lên bảng.

“Ê này, nghe nói mày từ Á Châu chuyển qua phải không?”

“Ừ, có gì không?”

“Tao cũng từ chỗ đó qua nè, mày học được không?”

“Ý mày là sao, học được?”

“À thì mày học tốt không ý mà?”

“Cũng tạm được.”

Cái đứa con trai trước mặt có vẻ hơi nói nhiều, đã vậy khuôn mặt còn toàn mụn là mụn, thân hình hơi mập mập. Hải Sơn cũng chẳng muốn tiếp tục cuộc trò chuyện bèn cúi gầm xuống làm bài thầy Toán mới giao.

Tay thì làm nhưng tai vẫn đang nghe ngóng tình hình, hoá ra hai đứa bên cạnh mới đúng thật sự là nhiều chuyện. Không nhìn được nữa, cậu bèn liếc mắt qua coi chân tướng của hai kẻ này giờ làm ồn rộn cả lớp học.

Chẳng ai khác ngoài tên nhóc khó chịu buổi trưa, nhìn mặt sáng sủa mà sao lại có thể nói nhiều đến thế nhỉ? Hải Sơn bèn đứng phắt dậy khiến cả lớp khẽ giật mình, thầy Toán cũng vậy.

“Đi ra khỏi lớp với tôi.”

Thầy Toán nói giọng có vẻ tỏ ra khó chịu, Hải Sơn đành bước thẳng ra ngoài theo lời thầy. Cậu bị sặc cho một trận về thái độ học tập trong lớp mặc dù đây chỉ là ngày đầu tiên cậu bước sang một môi trường hoàn toàn mới. Sau khi bị sặc một trận tơi tả, Hải Sơn quay về với tâm trạng khó chịu cực kì, từ thân cậu có thể nhận ra một luồng sát khí có thể giết ngộp người khác nếu nhìn vào.

Ngồi vào bàn học, cậu có thể cảm nhận được những ánh mắt khinh người đang dò xét cậu. Điều này quả nhiên làm bật nắp cơn bùng nổ của Hải Sơn nhưng may mắn thay, thầy Toán tiếp tục bài giảng của mình. Chứ không thì đã có một cuộc cãi nhau không hề nhỏ.

Tiết Toán nhanh chóng trôi đi và cũng là thời khắc cho giờ ra về của trường. Từng đám học sinh nhí nhố rủ rượt ra về, Hải Sơn thì đang đứng đợi người đến đón và bấm điện thoại nhắn tin với ai đó mà trên khuôn mặt băng lãnh của cậu thoáng xuất hiện một nụ cười.

Sau một hồi nhắn qua lại, Hải Sơn cũng đã dời ánh nhìn của mình, ngẩng đầu nhìn xung quanh và phát hiện chỉ còn lại một mình cậu. Nhủ thầm ba mẹ lại tới đón trễ như hồi xưa, Hải Sơn bước lại ghế đá, thản nhiên lấy tai nghe ra và bật lên những dòng nhạc ưa thích của cậu. Và bất ngờ thay, người ở lại không chỉ có mình cậu mà còn tới tận hai người nữa.

3. Chương 2: Ngày 2: Chai Nước Suối

Hải Sơn phát hiện ra có hai bóng người từ trên lầu bước xuống, một trai một gái đang đi về hướng cậu đang ngồi. Họ lướt qua người cậu một cách nhẹ nhàng rồi bước ra phía cổng trường. Hải Sơn nhận ra được người con trai là thằng nhóc ban trưa khó chịu đang tiến ra phía cổng trường, tai thì cắm tai nghe vào, còn tay anh thì lại bấm lia lịa những dòng tin nhắn cho ai đó mà trên khuôn mặt thoáng có chút cười.

Nhìn thấy khuôn mặt hạnh phúc của anh, tim Hải Sơn đánh lệch một nhịp khiến cậu bỗng trở nên khó thở lạ thường. Ôm ngực trái, hai mắt cứ nhìn lảo đảo xung quanh, Hải Sơn nhanh chóng chạy thật nhanh vào nhà vệ sinh. Lấy nước tạt lên mặt vài cái, Hải Sơn ngược nhìn mình trong gương thật thảm hại; một cậu nhóc gầy tong teo, hai quầng mắt thâm cộm với đôi môi nhợt nhạt cùng đầu tóc tả tơi như ổ gà. Lúc này, cậu đứng nhìn mình trong gương hồi lâu rồi tự bật cười lớn, cười cho nỗi khổ đau chỉ mình cậu có thể cảm nhận được.

Nhấc hai chân mình bước đi thư thả ra khỏi ngoài nhà vệ sinh, Hải Sơn chẳng giống cậu nhóc vừa tự ngược thân mình trong nhà vệ sinh chút nào cả.

Hải Sơn chạy ra ngoài sảnh chờ và phát hiện hai bóng người đó đã biến mất từ bao giờ. Cậu ôm ngực tự hỏi, thế quái nào mình lại bị lệch nhịp tim, điều này quả thực hết sức vô lí. Suy nghĩ vẩn vơ hồi lâu, Hải Sơn liền nhanh chóng đón chiếc Taxi đang đậu phía bên ngoài. Tay vẫn đang bấm điện thoại màu trắng có chuỗi dây hình Totoro của mình, Hải Sơn nhắn tin cho mẹ là cậu sẽ về nhà bằng Taxi.

Chiếc xe Taxi chạy bon bon trên đường, chở một cậu bé đang ngủ thiếp đi sau ngày đầu tiên đi học. Thì ra ngày đầu tiên ở trường mới cũng đến nỗi lắm, chỉ có điều có một tên quá đỗi đáng ghét ngay từ ngày đầu tiên.

Về nhà, điều đầu tiên Hải Sơn làm là bay lên phòng đi tìm những tài khoản của bạn bè để xem thử có ai quen hay không. Thực chất Hải Sơn từ lâu đã khoái chơi Facebook một cách cuồng loạn, cậu luôn luôn đi tìm những người quen rồi kết bạn và cho đến khi người ta đồng ý kết bạn thì lại ngồi cười mỉm một mình.

Hiện giờ Hải Sơn đang ngồi lướt News Feed thì thấy một cái tên được tag vào một trong mấy đứa bạn tên là Huy Lê. Thoạt đầu nhìn thoáng qua, cậu chẳng nhận ra ai cả rồi lại kéo xuống coi tiếp. Một hồi sau, Hải Sơn bấm nút refresh News Feed để coi lại thì hình đó lại được lên trên đầu, lúc này cậu mới nhìn rõ mặt của con người tên Huy Lê này. Hoá ra đây là kẻ buổi sáng mà lại kêu cậu bằng nhóc, thể loại không ưa nổi là đây.

Sau khi ngồi máy tính chán chê rồi, Hải Sơn bắt đầu làm bài tập ở chỗ học thêm. Xong xuôi hết, cậu nhanh chóng sửa soạn bài vở cho ngày mai rồi gỡ truyện tranh ra mà đọc. Trong lúc đó, ở cách đó cả trăm cây số, có một người cũng đang đi tìm nick Facebook của ai đó để kết bạn mà mãi chẳng thấy đâu nên đành bỏ cuộc.

Sáng ngày hôm sau, đang ngủ ngon lành thì bị dựng đầu dậy, Hải Sơn trong tình trạng ngái ngủ và rất đang bực mình vì bị mất giấc, đi vào phòng tắm rồi tắm qua loa cho xong. Cậu cầm kem bàn chải đánh răng mà còn rớt lên rớt xuống, kem bị xịt chảy cả ra bàn tay. Tay còn lại sau khi thả bàn chải xuống thì với tay lấy khăn lau mặt nhưng ai dè lại dính ngay cái khăn lau nhà vệ sinh kế bên. Thế là buổi sáng tại nhà đã trở thành buổi sáng xui xẻo nhất của Hải Sơn này.

“Ê này nhóc con, hôm qua còn chưa nói tên cho anh biết đấy nhé!!!”

Chất giọng trầm trầm này chẳng khác nào lời gọi Hải Sơn bắt buộc phải quay lại, thì cậu lại hệt hăng phát hiện ra người gọi cậu lại là tên lùn hôm qua. Vụ này cộng với vụ đánh răng hồi sáng khiến Hải Sơn bực bội bèn bước nhanh thêm một chút, vào cửa lớp đóng sầm một cái tướng như nguyên trần nhà đụng mặt đất.

“Ấy, sao lại lạnh lùng thế?”

“Này, anh chỉ hỏi nhóc tên thôi mà?”

“Dạ, em...tên...là...Nguyễn...Hải...Sơn!!!!”

Nói như hét vào mặt người đối diện, Hải Sơn nằm xuống bàn, hướng mặt ra ngoài cửa sổ còn lưng thì đối mặt với người kia. Có vẻ người kia biết cậu không hề thích hẳn nên đành lủi thủi bước về chỗ ngồi. Hải Sơn

cảm thấy cậu hơi quá đáng liền quay lưng lại định nói xin lỗi thì thấy tên lùn đó đang cười nói vui vẻ bên đám bạn. Hừ, đổi thái độ nhanh dữ!

Cô giáo chủ nhiệm bước vào lớp với bộ mặt hình sự, trên tay cầm lên một tờ giấy ghi rõ ngày nghỉ sắp tới. Phát tờ giấy trên tay ra, cô dặn dò vài điều rồi bước ra khỏi lớp cho lớp có không gian thoải mái.

Trường này nhập học hơi trễ nên ngày nhập học cũng gần với ngày lễ Quốc Khánh nên việc mới nhập học mà nghỉ liền thì cũng chẳng có gì là lạ cả. Nhưng đương nhiên việc này đối với Hải Sơn hơi lạ vì chỉ mới học ba ngày, sao có thể nghỉ thêm ba ngày nữa???

“Tụi bây chiều nay lên LOL đánh vài ván nha, dạo này đánh rank thấy thiếu thiếu!”

Hải Sơn mới nghe thôi đã thấy không lọt lỗ tai, cái gì mà LOL, cái gì mà rank, cái thể loại game gì nghe ngứa hết lỗ tai lên. Bản thân cậu cũng là kẻ nghiện game nhưng không nghiện tới mức như kiểu là lúc nào tối cũng chơi. Hiện giờ cậu cũng chỉ tải về mấy game offline mà giải khuây đầu óc tí rồi lại làm bài tập.

Hải Sơn đi lướt ra phía ngoài soạn tập vở, nhưng hình như quanh người cậu tỏa ra luồng khí tức nào đó khiến chẳng ai dám mấy may hỏi cậu đi ra ngoài làm gì. Hơn nữa, họ cũng chẳng quan tâm lắm đến sự biến mất hay xuất hiện của thành viên mới trong lớp như cậu.

Ở phía ngoài, lúc này cậu mới có thời gian để bình tĩnh lại, đứng dựa vào một góc tủ để ngắm lại hôm nay mình sẽ làm gì và sẽ hoàn thành được gì. Hải Sơn đang suy nghĩ vẩn vơ thì có người lại đập vai từ bên cạnh khiến cậu nhảy ngược ra đụng đầu vào cạnh tủ.

“Làm cái gì thế?”

“Định gọi vào lớp vì cũng sắp hết tiết tự học rồi.”

“Chút nữa thôi vô.”

Cô gái đó nói xong liền mở cửa bước vào lớp rồi hội tùm ba tùm bảy với bạn bè. Hải Sơn chỉ ngược nhìn theo, coi những thứ như bạn bè chỉ là phù phiếm. Cậu đã không còn tin vào ai khác ngoài người trong gia đình kể cũng được ba năm rồi. Đó cũng là khoảng thời gian cậu bắt đầu phát hiện mình có hứng thú với con trai.

Tiếng chuông báo hiệu tới giờ ra chơi vang lên, kéo cậu trở về hiện tại. Lũ bạn từ trong lớp túa ra như kiến vỡ tổ, kéo nhau xuống đi ăn dưới căng tin. Sau đó Hải Sơn mới bắt đầu vào lớp lấy cặp rồi hướng thẳng lên thư viện của trường.

Trong thời gian đầu ở đây, nơi duy nhất khiến Hải Sơn thư giãn đầu óc chính là thư viện và khiến cậu vui vẻ là những cuốn sách xung quanh. Giống như là mèo vớ được mỡ, cậu chạy nhanh tới những kệ sách đầy ắp các truyện giả tưởng như series Percy Jackson, The Hunger Game và còn nhiều nữa. Cầm một cuốn trong bộ sách Percy Jackson lên, ngắm nghía hồi lâu rồi Hải Sơn đưa ra một quyết định, lấy thẻ thư viện mượn cuốn sách này về “nghiên cứu” mới được.

Đi nhẹ nhàng xuống dưới tầng trệt, Hải Sơn nom thấy bóng dáng của mấy đứa bạn đang đứng phía ngoài phòng học liền chạy nhanh tới chỗ đó nhập bọn. Nói là nhập bọn nhưng thực ra, cậu chỉ đứng lui về phía sau và nhìn xuống dưới mặt đất lạnh lẽo của sảnh trường.

Tiết này học về Tiếng Anh với chính cô giáo chủ nhiệm của cậu, Hải Sơn liền nhanh chóng di chuyển vào lớp sợ bị cô cho vào sổ đen thì khổ. Nhưng tâm thì tưởng cậu là người cuối cùng đi vào lớp, Hải Sơn toan đóng cửa thì xuất hiện một cánh tay chặn cửa lại. Cậu thoáng khẽ giật mình và thả tay đột ngột khiến cánh cửa đập ngược về phía sau. Tiếng la khá to của người phía sau khiến cậu phải quay người xem người ta có bị gì không. Người này quả nhiên rất có duyên với Hải Sơn, người mà khó chịu với cậu buổi trưa hôm qua và giờ đây ngồi bệch xuống đất ôm mặt phía bên trái, miệng thì liên tục xuýt xoa.

“Ui da, đau quá đi!! Này có mắt để trưng à???”

“Tớ, tớ...”

“Thôi đi vào trong lớp đi, xin cô cho tôi vô trễ.”

“Xin..xin lỗi..”

“Đi vào lớp đi, kéo bị la nữa.”

Anh vừa nói xong, quay lưng lại đi thẳng tới phòng y tế. Cậu thì đứng như trời trồng và cũng quay lưng lại đi vào lớp. Hai con người gặp nhau như thế đấy, chẳng qua cũng chỉ là người qua đường hay đây là bắt đầu cho mọi thứ tuyệt vời sau này?

Cỡ chừng mười phút sau, đúng lúc cô đang phát sách thì anh ta lại bước vào lớp với bộ dạng một bên mặt đỏ ửng lên như mới bị ai đó tát, thì cũng là cửa mới tát. Hải Sơn nhìn mặt anh mà trong lòng cảm thấy nhột nhột, khó chịu vô cùng. Hiện cô giáo đang nói chuyện với anh ta và có vẻ mọi chuyện đều diễn ra êm đẹp.

Cái bàn ngồi học của cậu bị dư một chỗ ở phía bên bàn bên kia, hướng vuông góc với bàn của cậu. Chỗ đó nghiễm nhiên được lên chức cái ghế của anh trong lớp này. Vừa ngồi xuống là loa phát thanh bật với tần số cao nhất, với miệng qua bản âm thanh với tần số chất lượng cao qua phía chỗ tên lùn. Hai người cùng đồng thanh khiến bỗng chốc cả lớp nháo nhào lên, cũng hên hiện giờ cô giáo cũng đang chăm chú nhìn màn hình vi tính nên cũng chẳng rầy la gì.

“Gia Huy, chiều nay đánh LOL không?”

“Anh mà chấp chú hai mạng đấy!!”

“Được, chiều nay cùng tỉ thí, anh em chơi tới bến luôn!!”

À, thì ra tên lùn cũng có tên cơ à, Gia Huy, Hải Sơn sẽ nhớ cái tên này để tiện xưng hô. Chứ nói người ta lùn, bản thân cậu cũng thấy tội tội mà thôi cũng kệ thôi vậy.

“Bằng, mà nói nhớ đấy, chiều nay đánh thua một chai nước? Ok không?”

“Chơi thì chơi à!!”

Bằng, tên gì nghe như tiếng súng bắn ra vậy, tên nghe chẳng ve kêu gì cả. Cậu lúc này đang chăm chú nhìn hai người nói chuyện sôi nổi mà không hay biết cô giáo đứng đằng sau từ lúc nào. Cô liền tuôn ra một bài thuyết giảng về tính trật tự trong lớp học khiến lỗ tai cộng với màng nhĩ của mọi người khẽ ngứa lên. Hải Sơn thì hồ hởi, nhìn chăm chú vào một điểm nhỏ trên tường để bỏ ngoài tai hết những thứ cậu cho là tạp âm, đương nhiên sẽ có tiếng thuyết giảng của cô giáo chủ nhiệm.

Sau đó, tiết học bắt đầu với phần ôn lại kiến thức cơ bản, và thế là cô giáo liền chủ động cho chơi trò chơi giải trí và cũng đồng thời phục vụ cho tiết học. Một mũi tên trúng hai con nhạn, cả lớp nháo nhào thay phiên nhau giờ những tấm bảng đen chỉ chút những chữ viết bằng bút lông đè lên nhau, có chỗ mờ nhạt, có chỗ thì bị lấm lem toàn là màu. Nhưng trên khuôn mặt của mọi người luôn nở nụ cười thật tươi khiến lòng Hải Sơn cũng bắt đầu hưng phấn và lao vào tham gia hăng hái. Đội cậu liên tiếp ghi điểm với tài nhớ từ vựng của cậu cộng với tài đoán mò giỏi nhất của anh đã khiến đội cậu với số điểm cao ngất ngưỡng. Thời gian cứ thế trôi đi và tiếng chuông hết tiết cũng vang lên.

Giờ ăn trưa cũng đến, cậu cũng bắt đầu đi lui thủi một mình, hai tay cứ liên tục bẻ rồi lại lấy hai ngón tay trở chơi với nhau. Hải Sơn tiến từ từ một cách chậm rãi để đi lấy thức ăn, nhưng ngặt nỗi số lượng học sinh ăn giờ trưa khá đông và số lượng bàn thì có hạn. Điều này cũng chẳng tác động gì đến cậu cả, Hải Sơn đứng xếp hàng hồi lâu cũng tới được chỗ lấy cơm.

Chưa kịp nói cậu định ăn món gì, liền bị một đám người từ đằng sau lấn tới, miệng thì hoạt động liên tục kêu cô xúc cơm cho. Trong lòng Hải Sơn gần như chuẩn bị bùng nổ và đặt tay lên trên một đứa, nở nụ cười thật tươi.

Hình như người đằng trước cảm nhận được ám khí của cậu bèn kéo đồng bọn theo sau. Lúc đi lướt qua, cậu phát hiện ra anh lại xuất hiện trong đám lo Choi vừa rồi. Quả thật tính cách của Thiên Bằng có xen chút trẻ con trong ấy, đúng là con nít quá thể.

Nhận khay cơm của mình một cách nhanh gọn lẹ, cậu đặt khay cơm xuống bàn và múc ăn như chết đói từ tháng trước tới giờ. Trong lúc đám kia lo nhồi ở chỗ nếm gia vị cho bữa cơm thêm chút đậm đà hợp khẩu vị thì ở nơi đây, đĩa cơm của cậu đã với đi gần hết.

Lũ đó vừa đặt khay cơm của mình lên bàn thì Hải Sơn liền đứng phắt dậy trước bao con mắt kinh ngạc của đám bạn. Quả thật, chỉ vồn vẹn có năm phút đồng hồ cậu đã giải quyết xong khay cơm khó ư của mình. Đi tới chỗ để dọn dẹp, Hải Sơn đầu gối sau lưng có ánh mắt theo dõi cậu và tỏ vẻ như vừa mới thấy một cơn bão cấp 5 vừa lướt qua đầu đây, hay tệ hơn là người hành tinh mới ghé thăm Trái Đất này.

Bước ra ngoài ngồi phịch nơi ghế gỗ của căng tin, cậu thờ thần nhìn lên trên sân bóng đá giờ đã bắt đầu đông kịt người. Chưa kịp suy nghĩ hôm nay cậu sẽ giết thời gian còn lại như thế nào thì có một bàn tay nắm lấy vai cậu.

“Đi lên coi lũ con trai đá bóng không?”

Tiếng kêu của nhỏ bạn thân mới quen Thụy từ đằng sau lưng phát ra làm cậu giật nảy mình, gơ tay ôm ngực trái. Theo sau là đám Hân, Khanh và Sue đang đứng chờ một cái gật đầu từ cậu. Theo như ý muốn, cậu liền nhẹ gật đầu rồi nhanh chóng nói đuôi rồng rần lên chỗ cầu thang, nơi mà dẫn thẳng lên sân trường cạnh chỗ đá bóng.

Ý nghĩ đầu tiên của Hải Sơn đích thị lên đây ngắm cái bó đì của trai trường này. Nhưng ông Trời luôn phụ lòng cậu, tất cả các bo đì ở nơi thay đồ chỉ vồn vẹn có hai thể loại, mỡ và xương. Thất vọng nào nề nhưng dù gì cũng đã lên đây rồi, Hải Sơn cũng đành nán lại vài phút xem diễn biến của trận đấu mà bọn con gái coi như là huyền thoại này.

Trận bóng bắt đầu sau tiếng hô của trọng tài, từng dòng người đưa qua đá lại tới lui một trái bóng bằng da. Trong lòng thiết nghĩ, chẳng hiểu tên quái nào lại phát hiện ra trò chơi chẳng hấp dẫn được Hải Sơn đây làm cái gì.

Mãi mê ngắm những cú tạt bóng, đá vòng sau lưng của các tuyển thủ thấp bé nơi đây, Hải Sơn cũng đã phát hiện lũ loi nhoi kia cũng lên tới nơi và bắt đầu thay đồ.

Nhưng điều duy nhất hiện giờ khiến cậu không thể nào rời mắt ra được chính là thấy cơ thể của Thiên Bằng. Ôm thì cũng chẳng phải, mập thì lại càng không, dạng người này quả thật hiếm thấy tại nơi chốn này. Hải Sơn nhìn ngắm một hồi liền phát hiện người ta cũng bắt đầu thực hiện động tác thay áo nhanh hơn, rồi nhập bọn với đám ngời trên sân.

Cậu nghĩ chắc anh đã phát hiện quá trình soi cơ thể của mình nên đành ngậm ngùi cúi mặt xuống, chẳng còn hứng thú coi đá banh nữa.

Cỡ hai mươi phút sau, sau khi tiếng chạy trên sân vơi dần rồi tắt hẳn, những cầu thủ bắt đầu trở về các bàn gỗ nơi cậu đang ngồi thay quần áo. Kẻ thì cởi quần rồi lại áo, người thì ngược lại. Lúc này, chỗ nơi yết hầu của cậu nuột nước miếng liên tục khi Thiên Bằng bắt đầu quá trình cởi bộ đồ cầu thủ của mình.

Những giọt mồ hôi trên áo anh bắt đầu chảy xuống vùng ngực khá nở nang của mình, tay thì to nhưng đầy cơ bắp. Nhìn hồi lâu, Hải Sơn liền đảo mắt ra chỗ khác ngắm nhìn cây cỏ, kéo người ta lại thấy rồi nghĩ mình biến thái quá không chừng.

Một cảm giác mát lạnh bên má chợt ứa đến khiến cậu nhích người sang phía ngược lại và quay sang phía có cảm giác ấy. Một chai nước suối đóng chai nhưng hình như được để ở ngoài khá lâu nên những giọt nước còn tích tụ phía ngoài. Nhưng điều đáng nói ở đây chính là người cầm chai nước chính xác là Lưu Thiên Bằng với nét mặt quá sức là ám muội.

“Uống đi nè, chẳng phải này giờ ngắm khát khô cổ rồi?”

Hải Sơn liền nghĩ, chẳng phải thường ngày khó chịu lắm cơ mà, đột nhiên tốt thế phải chăng điều bất thường? Nhưng cảm giác này, cũng đâu quá tệ đâu nhỉ?

4. Chương 3: Ngày 3: Mụn Nhọt

Thời gian cứ thế trôi qua, ngày qua ngày, những lần chạm mặt của hai người chỉ vón vện hai lần đó rồi hết. Cho đến khi vụ việc đó xảy ra, hiện hai người mới thân thiết như bây giờ.

Đó là vào một buổi sáng sớm, Hải Sơn đang nằm ngủ ngon lành. Bỗng thấy đau đau ở phần hông chạy dọc tới chân phải, cơn đau cứ tiếp tục nhói lên nhói xuống khiến cậu không thể nào ngủ ngon giấc được. Bật người dậy, chạm nhẹ vào chỗ dưới mông phải tí xíu, một cơn thốn chạy ngược lên não khiến Hải Sơn dựng người và miệng không ngừng xuýt xoa.

Tới trước gương, cậu bắt đầu thấy cơn đau càng ngày càng nhói theo cấp số nhân với số bước đi. Cởi quần ra, Hải Sơn bỗng thét toáng lên, cậu có, cậu có mụn nhọt. Cậu hiện giờ tâm trạng không hề tốt, thế sao lại bị mụn nhọt cơ chứ??

Nhắc từng bước chân nặng nề tới tử đồ, cậu mặc quần áo hết sức là chậm chạp khiến mẹ cậu liên tục réo gọi đi học. Mặc dù cậu chỉ đi ké nhỏ em tới trường nó rồi ngủ say sưa trên xe ở trước cổng trường của mình, Hải Sơn cũng phải lết cái thân thể đau thốn này xuống ăn sáng. Hình như chỉ trong giây lát mà cậu quên mình có mụn nhọt, cậu ngồi xuống rồi đứng bật dậy liền ngay tức khắc, sắc mặt tái mét. Chết tiệt, nó lại bắt đầu to hơn rồi.

“Có chuyện gì vậy Hai?”

“À, à không có gì đâu. Em ăn lẹ đi kia, sắp tới giờ đi học rồi đó.”

“Dạ.”

Ngồi ăn trong dốn đau, Hải Sơn múc từng muỗng cơm mà như nuốt những viên đá vào bụng vậy. Sau một hồi bị hành hạ bởi chiếc ghế gỗ của bàn ăn, Hải Sơn lại tiếp tục hứng chịu những cơn đau từ chiếc ghế trên xe hơi. Cũng đỡ hơn một chút vì chiếc ghế này dài để đủ cho một chỗ nằm, Hải Sơn ôm chặt con mèo bông mà lòng thì đau như cắt. Cậu cứ lo sợ bạn bè biết rồi lại chọc cậu liên tục, chắc có nước mà độn thổ xuống đất mất.

Tới trường học, cậu nhanh chóng đi vào trường trong khi còn sớm để khỏi ai phát hiện cậu đang đi một tướng đi rất kì cục. Bên đau thì hạ xuống, bên kia gắng gượng đỡ cả thân hình không trên năm mươi kí của cậu; tay thì xách ba lô nặng chình chịch đi từng bước khó khăn vô lớp học. Năm nay cậu học dưới tầng trệt, chứ mà học ở trên Hải Sơn có nước mà nghỉ học ở nhà tịnh dưỡng.

“Sơn, Sơn, Sơn, anh hỏi cái này xú!!”

Gia Huy từ đằng sau chạy tới, vỗ vào mông cậu một phát khiến cậu giật nảy mình, mēm nữa là hôn vào mặt đất. Nếu có một khẩu súng ở trên tay, cậu sẽ thề sẽ bắn nát cái bàn tay vừa rồi mất.

“Anh...anh muốn nhờ gì hả?”

Cậu khó khăn nhả ra từng từ một cách nhọc nhằn, người đối diện chẳng mấy may phát hiện điều gì khác thường và tiếp tục vỗ mông Hải Sơn lần nữa. Lần này, cậu chịu hết nổi và phải khụy hai đầu gối xuống, hai tay chống gối gập lưng thở nặng nhọc như sắp chết. Gia Huy bắt đầu nhận ra có điều kì lạ với đàn em của mình, hắn bắt đầu xoa xoa lưng cậu rồi hỏi han này nọ.

“Ê nhóc, bị gì à?”

Thật sự hiện tại Hải Sơn không thể tập trung để truyền giọng nói ra ngoài. Cậu nhanh chóng chạy vào nhà vệ sinh, mở vòi nước ra đầy bồn. Hai tay cứ liên tục hứng nước và tát nước lên khuôn mặt bơ phờ của cậu. Cứ ngỡ Gia Huy sẽ đi vào xin lỗi rồi rút này nọ nhưng rất tiếc là cái viễn cảnh đó sẽ chẳng bao giờ xảy ra hay chính xác hơn, nó đã bị ngăn lại; hắn ta đã bị kéo xuống căng tin cùng bồ hắn và cũng chính là bạn thân của tôi lúc bấy giờ.

Một hồi lâu sau, Hải Sơn bắt đầu nhận thức lại và tỉnh táo bước ra ngoài. Một toán học sinh lớp dưới ủa vào đẩy ngã cậu sang một bên, tay bị đập mạnh vào cạnh tường giao giữa nhà vệ sinh và sảnh trường.

Ôm cổ tay đau của mình vào lớp, cậu bước thật chậm rãi, nhìn qua lại để đảm bảo không bị vả vả vả ai hết. Cậu cố gắng chỉnh tướng đi thật chuẩn, cố gắng làm sao mọi người không biết cậu có bất thường với

cơ thể của mình. Nhưng điều này chẳng qua nổi những con mắt của mấy nhỏ bạn thân. Đứa đầu tiên hỏi cậu là Jii hay Thục Anh, nhỏ này nhìn nom y như cậu phiên bản nữ, người gầy và nhìn là chỉ muốn ôm nó mà thôi. Chẳng biết sao mà cậu ghét mấy người nào mập lấm lùn, chỉ thích người ốm mà đồ đồ thôi. Đó là lý do tại sao cậu lại kết cơ thể của anh Phong.

“Ê Sơn, bị gì mà đi xiên vẹo một bên thế? Đứa nào đánh gãy chân mày à?”

“Đâu có bị gì đâu?”

“Tao đánh hông mày á, nói coi!!”

“Bị....bị.... tao mới có mụn nhọt ngay chỗ ấy ấy!!!”

Jii vừa nghe xong liền bùm miệng lại để khỏi phát ra tiếng cười lớn của mình. Nhìn nhỏ lúc này, cậu ước chỉ có thể lấy dao mà phi vô mặt nó mà thôi.

“Cười quái!!! Đồ đáng ghét, không an ủi thì thôi chứ.”

“Nè, ai biểu uống nước ít quá đó!! Mà có ai ngoài tao biết chưa?”

“Mày là đứa đầu tiên đấy.. Bất đắc dĩ tao mới phải nói thôi chứ ai hỏi, tao cũng sẽ chối hết.”

Nhỏ bạn trầm tư suy nghĩ xong rồi lại chyaj vì đến đám lớp nó, kê vào tai nhỏ bạn thân khác của tôi, thì thăm gì đó. Jii và Nhi cũng quay qua chỗ tôi mà cười mỉm, chết tiệt, nếu cứ đà này chẳng phải cả khối sẽ biết chuyện của tôi đó chứ!!

Bước vào lớp với tâm trạng thấp thỏm, cậu phải ngồi “nửa ghế” vì sợ nếu chạm phải lần nữa, chỉ có học máu mà kiểm chế khỏi kêu la thôi. Thấy tình hình bên cạnh có vẻ là lạ, Tommy bèn khều khều vai cậu. Đang lo lắng tốt độ, lại cộng thêm con người bên cạnh đụng vào người, Hải Sơn khẽ giật bắn mình, mém nữa là té xuống nền đất và thế là xong đời luôn cái mạng này.

“Chuyện gì..”

“À, chỉ thấy cậu có vẻ rất mệt mỏi? Có chuyện gì à?”

“A, a, không không, chẳng có việc gì cả.”

“Ồ, vậy thì tốt. Cứ tưởng cậu có chuyện gì chứ.”

Trong thâm tâm của Hải Sơn lúc bấy giờ, chỉ muốn chạy biến vào nhà vệ sinh ngồi trong đó cả một ngày rồi lại leo tót lên xe hơi chở về nhà và nằm lì ở trên chiếc giường thân yêu của mình. Tiếng chuông báo hiệu tiết học đầu tiên vực cậu dậy khỏi suy nghĩ của mình, đồng thời đứng lên một cách khó khăn. Cảm giác cứ như bị hàng nghìn mũi kim đâm trúng hông vậy.

Tiết học đầu tiên lại là tiết English, gặp mặt với cô giáo chủ nhiệm ngay tiết đầu tiên quả thực chẳng mang lại kết quả tốt đẹp cho lắm. Hải Sơn cố gắng ngồi xuống mà phải để một phần ấy ấy ra ngoài kéo lại bị kim chích. Xong xuôi, cậu cũng ráng ngược nhìn lên bảng chăm chú nghe giảng và tham gia trò chơi một cách hăng hái. Ngoài mặt thì vậy, trong lòng thì chỉ muốn nằm ngủ thẳng cẳng.

Hai tiết địa ngục đầu tiên cũng hết, cậu nhanh chóng chạy về xuống căng tin mua thức ăn rồi lại ngồi một góc của bàn. Xui xẻo thay, cái bàn gỗ này cấu tạo là một băng ghế trải dài nên khi ngồi, cậu phải xích gần như rút ra ngoài. Điều này khiến mọi người đi qua đều nhìn với ánh mắt lạ kì. Hơn nữa, lũ bạn thân vừa xuống cũng thoáng ngạc nhiên khi Hải Sơn thường giành chỗ chính giữa giờ đây ngồi co ro cúm rúm một góc ăn. Nếu mà biết được sự thật, chắc nãy giờ lũ này bùm miệng cười rồi.

“Ê Sơn, mày có chuyện giấu tui tao phải không? Thấy tướng ăn lạ kì là nghi nghi rồi. Nói biết nghe coi!!”

Con Lễ Anh nhanh chóng chạy tới, lấy hai tay đè lên vai cậu ghì xuống. Không hiểu làm sao mà theo quán tính, hông cậu lệch hẳn vào bên trong đụng trúng cái mụn nhọt. Thế là kết quả, Hải Sơn bật dậy thật nhanh rồi chạy biến lên lầu, bỏ lại bao nhiêu con mắt khó hiểu đằng sau.

Chạy một hồi ra tới chỗ tủ đựng đồ, cậu mở tung tủ ra, lấy mấy cuốn sách cho tiết Toán kế tiếp rồi đi từng bước lên cầu thang, hai mắt thì hoạt động liên tục ngó xung quanh.

Cậu đứng trước cửa lớp, lưng dựa vào tường và bắt đầu nhắm mắt lại suy nghĩ về cách giải quyết cho vụ chạy nhanh lên lầu lúc này của mình. Hải Sơn tiếp tục đứng đó cho tới khi tiếng chuông kết thúc giờ ra chơi reo lên làm cậu tỉnh giấc. Mở mắt ra thì thấy mọi người đang nhìn mình rất chăm chú khiến cậu á khẩu, cơ miệng vòng thành hình chữ O lớn.

“Ngậm miệng lại kéo ruồi nó bay vô mồm đấy.”

Vừa hất hàm nói một câu như thể đập vào mặt đám bạn một cục đá, Hải Sơn cũng bước vào lớp trong vẻ hoang mang của đám bạn. Những đứa đứng gần cửa chợt nhận ra ánh mắt kì lạ của thầy đang nhìn mình nên cũng bắt đầu lũ lượt bước vào lớp.

Ngồi xuống ghế bên cạnh thằng Kiên, cậu lấy tập vở ra rồi ngồi chờ đám bạn đi theo sau cũng làm động tác tương tự. Đột nhiên cơn buồn ngủ từ đâu ập tới khiến mi mắt của cậu gần như rũ xuống. Gắng gượng mở mắt hai mắt ra chăm chú lắng nghe mà cơn buồn ngủ vẫn chưa chịu dứt, Hải Sơn gần như bị rút năng lượng một cách nhanh chóng.

Thật may cho cậu là thầy giáo có cuộc họp đột xuất nên thành ra đây lại là một tiết tự học của lớp.

Thời gian như bánh xe lăn tròn, không bao giờ dừng lại nên chưa gì đã reo lên tiếng chuông báo hiệu giờ ăn trưa.

Ngay thời khắc ấy, anh quay qua nói với giọng bồn chồn với cậu.

“Này, làm gì mặt bí xị thế? Mới bị bỏ đá cơ à?”

Đang buồn ngủ cộng với việc chọc tức vô cơ của người mà Hải Sơn chưa từng nói chuyện quá mười câu, cậu lấy tay hất mạnh hộp bút của anh xuống dưới đất rồi nói như gầm gừ.

“Kệ tao.”

Hành động hất hộp bút như ngòi châm của quả bom nổ chậm Lưu Thiên Bằng. Anh lấy hết sức bình ainh đá thẳng vào mông cậu khi cậu vừa quay lại. Xui xẻo thay, chỗ bị đá chính xác ngay mụn nhọt đang phình to theo từng ngày của cậu. Như bị một bắn một nghìn phát vào mông, Hải Sơn ngã khụy xuống dưới đất, miệng ngậm chặt cam chịu.

“Bằng, mày vừa làm cái quái gì vậy????”

Nhỏ Jii bay lại đẩy xỏ anh ra, định chạy lại đỡ cậu dậy thì cậu lại vùng lên chạy nhanh ra ngoài, nhắm thẳng hướng nhà vệ sinh mà chạy. Chẳng biết trời đất ra sao, cậu cứ cắm mắt xuống đất, hai hàng nước mắt cứ không ngừng tuôn ra, cơn đau thì liên tục tăng lên không phanh.

Mở cửa nhà vệ sinh, cậu nhanh chóng khoá cửa lại, nhanh chóng làm động tác cởi quần ra để coi mụn nhọt có bị bể hay không. Nhìn lại vết tích mà anh vừa gây ra cho cậu, lúc này Hải Sơn không hận mà đem anh lên bàn mổ mà lấy dao chặt thịt mà thanh phây anh ra thành tám trăm chín mươi bảy miếng vẫn không hả dạ. Cũng may may thay, mụn nhọt vẫn chưa bể nhưng thay vào đó, cái size của nó thì ngày càng bự và khiến việc di chuyển của cậu ngày càng thêm khó khăn.

Không thể chịu nổi nữa, cậu nhanh chóng mặc quần lại chạy ra ngoài nhà vệ sinh, lấy điện thoại của mình ra bấm số điện thoại quen thuộc, Mẹ.

“Mẹ hả? Mẹ đang ở đâu vậy? Hình như cục mụn nhọt đó.. nó bắt đầu khiến con rất rất là khó chịu rồi!!”

“Con chờ mẹ chút, mẹ lấy xe rồi lên trường đón con liền!!”

Vô lớp Toán, Hải Sơn nhanh chóng thu gom tập vở rồi nhanh chóng hưởng thẳng ra băng ghế đá ngồi thu lu ở đó một mình. Kể từ phạm gây ra hành động này thì lại chẳng thấy đâu, lũ bạn thân thì đang tiến tới chỗ cậu đang ngồi. Đứa đầu tiên lên tiếng. là con Nhi.

“Có sao không vậy? Chẳng biết thằng đó nghĩ quái gì mà đá trúng ngay chỗ đó của mày mới ghê chứ!!”

Con Lam và Vân Anh thì đứng gật đầu như tán thành câu nói của Nhi. Tiếp theo đến con Jii lên tiếng mắng mỏ.

“Hừm, tao cũng biết nó là đứa cộc cằn, cũng chẳng biết sao mà lại có thể hành động hồ đồ như thế!!”

“Đỡ đau chưa? Đi được không vậy?”

Tiếng nói của con Lẽ Anh làm cả đám khẽ giật mình, chẳng biết nó xuất hiện từ đâu ra. Cậu thì ngồi ảm đạm, gần như có thể khóc một trận nữa thì bị thân hình của Jii chắn trước mặt, ôm thật chặt.

Tình hình bắt đầu chuyển theo tình huống đẹp dễ thì thầy giáo Toán xuất hiện với gương mặt khá tức giận. Thầy liền trình bày quan điểm về hành động của thầy rồi khuyên nhủ về nhà coi vết thương có bị sao không. Sau đó, bóng dáng của Lưu Thiên Bằng - kẻ đằng sau vụ này đã xuất hiện nơi cửa văn phòng hiệu phó cấp Hai.

Trong lòng Hải Sơn hiện cực kì mâu thuẫn, một phần thì muốn nhà trường trừng trị thích đáng anh, phần còn lại chỉ muốn chuyện này trôi qua êm đềm mà chẳng cần làm phiền tới phụ huynh và bị kiểm điểm nặng nề.

Tiếng còi xe của Mẹ kéo cậu trở về thực tại. Vẫy tay chào tạm biệt mọi người xong xuôi, Hải Sơn bước từng bước khó khăn ra khỏi cửa và trèo lên xe như kẻ dị tật. Đằng sau, gương mặt lũ bạn hơi nhăn lại như tiếc thương cho kẻ vừa lâm trận đã bị địch hạ thủ cao cường.

“Này nhóc, mai đi với Mẹ lên bệnh viện không?”

“Dạ thôi thôi, làm phiền Mẹ lắm!”

“Làm phiền gì, sức khoẻ của con đó. Với lại đi về giữa buổi như tể này có bị quở trách hay không?”

“Chắc không đâu Mẹ ạ. Thầy Toán con là Trưởng khối mà, với lại thầy cho phép con về nhà rồi.”

“Tốt.”

Cuộc trò chuyện kết thúc trong sự im lặng đáng sợ cùng tiếng gió thổi phì phèo của máy lạnh. Về tới nhà như gà xổng chuồng, Hải Sơn nhắc từng bước khó khăn lên trên phòng và thiếp đi ngon lành trên chiếc giường yêu quý.

Kết quả của vụ việc lần này là Hải Sơn và Thiên Bằng đã có một vụ nói chuyện với phụ huynh hai bên và giải quyết xong xuôi. Trong lúc hai bà mẹ đang nói chuyện với thầy Hiệu phó, Thiên Bằng đến bên cạnh Hải Sơn ngồi phịch xuống. Với tay qua vai vỗ nhẹ nhẹ, Thiên Bằng chợt cất vẻ giọng ôn nhu của mình.

“Ê, hôm bữa xin lỗi nha. Tại tao lỡ nóng quá với lại ai biểu mày chọc tao trước?”

Nghe được phần đầu lọt lỗ tai, tâm tình của Hải Sơn về con người này không tệ liền bị vế sau dội hết tất cả ra bãi rác. Như bị bùng nổ, Hải Sơn đi thẳng một mạch lên lầu mặc cho tên đằng sau nhanh hơn. Cũng chỉ vì cục mụn nhọt vẫn còn nằm đó nên việc di chuyển của cậu bị chậm lại, nhanh chóng bị Thiên Bằng bắt kịp.

“Ê, xin lỗi mà. Đừng giận mà, lần sau hứa không làm như vậy nữa. Thề trên danh dự đó!!!”

“Còn có lần sau?”

“Ấy không không, sẽ không có lần sau đâu. Mà mong đỡ đau chưa, hôm bữa tao lỡ làm hơi nặng.”

“Nhờ mày mà bây giờ mong cứ như bị thông vậy, khó chịu vô cùng.”

Hình như Thiên Bằng bắt đầu cảm thấy tội lỗi nên đỡ cậu lên lầu một đoạn, còn định xách cặp cho cậu nhưng Hải Sơn bản thân không muốn dựa vào ai cả nên đành từ chối. Anh cứ tiếp tục leo đèo theo cậu hỏi han này nọ cho tới ngày đau thương đó - ngày cậu đến bệnh viện khám bệnh.

“Cho mổ bệnh nhân Hải Sơn, ca này không nhẹ đâu.”

Chỉ với câu nói với chất giọng nhẹ nhàng của bác sĩ bạn thân của Ba mà Hải Sơn nghe như tiếng sấm bắn ngang tai. Vấn đề là cậu chưa bao giờ mổ hay làm bất kì tiểu phẫu nào cả.

Nằm trên giường mà như đang chờ chết, Hải Sơn nhắm smawts lại chỉ ước đây là một giấc mơ. Cậu tưởng tượng ra khuôn mặt hã hê của Thiên Bằng rồi bỗng nhủ mày lại, rửa thâm tên chết tiệt ấy khiến cậu đi vào phòng mổ.

Kết quả là mông cậu còn tẹt hơn lúc bị đá, mặc cho bác sĩ liên tục an ủi nhưng đây là tiểu phẫu nên mổ chạy, không thuốc mê. Thuốc tê chưa ngấm là bác sĩ đã thực hiện ca mổ khiến thân hình cậu quặn lại, hai mắt không ngừng chảy những giọt nước mắt.

Sau hơn mười phút đồng hồ, Hải Sơn đã không còn cảm giác gì nữa, hai con mắt như vô hồn cùng với một bên chân đầm đìa máu. Quả thật đây sẽ là ngày cậu nhớ suốt đời và cậu hận người tên Lưu Thiên Bằng suốt đời này.

5. Chương 4: Ngày 4: Lễ Niệm Thứ Hai

Sau vụ việc mụn nhọt, chẳng hiểu sao Hải Sơn và Thiên Bằng lại có thể thân thiết với nhau một cách bất thường. Ngày ngày đều nhắn tin cho nhau mặc dù lời lẽ chỉ có vồn vện chào buổi sáng hay là chúc ngủ ngon.

Những tin nhắn cứ liên tục như thế lại trở thành cầu nối quan hệ của hai người càng xích lại gần nhau. Giản đơn luôn tạo ra những kỉ niệm đẹp thời Trung học.

Hôm nay không khí gia đình Hải Sơn khác hẳn mọi ngày, có vẻ như u ám hơn. Lú do thì hiện rõ trên mặt ba mẹ của cậu, kế hoạch đi xa lần đầu tiên. Thực chất lúc đầu cậu đã biết trước điều này lâu rồi, ngại nỗi chỉ sợ mình không thể rời xa cha mẹ quá lâu.

Chuyến đi Hà Nội lần này chỉ vồn vện có một vé đi khứ hồi trong ba ngày của Hải Sơn, ba cậu không thể đi theo chỉ vì bận công việc đột xuất. Đây là lần đầu tiên cậu đi xa mà không có vòng tay của ba mẹ bên cạnh chở che. Trong lòng thì không hề muốn đi nhưng cậu rất tò mò và hứng thú với bài giảng của thầy ở Hà Nội với nội dung “Đọc nhanh, hiểu sâu, nhớ lâu!”.

Mới nghe tiêu đề đã gợi lên trí tò mò của nhiều người rồi chứ gì, đúng là như vậy, Hải Sơn cũng rất muốn xem những phương pháp mà thầy Nhân sẽ đem lại cho cậu.

Ba ngày trước khi đi, Hải Sơn nhắn tin như thường lệ cho Thiên Bằng với nội dung giản dị như thường ngày “Hiiiiii <>

Cỡ mười phút sau, anh nhắn lại với nội dung gây nhức óc người đọc “Chao con cho:)))”. Mới đọc tới chữ con là cậu đã thấy nóng người rồi, cứ như bị đốt từ sau lưng vậy. Nói trước là Thiên Bằng không nói chuyện với ngôn ngữ bình thường được, anh chỉ sử dụng những ngôn từ như trên núi mới xuống không à.

Hải Sơn liền nhanh chóng nhắn lại một tin khiến anh thay đổi cách nhắn tin tới tận bây giờ “Nhắn có dấu nha, t hok thích nhắn hok dấu dấu. Nhìn ngứa mắt lắm, với lại phải dịch lại nữa đó đồ con dê >~<>

Hình như hiểu được hàm ý không hề sâu xa của Hải Sơn, Thiên Bằng liền biện minh chỉ vì đánh dấu mỗi tay nên không đánh dấu được. Cậu như được chích thuốc kích thích vào máu, nhanh chóng trả lời không nhắn có dấu là bo xì luôn.

Chưa được hai phút đàm phán, cuối cùng phần thắng nghiêng về phía Hải Sơn, điều này chứng minh rằng, cậu sẽ đè đầu anh nhiều lần lắm.

Thiên Bằng hình như mới ngộ nhận ra tại sao hôm nay lại nhắn tin hơi sớm với anh liền mạn hỏi có chuyện gì khác thường hay không. Như trúng tâm, Hải Sơn kể liền một mạch một đoạn văn nho nhỏ về chuyến đi Hà Nội sắp tới của cậu.

Thấy có vẻ nhắn tin hơi lâu, Hải Sơn đành gọi skype với Thiên Bằng nói chuyện cho dễ hơn. Lúc đó đối với cậu, skype giống như một ứng dụng mới hoàn toàn nên thời gian để bật lên rồi gọi hơi tốn thời gian chút.

“Nghe không?”

“Nghe nghe, mà nói hơi to đấy!”

“Không nói to, mà nghe không được nữa. Tại mà bị điếc mà!!”

“Á cái thằng này, muốn mai bị thông nát ass không?”

“Ặc hèm, vụ mụn nhọt. Cần tả lại không?”

“A... không không... giận dai thể.. Xin lỗi rồi mà.”

Vì chỉ skype giữa hai người nên cả hai đều thấy mặt của nhau. Lúc này, khi nhắc lại vụ mụn nhọt, Hải Sơn luôn tỏ ra giận dữ mà lần này Thiên Bằng lại chứng kiến hết tất cả nên anh liền ra sức dỗ dành cậu hết lời.

“Đâu có giận đâu. Chỉ còn hơi nhức mông thôi.”

“Thôi mà, đừng nhắc vụ đó nữa, Bằng biết Bằng làm hơi mạnh xịu.”

“Hơi? Hơi? Hơi mà hôm đó chắc tao tưởng tao nát mông từ lâu rồi!!! Quốc một phát mà tưởng phen đó chắc xịt máu mà chết vì thiếu máu đó!!!!”

“Ấy ấy, thôi mà. Chuyện đó lâu rồi mà, đừng giận nữa mà.”

“Ồ rồi rồi.”

Sau đó, hai người tự làm việc của mình, kẻ thì ngồi chơi game điện tử, người thì ngồi làm bài cho ngày hôm sau đi học. Tự nhiên hứng lên, Hải Sơn muốn nghe nhạc gì đó nên nói với Thiên Bằng bật nhạc cho nghe.

Anh liền gợi ý có muốn nghe anh đánh luôn không tại cũng biết chút ít về piano. Hải Sơn gật đầu ngay lập tức rồi ngồi chờ anh khởi động đàn organ lên.

Những tiếng đàn du dương thả mình vào trong gió và làm êm dịu những nỗi bức bối của cậu trong mình. Thiên Bằng trở lại những bài hát mà chính anh sáng tác cho Hải Sơn nghe, tất cả đều xoay quanh nội dung tình yêu và hạnh phúc.

“Hay không cu?”

“Dở ẹc à!!”

“Á dù, sao mà dở, tao tưởng tao đánh đúng hết tất cả các nốt với ngắt nghỉ đúng nhịp mà.”

“Ồ thì..”

“Hay nói đại đi, còn bày đặt này nọ nữa. Công nhận tài năng đi cưng.”

“Xí, thấy ghét chưa? Nói xí cái lỗ mũi nở hoa luôn rồi kìa.”

“Giỏi thì nói thôi, mà tao đánh hay thiệt phải không?”

Bây giờ mà Hải Sơn nói không chắc bị tâng xuyên màn hình máy tính, với lại công nhận anh đánh hay thật. Chẳng bù với cậu, học cứ nửa vời nên chẳng tới đâu.

Sau gần hơn hai tiếng skype mệt mỏi, Hải Sơn bắt đầu cảm thấy buồn ngủ và gục ngã trước khi đóng chương trình skype. Vì chưa đóng chương trình skype cho nên Thiên Bằng làm gì Hải Sơn không thể biết được.

Lúc tỉnh dậy, thấy vi tính vẫn còn hiện lên thanh thời gian của skype, Hải Sơn giật mình gọi điện thoại cho Thiên Bằng. Anh vừa mới ngủ dậy, giọng nói như bị nghẹn, cứ ồm ồm trầm trầm.

“À, hôm qua thấy mày ngủ ngon quá với lại tao cũng mệt nên gục trên bàn mà không biết.”

“Ngốc, hư máy tính thì sao. Ý là chai pin ấy?”

“Kệ đi, không sao đâu mà. À, lần sau nhớ skype để nghe tao đánh đàn nhe.”

“Biết rồi, biết rồi mà. Chút gặp.”

Cúp điện thoại mà lòng cậu sung sướng lạ thường, cứ như vừa mới được nhận tờ vé số độc đắc của ngày vậy. Thật ấm áp.

Trên trường hôm nay có vẻ nhộn nhịp hơn mọi ngày, đám học sinh bắt đầu nô nức chuẩn bị cho kì nghỉ hè huyền thoại cũng chính là lúc lũ lớp 11 vừa thi xong chương trình IGCSE.

Hiện giờ có hai bóng người đang đứng nói chuyện một cách rôm rả nhưng trên nét mặt của một người cao hơn có vẻ hơi khó chịu.

“Đi mà, hôm nay thức khuya với tao được không?”

“Ba mẹ tao la mày ời. Thức là tao thức với mày rồi, với lại dạo này hơi mệt nên xin lỗi nhé.”

“À, vậy thôi. Không sao đâu, mày cứ đi ngủ sớm đi.”

Nói chưa kịp để người đối diện trả lời, Hải Sơn đã đi một mạch xuống dưới lầu tụ họp với lũ bạn cùng lớp. Cậu chạy nhanh thì nhanh đó, nhưng hơi buồn vì lần này, chỉ có những đứa bạn thân mới biết cậu đi Hà Nội một mình thôi.

Có điều, mấy đứa đó là sâu ngủ, ngủ sớm nên chẳng biết nói chuyện với ai. Nên rốt cuộc là, Hải Sơn mới nói với anh là có thể thức cùng hay không nhưng đáng tiếc thay, anh lại bị ba mẹ không cho ngủ trễ quá.

Khi con người ta ở một mình, ai cũng cần một người để tâm sự để vui đi phần nào đó nỗi cô đơn trong người.

Trên tờ vé đi Hà Nội, Hải Sơn bắt đầu nhàu nát tờ vé ấy rồi thiếp ngủ trên máy bay hướng thẳng tới thủ đô xinh đẹp của Việt Nam.

Có lẽ vì mệt mỏi sau chuyến bay trưa, khi tới khách sạn, cậu lảo đảo ra giường mà đánh một giấc tới chiều cận kề giờ học. Khi phát hiện mình đã gần tới giờ học mà chưa ra khỏi chiếc giường quá ư là êm ái này, Hải Sơn mảy mò và vớ đại chiếc thẻ có ghi tên của mình rồi phóng thẳng sang đường đi tới chỗ học.

Loay hoay hồi lâu, cậu cũng tìm thấy Nhà Văn Hoá rồi nhanh chóng bước lên lầu, f thủ tục nhập học rườm rà. Trong tay có một quyển giáo trình được bao bì kỹ lưỡng cùng với những bức hình cầu kì, quả thật đây là lần đầu tiên cậu học với giáo sư chuyên nghiệp nên thao tác coi sách cũng cần sự chuyên nghiệp.

Trong lớp, trẻ con thì ít, người lớn lại quá nhiều nên mọi người bắt đầu bàn tán sôi nổi về các chương trình trên TV hay những đề tài hiện đang hot trong giới trẻ. Chưa đầy năm phút kể từ khi vào phòng, hiện bên tai Hải Sơn chỉ có những cái miệng hoạt động liên tục không ngừng nghỉ khiến cậu cũng phải rút tai nghe ra và bật những bài nhạc của mình.

Đang du dương với bản nhạc hôm bữa có ghi âm lại của Thiên Bằng, đột nhiên một ông chú nom trẻ bước vào lớp trong bộ vest lịch lãm, đầu tóc vuốt keo thẳng đều cùng với uy thái của người diễn thuyết. Đây là thầy giáo mà cậu sẽ học tập trong ba ngày tới, thầy Nhân.

Thầy bắt đầu với những bài giảng về não bộ và cách nhận thức và tiếp thu thông tin của chúng cùng với những biện pháp để tăng khả năng nhớ của não bộ. Chỉ như vậy thôi mà đã ngốn hơn ba tiếng đồng hồ ngồi học tập trong đây. Hải Sơn cảm cúi cảm cúi ghi ghi chép chép lia lịa, ngòi bút không rời khỏi mặt giấy. Cậu chăm chú quan sát từng động tác và bắt đầu học hỏi những kinh nghiệm quý báu mà thầy đã trải qua với những bài học từ những trải nghiệm, kinh nghiệm ấy. Đúng thật là bài giảng của thầy rất hay nhưng cơn buồn ngủ đang đánh gục cậu từ bên trong và bắt đầu lan ra ngoài. Hai mắt bắt đầu híp lại thì kim phút đồng hồ vừa bước qua số 12, lớp học giải tán.

Cuối bộ về khách sạn, trên đường đi về, Hải Sơn có cơ hội ngắm cuộc sống của người dân nơi đây, họ có vẻ sống chậm hơn nhiều ở đất Sài thành đô thị. Những anh bán gạo, các cô bán nước cùng với các chị lặn lội phục vụ những khách nam trong quán nhậu. Họ đều mang một nét gì đó rất nhẹ nhàng, tươi vui của cuộc sống Hà thành và luôn nở nụ cười thật tươi với mọi người xung quanh.

Sực nhớ ra cậu phải đi mua áo để chia tay chia chân lũ bạn trường này lúc về, vì có thể năm sau Hải Sơn sẽ qua Mỹ học. Cậu bắt đầu lên kế hoạch chừng nào đi mua áo vì ngày mai thứ bảy cậu sẽ ăn nằm trong căn phòng học để học với thầy từ sáng tới chiều tối. Quyết định hồi lâu, cậu cũng ra được giải pháp, chính là sẽ đi mua áo vào tối ngày mai.

Tắm rửa sạch sẽ, Hải Sơn bắt đầu nhắn tin cho Thiên Bằng nhưng không nghĩ anh sẽ trả lời vì cũng đã quá 10 giờ tối. Nhưng chưa đầy năm phút sau, Thiên Bằng trả lời với giọng như chưa buồn ngủ.

“Sao còn thức? Đi ngủ đi má. Muốn mai dậy trễ hả?”

“Ngủ không được. Nhớ mày quá đó.”

“E , Bằng không cần nhá. Bằng chỉ thích áo mày tặng thôi.”

“Không tặng nữa đâu.”

“Áy áy, sao kì vậy? Hứa lèo nhaaaaaa:(((”

“Ghét mày rồi.”

“Quê à nha. Ráng thức tới giờ vì mày, nói câu phũ vl:(((Tao đi ngủ à..”

“Hứ, ghét ghét ghét.”

“Ăn gì ghét quài, không có gì mới à.”

“Thù Bằng:))))”

Sau khi gửi tin nhắn đó, Thiên Bằng liền gọi thẳng điện thoại cho cậu.

“Nè nè, tao tán mày nha con. Muốn thêm cái đá nữa không?”

“...”

“Nói gì đi chứ.”

“Nói gì bây giờ, đồ hung dữ.”

Nói chuyện một hồi với Thiên Bằng, thấy có vẻ anh vẫn còn khá sung sức mặc dù trời đã tối om, cậu quyết định hỏi ý kiến của anh về mấy chiếc áo. Quả nhiên anh hài hứng và kêu đi mua áo đẹp cho anh, đã vậy còn kêu thích màu này màu nọ nữa.

Đúng là khi yêu, người ta luôn luôn làm theo những điều mà người mình thích nói.

Cỡ mười hai giờ, lúc này Thiên Bằng có vẻ ngắc ngư và lắc lư, dấu hiệu của cơn buồn ngủ. Thấy anh sắp gục ngã, Hải Sơn bèn kêu anh đi ngủ để mai còn đi làm việc chỗ nơi ba anh. Hai người chúc ngủ ngon nhau rồi cùng chui lên giường ngủ.

Kể thì ở Bình Dương, người hiện đang ở Hà Nội, xa nhưng mà gần.

Sáng sớm dậy với tâm trạng cực kì khoẻ khoắn, Hải Sơn đã chuẩn bị cho một ngày học mới với những bài học cực hay từ thầy Nhân. Hôm nay thầy sẽ chỉ cách thực hành về đọc nhanh khiến cậu không thể nào đứng yên bình tĩnh được, ngay cả lúc đánh răng cũng đánh đến tởm máu. Hậu đậu là thế nhưng Hải Sơn vẫn an toàn không trầy xước khi vào lớp.

Bước vào lớp, tâm trạng đang cực kì tốt thì Hải Sơn lại bị vướng vào một vấn đề khác, hết chỗ. Nhìn xung quanh hồi lâu cũng chẳng phát hiện ra bất kì chỗ nào đang trống thì có một chị rủ lại ngồi chung, Hải Sơn nhanh chóng cuồn mắt chiếc ghế cuối cùng rồi ngồi phịch xuống.

Qua màn chào hỏi sơ lược, Hải Sơn biết được tên chị đó là Minh Phương rồi hai chị em nói chuyện bao la từ khoá học cho tới vấn đề ít ai hiểu được trong lớp học đó, Đam Mỹ. Cái cảm giác khi đi xa mà cũng gặp được đồng bọn, sướng không thể tả nổi, Hải Sơn bắt đầu kể về tất cả những gì mình biết về thể loại truyện bậc nhất này. Chị Minh Phương cũng bắt đầu huyền thuyên về ABO, xuyên không và các truyện doujinshi manga các thứ.

Nói không để ý tới thời gian, hai người không để ý thầy đã bắt đầu lớp học từ bao giờ. Cuộc trò chuyện dừng tại đó và tiếp tục theo dõi bài giảng của thầy Nhân. Nhanh chóng bị cuốn theo lời giảng trau chuốt, mang tính văn học cao của thầy Nhân, Hải Sơn đã không còn để ý tới xung quanh mà bắt đầu thực hiện những cách mà thầy mới giảng dạy. Lúc này đây, giờ ăn cơm trưa cũng đã tới.

Quả thật, vận động mắt và não một hồi khiến bụng cậu bắt đầu kêu ầm ỉ và liên tục đánh trống inh ỏi. Ăn liên tục mấy chén cơm xong rồi nọ nê, cậu trở về phòng học để học tiếp buổi chiều rồi thu xếp đồ đạc của mình về khách sạn.

Chín giờ tối, Hải Sơn mới bắt đầu đi thăm thú thành phố nhộn nhịp này và bắt gặp một cửa hàng quần áo với những bộ quần áo nhìn rất chất. Đứng ngắm nhìn hồi lâu, chọn cho chúng bạn vài bộ ưng ý, đương nhiên sau khi hỏi chúng nó thích màu gì, Hải Sơn cũng hoàn thành nhiệm vụ và về khách sạn “bình an vô sự”.

Sáng ngày hôm sau, một chuyện đã xảy ra với thân thể ốm yếu của cậu. Nhiệt độ cơ thể tăng cao vượt bậc rồi nhanh chóng hành xác Hải Sơn nằm liệt giường. Nguyên nhân căn bệnh này đột nhiên ập tới, bản thân cậu cũng không rõ. Nằm trên giường rên hừ hừ như sắp chết, cậu còn ráng nhắc điện thoại lên gọi cho mẹ rồi nhấn tin với Thiên Bằng và lũ bạn thân.

Mẹ cậu biết tin thì hoảng hốt, lo lắng vì ở xa mà bị bệnh quả là không nên. Đúng là lo quá đến mức kêu thầy Nhân cho xin nghỉ một bữa để dưỡng bệnh ở khách sạn. Cậu thì tiếp tục nằm liệt giường và sự việc nhắc chân đi đánh răng cũng đã là trải nghiệm cực hình đối với Hải Sơn lúc này.

“Rengggggggg”

Tiếng chuông điện thoại đánh thức cậu dậy khỏi giấc ngủ trưa. Thấy số điện thoại quen thuộc của Thiên Bằng, cậu ráng quét lên để nghe.

“Bệnh hả?”

“Ừm.”

“Hôm qua còn đi mua áo mà, sao tự nhiên bệnh vậy?”

“Hổng biết nữa mà bây giờ nhức đầu quá à..”

“Uống thuốc vô, uống nước nhiều vô. Ăn sáng chưa? Kêu khách sạn đi mua đồ ăn sáng ấy, đúng là yếu quá đó!!!!”

“Có mày lo cho tao nè, yếu cũng đâu có sao. Khụ khụ..”

“Ho nữa, uống thuốc vô nghe chưa? Tao đi làm xí rồi có gì chiều nói chuyện nhe. Ngủ đi cho khỏe.”

Những lời giản đơn như thế nhưng cũng đã vực dậy tinh thần đang cố gắng đóng lại của Hải Sơn. Chỉ có Thiên Bằng mới chữa nổi căn bệnh sốt này của Hải Sơn mà thôi.

6. Chương 5: Ngày 5: Giữ Lời Hứa

“Tao..tao sắp đi Mỹ rồi.”

“Hả, nói gì cơ? Sao lại đi Mỹ?”

Thước phim của hiện tại cứ tiếp tục tua không chờ thời gian hồi thúc. Năm nay đã là năm cuối của Hải Sơn trong trường này. Hình như có vẻ cậu đã có kế hoạch cho năm sau. Hiện Thiên Bằng đang đứng trước mặt Hải Sơn rồi lắc lắc đôi vai gầy của cậu.

“Này, mày trả lời đi chứ?”

“Ba tao kêu tao đi để qua đó được vào những trường Đại Học nổi tiếng.”

“Ngốc, sao lại đi cơ chứ?”

“Bộ muốn tao ở đây à?”

“Đương nhiên muốn rồi.”

Hai người liền im lặng sau câu nói của Thiên Bằng, không khí dần trở nên gượng gạo. Người lên tiếng phá bình không khí này lại chính là Hải Sơn, cậu bèn đánh trống lãng sang chủ đề liên quan tới cuộc đi chơi cuối năm.

Thiên Bằng như chợt dạ bèn cáo lui đi vệ sinh. Hải Sơn ngậy ngậy nhìn theo bomgs đáng anh chạy nhanh vào nhà vệ sinh mà khê bật cười. Nụ cười ấy nom rất hạnh phúc vì có một thằng bạn thân tâm lí như thế.

Sau hồi lâu đứng ngoài cửa chờ Thiên Bằng trở lại, tiếng chuông lại reo lên để cậu tiếc nuối rồi bước chân vào lớp học. Hôm nay hình như có thông báo gì rất là đặc biệt, đám bạn xung quanh như tươi hơn và có vẻ rất hào hứng khi cô giáo à không năm nay đổi giáo viên rồi, thầy giáo mới đứng, cầm trên tay tờ giấy thông báo.

“Thì vì áp lực thi cử của lớp 11, nhà trường sẽ tổ chức cho lớp 11 một ngày đi chơi ở công viên Nước rồi về Mall để coi phim.”

Như tức nước vỡ bờ, như bầy ong vỡ tổ, cả đám hò reo, ôm nhau trong sung sướng. Hải Sơn ngồi nhìn đám bạn hồn nhiên của mình mà thâm nhủ trong bụng, ước gì thời gian này ngừng trôi nhỉ.

Sắp xếp tập vở để chuẩn bị lớp học đầu tiên, Hải Sơn liền chạy như bay ra khỏi lớp nhập bọn với đám Ngọc, Ed và Sara. Quả thật lũ bốn đứa này phải nói chơi game một cách kinh khủng không nhân nhượng, từ game này chuyển sang game khác một cách chóng mặt. Cứ như năm trước chơi chán chê Brave Frontier rồi bay sang Dragon Ace năm nay, đổi phong cách chơi nhưng cả bọn đều nhanh chóng lên được top đầu của game. Hội này phải nói chơi game mọi lúc mọi nơi luôn.

“Ed, Ngọc, biết tin gì chưa?”

“Nếu mà định nói vụ đi chơi, tụi tao biết rồi. Khởi nói làm gì.”

“Quao, tin tức bay nhanh dữ?”

Trong khi Hải Sơn đang trở mặt thán phục thằng bạn, con Ngọc vỗ vỗ sau lưng cậu tỏ ý muốn nói chuyện riêng. Hai đứa tùm đầu lại rồi nhỏ Ngọc vỗ vỗ vai cậu, cúi đầu thở dài.

“Mày làm như tao sắp chết vậy? Tiến đưa linh hồn chắc?”

“Này nhóc, tao lại sắp rời xa mày rồi. Đi Mĩ sao không nói???”

“Ấy ấy, be bé cái mồm. Con nhỏ này, ai nói mày biết thế?”

“Chứ bộ mày tưởng tao bị điếc, lúc mày cũng thằng Bằng nói chuyện với nhau, tao đi ngang qua có nghe một chút.”

Không khí lại tiếp tục cô đọng, Bảo Ngọc thì nhìn Hải Sơn với ánh mắt đượm buồn. Thằng bạn tốt chơi với cô chưa đầy hai năm sắp đi Du học rồi, chẳng khác nào cô lại phải chia cách với đứa bạn tốt này.

Cậu thì chợt dạ, quả thật, bản thân không hề muốn bất cứ ai biết cả, chỉ trừ mấy đứa bạn thân thôi. Nhưng ai ngờ, Bảo Ngọc đã biết trước khi cậu định nói chuyện này ra. Chuyện có vẻ bắt đầu căng như dây đàn.

“Nói nè, mày đừng để lộ chuyện này ra ngoài nha, kéo lại phiên tao lắm.”

“Okok, haizz, mày đi chẳng biết còn chơi game chung với mày không nữa?”

“Tao còn về mà, có đi luôn đâu chứ?”

Hải Sơn với Bảo Ngọc lại bắt đầu huyền thuyên khiến không khí trong lớp ồn ào hẳn lên. Thầy giáo phải nhắc nhở mấy lần thì hai đứa mới nghiêm túc học bài trong giây lát rồi lại nói chuyện như ban đầu.

Cả ngày học liên tục sáu tiết như thế khiến cậu nhanh chóng rơi vào giấc ngủ say khi về nhà. Nhưng trong lòng thì lại bức bối khó chịu nên giấc ngủ được định sẵn là ngủ ngon hoá thành ác mộng.

Ác mộng đó bắt đầu từ một buổi sáng thứ Hai đầu tuần, khi Hải Sơn bắt đầu nói chuyện hơi thân với Thiên Bằng. Đột nhiên có một cánh tay to lớn màu đen chụp lấy anh rồi biến mất hút vào không trung.

Cậu chưa kịp định hình thì hồ đen lại hiện ra kéo theo bàn tay màu đen bắt lấy cậu. Không ai hiện diện ở hiện trường trừ hai người cậu nên cho dù có gào thét thế nào, chẳng ai mấy may biết được sự việc này.

Cánh tay cứ tiếp tục đưa Hải Sơn đến một hồ sâu tưởng chừng như vô đáy nhưng rồi lại dừng đột ngột. Cánh tay bắt đầu mở ra thả cậu xuống nền đất bằng đá với các cạnh sắc nhọn. Không cẩn thận nên Hải Sơn đã va quệt với vô số đá khiến thân thể đầy ắp những vết cắt nhưng không có máu chảy ra.

Tuy không có máu chảy ra từ vết thương nhưng bù lại, cơn đau đớn còn thốn và rát gấp nhiều lần khi cậu mổ mụn nhọt, đau đến thấu xương.

Nhìn xung quanh, một màn bóng tối lại bao trùm nơi đây. Càng nhìn thì càng không thấy bất cứ thứ gì để chứng minh có một lối thoát quanh đây. Cậu dùng sức hét thật lớn tên anh nhưng không hề thấy bất cứ tiếng nào vọng lại và cũng chẳng thấy tiếng của anh hồi đáp.

Cậu bắt đầu bước đi trên nền đá sắc nhọn. Từng hòn, từng hòn cửa rách giày rồi tới đâm vào những ngón chân từ lâu đã bị chai. Gắng gượng cơn đau, Hải Sơn vẫn cứ tiếp tục bước đi mặc dù sức lực đã cạn kiệt từ lâu.

Giây phút mà cậu gần chuẩn bị gục ngã thì phát hiện một đốm sáng nhỏ đằng trước, kì lạ thay đốm sáng này lại là màu đỏ. Nhưng cậu hiện chẳng quan tâm đến thứ gì, cứ cầm đầu chạy thật nhanh về hướng đó mặc cho những hòn đá vẫn tiếp tục hành hạ hai bàn chân thon thả của cậu.

Vừa bước qua đốm sáng thì Hải Sơn mới biết cậu đã vào một chỗ khác còn tệ hơn “Địa Ngục”. Từng con quỷ đang hành hạ những người phạm tội và đương nhiên có một con quỷ đang lóe mắt anh đi.

“BÀNGGGGGGGGGG!!!!!!!!!!”

Cậu hét lớn rồi chạy nhanh về phía anh, định lấy chút sức lực cuối cùng để phá vỡ vòng vây cho anh thoát đi. Đáng tiếc rằng, cậu lại bị bắt theo anh rồi đưa vào phòng tra khảo. Chúng lấy những thứ như xiềng xích, búa, kéo rồi bắt đầu tra tấn cậu, quả thật hiện giờ chúng làm gì, cậu cũng chẳng còn cảm giác đau nữa rồi.

Bên cạnh, anh cũng đang bị tra khảo nhưng hình như cường độ mạnh hơn nên thấy lượng máu nhỏ xuống sàn bên Thiên Bằng nhiều hơn. Hải Sơn ước bây giờ chỉ có thể thoát ra khỏi giấc mơ này ngay lập tức.

“Hộc hộc hộc.... Đúng là giấc mộng khốn kiếp mà.”

Cậu bật dậy khỏi chiếc giường yêu quý, với đại bộ quần áo ngủ rồi vào phòng tắm. Tắm rửa xong xuôi, cậu nhanh chóng di chuyển xuống bàn ăn để chờ ba mẹ về ăn chung.

Hôm nay ba mẹ Hải Sơn về sớm, rồi bữa ăn gia đình bắt đầu nhưng không có Hải Vân, em gái cậu vì bạn đi học. Ba cậu bắt đầu câu chuyện trước bằng chủ đề thường ngày, chuyện cậu đi Du học.

“Con này, có định tổ chức bữa tiệc chia tay không?”

“Dạ, ba vừa nói gì con nghe không rõ?”

“Tiệc chia tay ấy. Cũng năm cuối rồi mà?”

Câu hỏi bất chợt của ba làm cho cậu có ý tưởng, quả thật là cậu cũng muốn có bữa ăn với đám bạn để thương của cậu. Hải Sơn quyết định ngày đi ăn sẽ nhằm vào ngày đi chơi Công viên Nước luôn để tiện cho việc di chuyển của mọi người.

Lúc cậu báo tin này cho mọi người thì hai trong số đám bạn thân của cậu không đi được, Ji và Bằng. Chết tiệt thật, tại sao phải lại là hai đứa này cơ chứ???

“Sao đi không được vậy?”

“Nhà tao ở Bình Dương lận.”

“Còn mày, Ji?”

“Tao thì hôm đó không có ai chở về, về trễ thì phiền ba mẹ lắm.”

Hải Sơn trầm nghĩ, thôi xong, chán thiệt đó, tại sao không phải ai khác mà lại là thằng Bằng cơ chứ?

Nói chung thì kế hoạch vẫn như bình thường nhưng cậu nhận được tin khiến cậu cũng vui không kém gì nên bữa tiệc cũng được tiến hành.

“Ê nè, bữa nào tao đi chơi bù nha. Đừng giận mà, thiệt chứ tao cũng thấy tiếc mà tại con chị họ tao ở lại, tao mà ở lại nữa bị chửi đó.”

Hải Sơn nước mắt lưng tròng, tại sao không phải mày mà là con chị mày cơ chứ!!!

“Vây thôi, đành vậy...”

Hôm đi chơi Công viên Nước, Hải Sơn dậy thật sớm để chuẩn bị đồ cho đi chơi. Vớ cái quần bơi trên ghế rồi cái khăn trong nhà vệ sinh rồi cũng nhanh chóng chọn bộ đồ ưng ý cho buổi đi ăn chiều.

Trong lòng cậu thầm nghĩ, hôm nay phải quấy cho nhiệt tình mới được, lời kéo tụi nó đi mấy cái trượt ống mới được. Trong lòng cậu quyết tâm sẽ kéo nguyên lũ bè phái đi chơi cho đã hôm nay để khỏi quên kỉ niệm này.

Tối trường gần như sớm nhất, trên mình chỉ độc nhất cái giỏ đồ bơi và đồ thay, Hải Sơn vui vẻ bước vào trường. Lúc này, có vài đứa bạn cũng đã tới.

Thuy, nhỏ bạn thân trong lớp đang trò chuyện với bồ của nó, Lê Lư Gia Huy nom có vẻ vui vẻ lắm. Cậu đành rút lui chạy sang chỗ Thiên Bằng, nói chuyện với anh.

“Vây là không đi được?”

“Ừ, xin lỗi mà.”

“Haiz, không có mày chán ghê á.”

“Hứa sẽ bù, chắc chắn sẽ bù, cho dù bệnh tật hay gì tao cũng sẽ tới.”

“Ngốc, lỡ bị thiệt, đừng đổ thừa nha.”

“Ừm.”

Cuộc trò chuyện bị gián đoạn khi đám của cậu và của anh tới tách hai đứa ra, mỗi đứa một nhóm bàn về kế hoạch “Đại náo Công viên Nước.”

Lũ bên cậu thì có Tâm, Lam, Ji, Nhi, Vân Anh và cậu, Hải Sơn. Nhóm này quả thật quấy là chính, ăn chơi sa đọa lắm mà lực học đứa nào cũng đứng hàng top của khối.

“Ê, nhớ chơi mấy cái ống nhiều nhiều nha.”

“Rồi rồi, mày sung quá đó Tâm.”

“Trời, đi chơi năm nay có mỗi chuyến này, không sung sao được?”

“Thua, cãi lý với nó chả khác nào cãi với mình trong gương.”

Thầy giáo liền cắt đứt mạch của cuộc nói chuyện, dặn dò vài thứ và cả đám lên xe tới Công viên Nước. Có vẻ hôm qua đứa nào cũng thức khuya nên lên xe là lảo đảo ra ngủ phì phò.

Hải Sơn trong lòng háo hức nên không ngủ được, cứ cựa quậy khiến Vân Anh kể bên cũng phải đánh cậu vài cái rồi mới chịu ngồi im. Cũng đã lâu lắm rồi cậu không tới nơi đây.

Cánh cổng Công viên Nước hiện ra với màu xanh nhạt như đang chào mừng đám nhí nhỏ này tới khám phá, mà đúng hơn là hưởng thụ một cách mạnh mẽ. Xe chỉ vừa dừng lại, nguyên đám học sinh lớp 11 như vệt xối lỏng, nháo nhào lao xuống xe rồi tùm năm tùm bay nói chuyện.

Trong lúc chờ thầy giáo đi mua vé, Hải Sơn bắt đầu lấy điện thoại ra bỏ vào túi rồi quay sang lũ bạn, cười nói vui vẻ. Bên anh thì lũ đó nói chuyện khá to, y như loa phát thanh loại nhỏ nhưng cường độ âm thanh không hề kém cạnh các cô phát thanh viên. Lũ đó nói chuyện như muốn cả thế giới nghe vậy.

Cậu như cảm giác được đám bạn thân toe về khó chịu liền khều khều nhẹ Thiên Bằng rồi gơ đầu lên miệng, tỏ vẻ im lặng. Quả thật, giây sau nguyên đám đó đứng thẳng hàng thẳng lối, im lặng một cách đáng sợ.

Hôm nay là thứ Hai nhưng Công viên Nước vẫn không hề giảm đi số lượng khách, từng tốp khách cứ lũ lượt tiến vào cổng. Điều này cảnh tăng thêm khí thế cho đám này, khí thế đứa nào cũng hừng hực như trâu sắp xông chuồng.

Thầy vừa đưa vé là y như rằng đứa nào cũng như mọc cánh, chạy thật nhanh vô hàng rồi di chuyển vô nhà vệ sinh. Hải Sơn cũng thay đồ nhanh nhẹn rồi cùng đám bạn đi ra ngoài chỗ hẹn trước rồi cùng di chuyển sang khu vực ống nước.

Thường thì Hải Sơn sẽ đi chung với Ed nhưng thằng đó hôm nay trở cơn lười, không đi luôn nên cậu đành đi với Lễ Anh. Hai đứa đi lên ống trượt rồi bắt đầu đặt tay chân đúng vị trí và trượt một cách sảng khoái nhất. Quả thật cảm giác hết lên nghe rất sướng, cứ như là đang hát karaoke vậy.

Chơi chán chê rồi, cả đám cũng lũ lượt sang chỗ Dòng sông Lừ và thả mình theo dòng sông. Nhưng lũ này nào có chịu dừng, cậu liền bị sứ cảm dỗ của tụi nó nên đành leo lên cái tháp trượt người xuống bằng cách đặt hai tay sau gáy và trượt theo đường cho sẵn.

Đáng tiếc cho Hải Sơn, cậu mang quần bơi mà sát háng nên khi trượt xuống, nước túa vào như hàng nghìn cây kim khiến mông cậu như bị ai đó đâm nát vậy.

Lúc xuống thấy cậu cứ ôm mông mình lắc lắc tỏ vẻ tội nghiệp, Gia Huy liền lại lấy hai ống quần cậu ra rồi vỗ vỗ mông cho nước ra ngoài. Hành động này của hắn khiến cậu ngượng ngùng vì sự đụng chạm cơ thể bất ngờ này.

“Sao vậy, tự nhiên né thế? Anh làm không đã chẳng?”

“Anh... Đồ mặt dày!!!!”

Thiên Bằng chợt đi ngang qua và thuận tay đánh một phát rõ đau vào mông Hải Sơn khiến cậu đứng sững dậy và điếng người. Mém nữa là bật khóc rồi, cậu gắng gồng người để nước mắt không chực tuôn trào ra.

“Đau..”

“Ấy, mông bị gì vậy?”

“Bị tay mày thông á!!!”

Nói hăng giọng xong, cậu tức giận đi với tụi đi khó coi vô cùng về phía phòng thay đồ. Lần này, Thiên Bằng chọc nhầm chỗ rồi.

Nguyên buổi chiều cậu giận anh và không hề mở lời nói chuyện lại. Sau khi coi phim xong xuôi và anh đã ra về, trong lòng Hải Sơn sản sinh ra một loại cảm giác với tên gọi là tiếc nuối. Đã năm cuối mà còn giận nhau nữa, chẳng biết anh sao chứ cậu hối hận vô cùng.

Vì tâm trạng không được tốt, nên buổi đi ăn BBQ do cậu tổ chức trở nên ảm đạm hẳn nhưng trên môi mọi người không hề thiếu nụ cười bất cứ lúc nào. Vì mãi vui chơi nên Hải Sơn cũng gần như quên cậu đang giận anh.

Lúc về nhà cũng đã quá mười giờ đêm, cậu liền mở điện thoại lên và thấy tin nhắn của anh “Nè, nói rồi đó, tao sẽ đi chơi bù với mày, ok? Đừng buồn nha!!:3”

Đọc tin nhắn của anh gửi, trong lòng của cậu chợt trở nên ảm áp lạ thường.

Cỡ hai tuần sau khi nghỉ hè, bên một nhóm khác và có cậu trong đó có hẹn một bữa đi chơi ở trên Mall. Nhưng có một chuyện xảy ra trước ngày đi chơi cỡ một tuần, trong lúc Thiên Bằng đi chơi ở Vũng Tàu.

“Đi chơi à, sướng thế!! Tao phải ở nhà nè.”

“Gì sướng đâu, đi thấy ở trong phòng không à, chán chết!!”

“Xì, đi Vũng Tàu còn than thở. Táng một cái lùn xuống bây giờ!”

“Á, thằng này hôm nay ngon nhỉ? Định tặng quà mà thôi..”

Sau tin nhắn của Thiên Bằng, Hải Sơn tự dưng cảm thấy hơi ngọt trong tin nhắn ấy. Đi chơi rồi tặng quà, chẳng phải chỉ những người thân nhất mới tặng? Có điều đặc biệt hơn là chuyện đi này ít ngày mà còn gần nữa, việc tặng quà có vẻ hơi..?

Hải Sơn thôi nghĩ lung tung và nhắn tin nhắn thích một vỏ sò rồi lăn đùng ra coi truyện. Khoảng một tiếng sau, sau khi đọc truyện chán chê rồi, cậu bèn coi tin nhắn anh gửi cậu “Muốn gì được đó.”

Vậy là cậu sắp có một bé vỏ sò nữa rồi!!

Nhưng khi nhắn tin với người chị họ của anh, Linh thì phát hiện anh đang bị bệnh “chiu tẩy” mà còn rảnh nhắn tin với cậu bồ khiến cậu cảm giác khá là tội lỗi.

Hôm đi chơi, nhất định Hải Sơn sẽ cố gắng làm anh vui mới được.

Đùng một cái, ba mẹ anh không cho đi chơi vì lý do, mới bệnh nên không khoẻ nên ở nhà dưỡng bệnh. Hơi bị bất ngờ một tí xịu rồi cậu nhanh chóng hỏi thăm lum la rồi kêu anh cố gắng xin thử.

Đáng tiếc là ba mẹ Thiên Bằng quá bảo thủ, giữ vững ý kiến của mình nên rốt cuộc lần đi chơi lần này không có anh.

Sáng hôm đi chơi, đồng hồ mới điểm tám giờ sáng là Hải Sơn và Sara đã có mặt tại điểm hẹn. Cậu cố gắng gọi cuộc điện thoại cuối cùng cho Thiên Bằng.

“Này, khoẻ chưa vậy?”

“Hửm, à à, còn hơi mệt lắm. Với lại mới sáng sớm, Sơn gọi có gì không?”

“Ồ còn hơi mệt à. Vậy Sơn làm phiền rồi.. Ừmmmm, vậy Bằng ở nhà à?”

“Ừ, chứ ba mẹ không cho rồi.. Bằng không biết nói gì cả.”

“Vậy thôi chứ biết sao giờ, ừm thì ở nhà ngủ rồi khoẻ lên nha. Có gì Sơn đi Mĩ về rồi gặp lại.”

Chưa kịp để anh kịp trả lời, cậu đã cúp máy để nén đi những giọt nước mắt gần như tuôn ra khỏi khoé mắt.

Trong lúc chờ những đứa còn lại đi tới, cậu rủ Sara đi vào chỗ thức ăn nhanh mua vài thứ để lót bụng buổi sáng. Những chiếc thỏi kẹo sô cô la, bánh mì và những chai nước ngọt cứ bay vòng vòng trên đầu khiến cả hai như muốn mua hết luôn cửa hàng.

Ăn uống xong xuôi thì Ngọc, Nhím và Mê cũng đã tới. Cả đám rủ nhau lên trên chỗ xem phim đặt vé rồi chuẩn bị đặt bắp rang thì có một cuộc gọi đến từ Linh.

“Ây nhóc, tao đi được rồi nè!!! Đang trên đường tới đây đó.”

“Ồ vậy hả, vậy còn Bằng thì sao? Nó có đi được không?”

“À, ba mẹ kêu nó phải ở nhà rồi nên...”

“Ồ vậy thôi, tới lệ nha. Hình như trời sắp mưa rồi đó.”

“Ừm, biết rồi.”

Nửa tiếng sau, đang chuẩn bị vào rạp chiếu phim thì có một cuộc gọi từ anh.

“Ê, nghe tiếng tao rõ không?”

“À, cũng rõ, nghe cứ như mày đang ở bên cạnh vậy?”

“Thì tao đang ở bên cạnh mà.”

Nhìn qua bên cạnh, một chàng trai mặc áo màu tím do cậu tặng, cùng với chiếc quần jean mỏng đang cầm chiếc điện thoại iPhone 5S của mình đang tiến bước về phía cậu.

“Ngốc, hứa là phải giữ lời phải không?”

7. Chương 6: Ngày 6: Bò

Thiên Bằng là người con trai mà Hải Sơn quý nhất mặc dù anh có nhiều tật xấu và một trong số đó chính là QUÁ ĐÀO HOA.

Đúng, đào hoa đến mức mỗi ngày đều nhắn tin để trò chuyện và tỏ tình. Mỗi lần thấy anh đi với một cô gái mới thì trong lòng cậu như đâm thêm một nhát vào tim. Quả thật, Hải Sơn đều cố tỏ ra bình thản khi anh báo với cậu là anh có bồ mới.

Và đứa bồ gần đây nhất của anh lại là nhỏ bạn thân nhất của cậu. Điều này có vẻ như chẳng ảnh hưởng đến tâm lý của cậu nếu như chính miệng anh nói với cậu là anh đang quen Ji.

Điều thú vị ở đây là Hải Sơn chính là người biết đầu tiên về chuyện Thiên Bằng thích Ji từ hồi năm ngoái tới giờ vậy mà, cậu lại chính là người biết cuối cùng khi hai đứa đã chính thức hẹn hò. Trớ trêu nhỉ?

“Quen nhau rồi à?”

“Ồ, cũng được hai ngày rồi.”

“Ồ, chúc mừng nha, mà quen nó là điểm phúc tám kiếp tu được đó. Lo mà giữ, mất lúc đó đừng hối hận.”

“Biết rồi mà, tao sẽ thương Ji nhiều lắm.”

Mỗi tin nhắn hay cuộc trò chuyện của anh và cậu luôn có mặt của người bạn thân. Hầu hết anh luôn là người nhắc đến đầu tiên rồi lại hỏi cậu đủ thứ về Ji, từ sở thích tới sở đoản có khi còn là loại con trai mà cô ấy thích.

Nhưng bản thân Thiên Bằng đâu hề hay biết rằng, mỗi lần anh bàn về Ji với sự vui vẻ, Hải Sơn vui đâu có nổi. Cậu chỉ cười trừ rồi lại nói chuyện với anh bằng những cảm xúc giả dối.

Nhưng nực cười hơn tất cả chính là vụ cá cược của cậu với một nhỏ bạn thân khác, Nhi.

“Ê Nhi, mà thấy sao?”

“Tụi nó hả? Cao nhất cũng được một tháng? Mà nghĩ sao?”

“Tao với mà cá không? Mà một tháng, tao là hai tháng nhe.”

Lúc đó, cả cậu lẫn Nhi đều không biết chuyện chưa hết bất ngờ.

Một tuần, không hơn cũng không kém hơn một ngày một giờ, hai người chia tay nhau trong êm đềm.

Lý do, không ai biết được chỉ trừ người trong cuộc. Bản thân Hải Sơn cũng muốn biết lắm nhưng ngại nổi cả hai người dây dưa nhau nên cũng không nói cho ai biết cả. Nguyên nhóm chỉ trừ những đứa cực thân với Ji mới biết, còn về Thiên Bằng, anh như người mất hồn vậy.

Hậu chia tay là hai đứa không thể nào trở về với nhau như trước, không ai nói với ai câu nào. Bản thân anh cũng tâm sự với cậu nhiều lắm rồi lại nói cũng chẳng biết lý do chia tay vì chính Ji là người nói ra lời tàn nhẫn ấy.

Thấy anh suy sụp, Hải Sơn cũng chẳng vui chỉ biết đứng đó để có thể vực anh đứng dậy khi anh muốn bỏ cuộc mà thôi.

Đáng tiếc thay, bản thân cậu lại là con trai nên cũng chẳng thể nào lấy đi nỗi buồn của anh hết được trừ khi cậu chính là Ji.

Quả thật, Hải Sơn không thể nào thay thế những đứa con gái mà anh đã hẹn hò. Chẳng qua cậu chỉ như một người bạn thân không hơn không kém với anh, bởi lẽ, cậu là con trai.

Những ngày sau, mỗi ngày thấy Thiên Bằng chột xuất hiện khuôn mặt đượm buồn là y như rằng có cậu bên cạnh, vỗ vai anh rồi mỉm cười thật tươi.

“Cố lên! Fighting!”

“Cảm ơn mà nha!”

Nụ cười của anh khi đang cố gắng tạo ra thật chất chỉ làm cho lòng cậu thêm đau thôi. Có lẽ, quá khứ cứ đeo đuổi anh mãi khiến anh không thể nào dứt tình cảm này của mình được. Còn về phần cậu, cậu cũng chẳng thể nào xóa đi những cảm xúc chân thật mà cậu luôn dành cho anh.

Bất ngờ hơn nữa, chính xác là vụ việc tiếp theo như một trái bom nổ nát não mọi người trong khối. Chắc hẳn ai cũng đã từng nghe qua hai chữ “Quen Lại”?

Chính xác tình trạng của hai người là như vậy, chuyện xảy ra ngay trong bữa đi chơi cuối cùng của cậu với cái khối yêu dấu này. Buổi đi chơi tới Mũi Né để chọn ra 10 người đại diện cho cả khối, là bộ mặt của khối.

Buổi tối hôm trước, trong lòng Hải Sơn rất mừng rỡ vì cậu sẽ được ở chung phòng với Thiên Bằng. Điều này đối với cậu rất quan trọng cùng với hạnh phúc tận đáy lòng. Mặc dù trong thâm tâm không muốn gì ngoài được nằm cạnh bên cạnh Thiên Bằng, Hải Sơn chỉ có thể mỉm cười suốt buổi tối soạn đề.

Nhưng đâu phải ước nguyện của ai cũng có thể được thực hiện..

Hãy quay lại thời điểm lúc bắt đầu tháng 11, một tháng đối với cậu chẳng khác nào địa ngục trần gian, chẳng khác nào lấy muối lấy ớt lấy tiêu xát thẳng vào trái tim vẫn còn hiện đang rỉ từng giọt máu của cậu.

Thường thì Lê Lữ Gia Huy sẽ ngồi cạnh cậu trong lớp Toán, nhưng hôm nay hẳn lại xoay qua chuyển chỗ với Phương Anh để qua bên bàn kia với Thuý. Hành động này đã khẳng định mối quan hệ giữa Gia Huy và Thuý đã bình thường lại, nói rõ hơn là họ đã quay lại cặp với nhau.

Nhưng vấn đề là Hải Sơn bỗng cảm thấy ngực trái nhói lên như một cây kim nhỏ chích thật sâu vào trong tim. Cảm giác này kì lạ lắm, cảm giác này Hải Sơn chưa từng trải qua, thực chất có phải là động từ mà người ta hay diễn tả sự ghen ghét với người mà ai cũng hay gọi với cái tên “mỹ miều” Tình Địch, GHEN?

Ghen cũng chưa lột tả hết sự ghen tị của cậu với Thuý, điều này lúc nghe thì thấy sai sai ở đâu đó. Nhưng đúng như vậy, con người tên Lê Lữ Gia Huy đã len lỏi vài ba bước chân vào trong con tim của cậu tự bao giờ. Đương nhiên, bản thân Hải Sơn sẽ không bao giờ biết được chỉ vì cậu chỉ mới nhận ra cách đây ít phút để rồi tự nhiên nơi ngực trái lại cảm thấy nhói, thấy khó thở.

“Sơn Sơn, chỉ anh bài toán này với!”

Đang suy nghĩ mông lung, tiếng gọi của hắn phát lên, đánh thức cậu khỏi giấc mộng say. Hải Sơn hành động như một con rồ bột không hơn không kém, đứng dậy di chuyển sang chỗ của hắn rồi lấy cây bút, ghi vài dòng chữ rồi về chỗ. Chuẩn bị rời khỏi thì cánh tay bị nắm lại, Gia Huy bỗng nhìn mặt như khi ăn ớt.

“Em sao vậy?”

“Không..không có gì.”

Giật tay của mình ra khỏi bàn tay rắn chắc của hắn, cậu bước về chỗ rồi cặm cụi làm bài cho tới khi tiếng chuông reo lên, chứ nếu không thì cậu sẽ làm hết quyển sách dày cộp này mất.

Nguyên cả ngày, tâm trạng cứ lên xuống như đang ngồi trên thuyền, Hải Sơn về nhà rồi ập mặt xuống chiếc gối màu xanh chuối. Cậu nằm yên đó năm phút rồi quay sang nhìn quyển Year Book của khối năm ngoái. Với tay lấy quyển Year Book ra, cậu lật lật vài trang rồi dừng hẳn tại một trang có chữ kí của Lê Lữ Gia Huy.

“Chào tím, năm sau không gặp lại rồi... Qua đó nhớ học tốt nha!!! Thương~:v Huy”

Nước mắt tự nhiên tuôn trào như chưa từng được khóc, ướt đẫm cả trang giấy trắng tinh. Hải Sơn, một tay cậu cầm chặt quyển Year Book, tay còn lại cứ đưa lên mắt quệt những giọt nước mắt cứ liên tục chảy không ngừng. Quả thật, khi người bạn yêu thương có những hành động như vậy, bạn đã xiêu lòng hướng hồ gì đây lại là người luôn luôn có những hành động khiến bạn dễ hiểu lầm nhất!!!

Sau khi khóc đã đời, cậu nhanh chóng di chuyển sang tủ đồ, lôi một đồng đồ ra để soạn ba lô cho chuyến đi ngày mai. Đang tuôn đồ và chuẩn bị xếp những bộ đồ đầu tiên vào ba lô thì, mẹ cậu bước vào phòng với thái độ hùng hổ, cứ như có thể giết bất kì ai hiện giờ dám chọc bà.

“Con nói cho mẹ biết!!!! Tại sao lại đi cmt lên cái status gì đó Gay Gay 18+ Còn phét gì gì đó??? Bộ muốn giống lũ người đó lắm cơ à??”

“Con có muốn giống đâu!!”

“Thế thì đi xóa cmt ngay cho mẹ, mẹ không muốn thấy tình trạng này tái diễn thêm lần nữa. Lần sau thì tạm biệt bé iPad với điện thoại đi ha.”

Đe dọa đủ điều, mẹ Hải Sơn bước ra khỏi phòng mà ai cũng có thể thấy những cột khói mọc ra từ đầu bà chứng tỏ rằng mẹ cậu đã giận thật sự rồi. Quay lại với chiếc ba lô, nhìn thấy nó nằm nghiêng ngang trên sàn nhà, cậu lấy chân đá thật mạnh vào rồi bước lên giường nằm, thiếp đi.

Sáng ngày hôm sau, chiếc ba lô đã được soạn đầy đủ tự bao giờ. Cậu chỉ việc xách ba lô lên và lên đường, trong lòng cậu bỗng cảm thấy như phải cảm ơn mẹ.

Vậy mà cậu lại cãi nhau với mẹ hôm qua, thật tội lỗi.

Xách chiếc ba lô của mình lên trường, Hải Sơn mặc một chiếc áo thun trắng bên trong cùng với chiếc áo sơ mi màu đỏ phía ngoài, cộng với chiếc quần ngắn làm cho cậu nhìn trông trẻ hơn với nom nhìn giống con nít hơn.

“Ê, sao em lại... Ủa, mày à?”

Tiếng nói của Thiên Bằng phát lên khiến cậu giật mình, quay lại thì thấy anh đang mặc bộ đồ nhìn đơn giản nhưng vẫn tôn lên vẻ nam tính vốn có của mình. Anh mặc trên mình một chiếc áo màu trắng ôm sát người để lộ ra đường nét cơ bắp của mình, bên dưới là một chiếc quần dài màu xanh dương cộng với đôi giày màu trắng càng tăng thêm vẻ thanh lịch của anh.

Hải Sơn vẫn tiếp tục đứng bất động sau khi Thiên Bằng đụng mặt với cậu, điều này khiến anh cảm thấy kì lạ. Bước lại gần cậu, anh khẽ lung lay đôi vai gầy của cậu rồi vỗ nhẹ lên hai má vài cái.

“Bộ thấy tao đẹp quá nên bị đơ à?”

“Cái..đẹp cái con khỉ mốc xì!!!! Mơ đi, không bao giờ tao khen mày đẹp cả!!”

Nói xong, Hải Sơn ba chân bốn cẳng chạy ra ngoài, nếu còn ở đó thêm một giây phút nào nữa chắc tim cậu vỡ ra mất. Vừa bước ra ngoài, chẳng may Hải Sơn lại đụng mặt với Gia Huy đang đi về chiều ngược lại.

Hôm nay hắn mặc một bộ đồ rất sành điệu, mới nhìn là đã thấy hợp thời trang với nhìn rất ư là “chuẩn men”. Chiếc áo tay dài màu đen với quần dài màu đen cộng với dòng chữ “I”m Swag!!” làm tôn lên vẻ lịch lãm của hắn.

Hải Sơn như chết lên chết xuống, vừa mới bị choáng ngợp với gu ăn mặc của anh, bây giờ lại tiếp tục cú đánh tinh thần với cách phối đồ của hắn khiến trong phút chốc, mặt cậu đã đỏ lên tới hai bên tai.

“Ê, bị bệnh hả? Sao tự nhiên mặt đỏ hết vậy em?”

Hắn định tiến tới đưa tay lên mặt cậu, Hải Sơn đã hất tay hắn sang một bên rồi chạy xuống dưới lầu. Gia Huy đứng sau đành lắc vai, chẳng hiểu mô tê gì nên vẫn tiếp tục sải bước vào phòng sinh hoạt chung.

Hải Sơn sau khi bước xuống lầu, cậu liền đi vào phòng vệ sinh để hớt những ngụm nước lên mặt cho tỉnh táo. Lúc này, cậu chỉ ước có cái lỗ thiệt to mọc giữa trường để cậu nhảy xuống trốn vì quá xấu hổ.

Lúc này, ở phía trên phòng sinh hoạt chung, có một cuộc trò chuyện “nhỏ nhỏ” mà không có sự góp mặt của nhân vật chính.

“Gia Huy này, anh với em đối phòng với nhau được không vậy?”

“Chi vậy?”

“Tại kiểu lúc tối thức khuya chơi game nên... Em sợ thằng Sơn nó ngủ không đủ giấc rồi lại mệt, đâm ra bệnh thì lại khổ.”

“Hừm, cái này phải hỏi ý kiến của nó đã, chẳng phải em với nó ở chung là được rồi à?”

“Thì tại em sợ...”

“Thôi thôi hiểu rồi. Đợi nó đi lên đã.”

Cuộc trò chuyện mới kết thúc được vài giây, nhân vật chính đã quay lại với gương mặt còn vương lại vài giọt nước. Hải Sơn nhìn hai người trước mặt mà cảm thấy không khí có chút kì lạ.

Người mở miệng đầu tiên lại là hắn, Lê Lư Gia Huy.

“Sơn~~ Em có muốn qua ngủ chung với anh không?”

“Dạ? Sao vậy ạ? Bộ Bằng không thích ngủ với em à...”

“Đúng đó, nó chỉ thích ngủ chung với đám ”bồ” của nó thôi, em qua phòng anh ngủ đi. Anh ngủ sớm lắm nên em đừng lo, sẽ đảm bảo không bị mất ngủ đâu!!”

“À ok, ok, vậy chắc em sang phòng anh ngủ vậy..”

Cậu có chút hụt hẫng khi anh chẳng lên tiếng phản đối hay gì cả. Có lẽ cậu quá tin tưởng vào anh mà quên mất anh còn nhiều đứa bạn thân trong nhóm. Hơn nữa, chỉ có cậu mới đặt anh vào tim chứ anh thì, Hải Sơn cũng chẳng biết nữa.

Đám bạn của cả ba đứa bỗng ồ ạt bước vào phòng, tách ba con người ra để trong lòng mỗi người, một suy nghĩ khác nhau.

Chuyến đi Mũi Né, vui hay buồn chỉ còn tùy thuộc vào cách ba người xây dựng nó như thế nào!!

Thì ngày đầu tiên cũng chẳng có gì đáng nói ngoài việc nhận phòng qua loa rồi cả đám bắt đầu tụ họp bên phòng nhau đánh LOL. Riêng Hải Sơn thì lại lên lên phòng đám bạn thân ở phía khu phía bên cạnh nhưng điều đáng nói ở đây là phải băng qua dãy phòng của giáo viên.

Ai mà chẳng sợ khi bạn bị phát giác khi đi trên hành lang dãy bên nữ bởi một giáo viên hà khắc như Mr.Lowry hay Mr.Livesey. Không riêng Hải Sơn, mấy đứa khác khi đi di chuyển sang phòng của khác khu liền cởi giày dép ra và đi nhón chân hết sức nhẹ nhàng. Ai mà nhìn cảnh tượng này, có cười tới tức thở mới thôi.

Tới phòng an toàn, bước vào phòng thì chỉ có vồn vện ba đứa, Nhi, Ji và Vân Anh. Ba đứa, mỗi đứa mỗi góc cầm một cái điện thoại bấm bấm chỉ chỉ. Thời nay, ai cũng giao tiếp qua màn hình điện thoại, mặc dù gần nhau nhưng cũng vậy, người ta chỉ có thể mạnh dạn nói chuyện trên mạng chứ ngoài đời, không biết nói gì với người đối diện.

“Cắt điện thoại ngay, cả ba con!! Nói chuyện coi!!!!”

Lời nói của Hải Sơn bắt đầu có hiệu nghiệm, cả ba đứa lần lượt bỏ điện thoại xuống rồi tập trung quanh một chiếc giường rất êm và mềm. Đứa gần cũng là đứa bắt đầu. Hải Sơn bắt đầu huyền thuyên về mấy đứa con trai đang chơi game nên ccajau đành phải vác xác qua phòng của tụi nó chơi.

Nhỏ Ji với Vân Anh thì cứ nói một câu, đập với bốp chát câu tiếp rồi quay lại từ đầu. Nghe cứ như hai cái loa phát thanh vậy, cậu với Nhi phải liên tục nhắc nhở hai đứa để kéo chút lại một đứa ngồi đất, một đứa ngồi trên giường.

Trò chuyện được giây lát, hai đứa cuối cùng bước vào là Lễ Anh cùng với Thanh Lam. Năm đứa tụ họp lại là y như một cái chợ nhỏ, tiếng nói ất ắt dần dần theo thời gian cho đến khi tiếng gó cửa bất thành linh vang lên phía cửa ra vào. Những đứa không phải ở trong phòng này liền đi núp, Ji liền đi về phía cửa ra vào rồi mở ra nhẹ nhàng.

Hoá ra đó là Long với Duy, làm cho nguyên đám sợ đến rớt hết tim ra sàn nhà. Thêm hai đứa thì nguyên căn phòng trở thành một cái siêu thị, mức độ ồn lại tăng lên nhưng đủ để không cho các giáo viên nghe thấy.

Nói chuyện chán chê rồi, Hải Sơn đành dờ bước đi về phía phòng mình thì cậu thấy nguyên đám kia vẫn còn thức chơi game. Lúc này, Thiên Bằng đang nằm trên giường, mắt dán chặt vào màn hình điện thoại, thỉnh thoảng lại cười mỉm một cách đầy ý vị.

“Bằng à, vậy tao qua phòng Gia Huy ngủ nha..”

“Ê, ngủ ngon nha. Tại xin lỗi, cũng muốn ngủ lắm mà..”

“À thôi thôi, tao hiểu mà.”

Đi qua phòng bên cạnh, Gia Huy hần ra mở cửa rồi quay vào cầm máy tính xách tay chơi game LOL một cách phởn nhất. Cậu thì nằm lên chiếc giường lớn rồi lấy điện thoại ra nghịch nghịch cỡ mười phút xong cũng tắt máy, thiếp đi tự bao giờ.

Lúc này, quả thật lúc cậu ngủ, đã có nhiều chuyện xảy ra nhưng bản thân cậu cũng chẳng biết nó là niềm vui hay nỗi buồn nữa...

Bồ, hai cặp đã quay lại trong đêm định mệnh ấy, Thiên Bằng với Ji, Gia Huy với Thụy.

8. Chương 7: Ngày 7: Gián Tiếp Tình Tò

Sau sự kiện hai cặp quay lại một cách không ai ngờ tới vào ngày không ai ngờ đến, tâm trạng của Hải Sơn không thể nào mình mẫn để xử lý các thông tin từ bài giảng của giáo viên. Cậu liên tục bị la rầy với thái độ học tập không phân đầu, cố gắng của mình trong lớp học.

Thấy tình hình có vẻ bắt đầu căng như dây đàn, Hải Sơn quyết định phải nhờ tới đám bạn gia sư tình yêu của mình cộng với một bà chị trường ngoài, Khánh Vi. Câu chuyện bắt đầu từ một status đăng lên Facebook với nội dung cứ hễ 10 likes thì cậu sẽ tiết lộ tính cách hay ngoại hình của người cậu thích. Điều này đã dẫn đến sai lầm đầu tiên của cậu, một sai lầm chết người.

Chưa đầy 3 phút, ba mươi like cho status ấy khiến chân tay cậu bủn rủn, lơ đại rồi. Dù gì đã phóng lao, bây giờ cũng ráng lết theo lao thôi. Nói là làm, hai status mới toanh kể về cùng một người đã được đăng lên và đương nhiên hai status này được mười mấy người vào “thăm hỏi sức khỏe” của người đăng là cậu.

Kết quả là chưa đầy một tiếng đồng hồ, ai cũng đã biết người Hải Sơn thích là ai. Đương nhiên là đám bạn thân sẽ là những người biết đầu tiên, Ji, Nhi, Lam, Vân Anh, Ed, Lê Anh và Ngọc.

Chính xác là con Ngọc sẽ là người biết đầu tiên vì chỉ cần nhìn liếc sơ qua cái status là có thể biết được người cậu thích là ai.

Những tin nhắn cứ liên tục liên tục chuyển tới khiến điện thoại của cậu rung lên bần bật không dứt. Đa số những tin nhắn toàn xoay quanh nội dung về con người mà được nhắc tới trong status mà cậu vừa mới đăng.

Mặc dù lũ bạn thân đang cùng trò chuyện với Hải Sơn nhưng vẫn chưa có ai có thể đoán ra trừ Ed. Thành bạn này đã trực tiếp nhắn tin đến cho cậu và “bắt ép” cậu khai ra cho bằng được, bằng không nó nghỉ chơi cậu ra. Vì tính hay lo sợ đủ điều nên lời đe dọa con con này đã thật sự đánh trúng tâm cậu, Hải Sơn lạnh chanh kể toàn bộ và nhận được một icon hoảng hốt và dấu ba chấm.

“Mày nói thật chứ Sơn? Mày là..gay..?”

Giọng nói tuy phát ra nhẹ nhàng từ con bạn thân Lam khiến trong phút chốc, bầu không khí bắt đầu im lặng. Nhưng chỉ vài phút sau, tất cả những phản ứng mà cậu đã chuẩn bị trước để đề phòng lại chẳng mấy may xảy ra mà hoàn toàn xảy theo hướng ngược lại.

Từng đứa bạn hỏi thăm, lo lắng rồi có đứa còn kêu cổ lên Sơn ơi, mày có thể bẻ cong ống mà. Ngoài mặt thì vui vui vẻ vẻ với mọi người chứ trong lòng Hải Sơn đau như cắt, chỉ vì Gia Huy chính xác là 1000% trai thẳng và không hề có vụ dính líu nào của ống liên quan LGBT.

Sau gần hơn hai tiếng bị tra tấn bởi những lời cổ động, cổ vũ rồi an ủi, bất ngờ cho tới có xen chút hự hẫng, Hải Sơn chia tay đám bạn để quay về với thế giới trong mơ, thế giới chỉ riêng cậu kiến tạo riêng cho chính bản thân mình.

Cỗ máy giấc mơ trong trí não của cậu bắt đầu hết tần suất của nó, lần này lại đem lại cho cậu một giấc mơ, tuy thoáng qua nhanh nhưng lại để lại cho Hải Sơn một cái đinh to tướng cắm phập vào trái tim non nớt của cậu.

Giấc mơ chỉ bao gồm hai khung cảnh, trường học và trên mạng. Nói giấc mơ thì cũng không đúng hoàn toàn, đây chính là dựa theo một cuộc trò chuyện của cậu trên mạng với Gia Huy để rồi được khâu vá chắp lẩy để tạo thành giấc mộng hoàn chỉnh.

Đó là vào một buổi trưa đông lạnh lẽo có pha chút những giọt nắng đang chiếu xuống mái trường màu trắng toát của trường BVIS. Các tầng tầng lớp lớp học sinh chạy đua nườm nượp ra khỏi phòng học với những chiếc chân thoăn thoắt.

Lúc này đây, cả bọn đang ngồi ăn nhẹ ngon lành bên những chiếc ghế, chiếc bàn gỗ màu mun. Gia Huy hẩn từ đâu lù lù xuất hiện như bóng ma rồi ngồi phịch xuống bên cạnh chân cậu, tiện thể lấy hai tay ôm kín mít cậu mặc cho những ánh mắt khó hiểu xung quanh.

“Anh làm cái quái gì vậy?”

“Ôm em, bộ không có mắt hay sao mà không hiểu anh đang làm gì, có khi lại mất xúc giác, không tiếp xúc với bất kì sinh vật sống nào nên anh mới ôm em nè!!”

“Anh..Đồ mặt dầyyyy!!!”

”Mặt dầy mới yêu em đó vợ à

”

Vừa dứt lời, tay hẩn bắt đầu di chuyển xuống vùng mông của cậu mà bẻ thốc cậu lên, để mặc lũ bạn đang trở mắt kinh ngạc, miệng chữ O, mắt chữ A. Sau hồi lâu bẻ Hải Sơn như công chúa, Gia Huy mới đặt cậu xuống rồi đột nhiên lại cởi áo sơ mi trường ra.

Cậu lúc này cảm nhận có điều gì không ổn, không lẽ Gia Huy bị bùa mê thuốc lú? Chẳng phải anh ta là trai thẳng sao?

“Em nhìn gì mà chằm chằm thế cưng? Chuẩn bị hết chưa, anh chuẩn bị rồi đấy!!!”

“Anh...anh..nói cái gì cơ?”

Chưa kịp phun ra chữ cuối cùng, Hải Sơn đã bị thân hình của hẩn áp đảo, bắt đầu đưa lưỡi vào bên trong mút lấy mút để. Chuẩn bị đến khúc cao trào khi hẩn ta bắt đầu sờ soạn thân thể thì... khung cảnh lại bị chuyển tiếp lên màn hình iPad của cậu.

Nội dung tin nhắn hiện trên màn hình là về cuộc nói chuyện gần đây nhất của cậu với hẩn. Nói chung là nội dung khá là dễ thương nếu như ai ai cũng đang trong thời kì thích người kia tuyệt đối, trò chơi kéo búa bao.

“Anh ơi, chơi gì đi, chán quá à..”

“Chơi gì bây giờ? Em suy nghĩ đi nhóc!!:3”

“Nhóc? Em cao hơn anh đó:v chơi oẳn tù tì đi nha?”

“Vây em ra đi?”

“Ủa, em ra trước thì anh thắng rồi còn gì? T_T”

“Đâu có đâu nhóc, em cứ ra trước đi.”

“Ăn gian quá đi..lỡ em ra búa thì sao?”

“Anh ra cái bao nhé, thắng 1-0 rồi đó!!! Chơi ván tiếp nhé?”

Vừa đọc xong dòng chữ cuối cùng thì nghe bên tai của mình có tiếng gọi thoang thoảng, Hải Sơn liền bật dậy thật nhanh thì mới phát hiện, đã tới giờ đi học rồi!! Cậu nhanh chóng bay vào phòng vệ sinh, làm qua loa vệ sinh cá nhân rồi đi xuống lầu, vợ vài muống súp rồi chạy biến ra xe.

Khi đã yên định trên xe, cậu bắt đầu hồi tưởng lại giấc mơ kì lạ tối hôm qua, một giấc mơ như báo mộng một điều gì đó chẳng lành. Mặc dù giấc mơ chỉ hiện cho cậu toàn những gì mà Hải Sơn có thể mơ ước được nhưng có vẻ, giấc mơ này chỉ có trong hư vô mà thôi.

Hải Sơn bước vào trường với tâm trạng nửa vui nửa buồn, hôm nay lại là một ngày tồi của cậu, người cậu đụng mặt đầu tiên lại là hần, Lê Lư Gia Huy. Hần khi nhìn thấy cậu bèn đi lướt qua nhau như chưa từng quen biết nhau để rồi lấy con dao tinh thần cắm phập ngập trong vũng máu trong tim của cậu.

Đi vào trong phòng sinh hoạt lành khững, cậu cũng chẳng có hứng thú lấy tai nghe ra nhạc nữa, chỉ ngồi lặng yên đó mà nhìn vào một khoảng không nhất định. Chỉ biết ngồi đó chập mười phút thì đám bạn thân mới bắt đầu lũ lượt bước vào phòng mà trên mỗi khuôn mặt đều vẽ lên một đường cong tuyệt sắc.

“Ê nhóc, làm gì mặt buồn thiu vậy?”

“Không..không có gì..!!”

Hải Sơn chạy thật nhanh ra ngoài, đụng mặt với một số học sinh lớp dưới. Cậu lúc này chẳng còn gì để làm hứng thú khi đi học cả. Cũng chẳng biết từ khi nào tình cảm dành cho Gia Huy lại nhiều hơn với đứa bạn thân, Lưu Thiên Bằng. Đầu óc rối bời, tay chân cứ hoạt động liên tục một cách vô điều kiện.

Hành động luôn đi đôi với suy nghĩ, nhưng lúc này Hải Sơn hoàn toàn để tình cảm điều khiển lý trí cộng với hành động không hề có dấu hiệu dừng lại. Chạy xộc thẳng vào nhà vệ sinh, Hải Sơn đóng cửa lại rồi bắt đầu thổ dốc, tay ôm ngực. Bệnh lại tái phát rồi, cậu tự nhủ thầm, cảm nhận được nhịp đập của con tim nhanh như được kích thích vậy.

Hải Sơn bắt đầu ngẫm lại, không lẽ hần đã biết rồi, à mà cũng đúng, tại vì status đó quá dễ để đoán cơ mà. Lần này quả thật đã chơi đại một vỏ khá đau đấy, Hải Sơn à.

Sau cỡ mười lăm phút nhốt mình trong nhà vệ sinh, Hải Sơn mới hồi tỉnh lại và bước vào lớp. Hình như chỉ có thái độ của cậu là khác người thôi, hần vẫn vậy.. Hay là.. À mà thôi, cậu cũng đâu có học với hần nguyên ngày hôm nay đâu.

Buổi chiều khi về nhà, đặt thân xuống giường thật mạnh, Hải Sơn tự dưng nhìn lên trần nhà rồi bật khóc ngon lành. Yêu đơn phương đau lắm, cậu biết, nhưng biết sao giờ ngày nào cậu cũng gặp hần để rồi giờ đây hối hận. Ngốc thì ngốc lắm, nhưng yêu đơn phương người ta cũng gần hai năm rưỡi? Hay ba năm.. Và điều ngu ngốc nhất chính xác là cậu yêu đơn phương hai người, và kết quả chỉ là những nỗi đau giằng xé tâm can của Hải Sơn.

Trong khi đó, có ai đang xem dòng status rồi thở dài nướm nướp, hần đâu ngờ cậu lại thích hần đến thế. Kế hoạch bây giờ Gia Huy sẽ vạch ra để làm cho cậu từ bỏ đó chính là sự thờ ơ, lạnh nhạt. Và ngày đầu đã thành công, hần chỉ muốn hai người quay trở lại bình thường thôi!!

Nhưng đâu ngờ rằng, tối hôm đó cậu đã chủ động nhắn tin cho hần như những ngày trước. Nếu như thường lệ, Gia Huy sẽ trả lời tin nhắn một cách vui vẻ nhất và có khi xen lẫn sự châm chọc thì hôm nay, hần sẽ trả lời tin nhắn đó bằng...“NÚT LIKE”.

Hần like mọi thứ cậu nói, hỏi, hay thậm chí chữ hần cũng like. Điều này đã khiến cậu nảy lên một dấu hỏi to tướng về hành động kì lạ của Gia Huy. Cậu bắt đầu thử nhắn lại lần nữa thì cũng nhận được những dấu like màu xanh dương từ đủ loại kích cỡ từ to tới nhỏ.

Bản thân Hải Sơn bắt đầu cảm thấy hơi chán nản khi cứ liên tục nhận được những câu trả lời không rõ đầu đuôi như thế. Cỡ một tiếng nhắn tin không ngừng nghỉ, cậu bắt đầu chuyển sang nhắn tin cho lũ bạn thân bao gồm Nhi, Ji, Ngọc, Mia và anh, Thiên Bằng.

Thật chất bản thân cậu chẳng có lý do gì mà nhờ vả chúng nó lúc này nhưng cậu nhanh chóng screenshot lại tất cả những tin nhắn hồi hợt của hần cho lũ bạn thân rồi chờ hồi âm.

Nhi là đứa trả lời gần như nhanh nhất, chỉ sau Ngọc nhưng lại có vẻ nói đúng tình hình hiện tại nhất. Nhỏ nói như thế này “Có lẽ ổng ngại đó mày ạ. Tại vì tự dưng mày lại có vẻ quan tâm tới ổng thái quá và cũng có thể là ổng biết mày đang thích ổng nên làm vậy để cho mày từ bỏ đó!!:v”

Lũ còn lại đều có ý kiến y chang nhau và chỉ xung quanh hai lý do, ngại và hơi sợ. Có lẽ tại hấn cũng được con trai thích lần đầu tiên nên đâm ra hơi hoảng sợ. Nhưng dù sao vẫn tốt hơn là tỏ ra khó chịu với cậu, vì nếu mà Gia Huy tỏ ra khó chịu thì chắc, Hải Sơn sống không nổi mất.

Trò chuyện với từng đứa một cho tới khi coi tin nhắn của anh, người mà cậu tôn trọng nhất, Lưu Thiên Bằng lên tiếng. Anh chỉ hồi âm một cách nhanh nhất có thể, rồi lâu lâu lại bỏ vào những câu hài hước chọc cười cậu để quên đi nỗi buồn hiện tại.

Cái cách anh trò chuyện với cậu thì Hải Sơn đã biết rõ từ lâu nhưng có lẽ tới tận bây giờ, cậu mới cảm nhận hết những tình cảm dành cho anh to lớn đến chừng nào. Cảm xúc với Gia Huy có lẽ là nhất thời nhưng vẫn kéo dài hai năm rưỡi, riêng đối với anh, cậu coi đó như tình cảm đơn phương đẹp nhất mà mình từng có trong đời.

Hôm sau, tiếp tục mang tâm trạng buồn rầu lên trên trường nhưng hôm nay cậu may mắn hơn một chút, người cậu gặp đầu tiên hôm nay lại là Lưu Thiên Bằng. Anh đang nghe nhạc và đang chơi game trên điện thoại say mê mà không hề hay biết sự xuất hiện của cậu ở phía sau lưng.

Hải Sơn vì vậy nên đành rón rén ra phía sau lưng anh, lấy hai tay che mặt lại. Phần anh thì vì bị bất ngờ nên có hơi giật nửa người ra sau làm đầu anh trúng phốc ngay cằm của cậu.

“Ui da, đau..”

“Ủa là mày à? Ừi, cái thằng ngốc này, có sao không đấy? Cái tội ngốc mà!!”

Miệng thì nói vậy, nhưng hành động của anh hoàn toàn ngược lại, anh cầm tay của cậu lên xoa xoa rồi nhìn về vết thương nhỏ dưới cằm của cậu rồi xuyết xoa.

Cậu thì hai má như ửng hồng, cộng với việc làm hiện tại của anh như tiêm chi một liều tăng lực lên tim khiến tim cậu đập nhanh không ngừng.

Đột nhiên cậu rút tay lại rồi xô ngã anh xuống ghế, xong chạy biến ra ngoài. Thiên Bằng trở mắt nhìn thằng bạn thân của mình mà chẳng hiểu chuyện gì xảy ra. Anh quay lại với game mình đang chơi đang dở thì thấy nhân vật của mình chết tự bao giờ; anh rửa thắm trong miệng nhưng vẫn vẩn vơ nhỏ âm thanh không cho cậu nghe thấy.

Chạy ra ngoài hồi lâu, cậu lặng lẽ quay lại phòng và ngồi phịch xuống bên cạnh chỗ của anh. Với tay lấy tai nghe của anh, ngồi tựa đầu vào vai của Thiên Bằng rồi cùng anh hưởng thụ bài nhạc du dương. Không lâu sau, cậu đã thiếp đi trên vai của anh mà bản thân anh không hề phản nản bất cứ điều gì.

Tiếng chuông vang lên làm cho cậu choàng tỉnh giấc, Hải Sơn như tá hỏa rồi phát hiện trên người mình có một chiếc áo khoác màu xám là lạ rồi như sợ hãi điều gì, cậu đỏ mặt lên như gấc.

Chiếc áo khoác đó là của Thiên Bằng, không muốn cậu chợt tỉnh giấc liền khoác lên người cậu cho đỡ lạnh rồi đi lên lớp nhẹ nhàng. Hiện giờ anh đang nói chuyện vui vẻ với các bạn học của mình, cậu thì bắt đầu sắp xếp sách vở xuống dưới lầu để bắt đầu tiết học của mình.

Hôm nay là ngày cuối cùng của Học Kỳ I, có nghĩa là trường học sẽ cho phép học sinh ra về vào buổi trưa. Lúc này, Hải Sơn bèn chạy thật nhanh vào phòng sinh hoạt kiểm anh và lũ bạn thân Ngọc, Mia, Chi và Linh để đi qua nhà con Mỹ Lùn. Nhưng đáng tiếc thay, lần này chỉ có vồn vẹn Mia, Chi và anh là qua được vì Linh thì đang có trực trách với nhóm con Ngọc thì phải về sớm.

“Qua coi phim ma nha~~”

Con Chi nhanh nhẩu phát biểu ý kiến của mình, con Mia thì luôn luôn nhất kiến chung tình với quyết định này. Riêng cậu và anh không nói gì, chỉ có điều cả hai người đều sợ phim ma nhưng vì lòng tự trọng nên đành câm lặng trước phiên toà.

Chiếc xe của con Mỹ chở cả đám về nhà rồi cả đám như nước vỡ đê, chạy thật nhanh lên lầu để bật phim ma coi. Con Chi và Mia nhanh chóng chọn được phim rồi ngồi thu lu trước màn hình TV đợi, riêng anh thì lấy sẵn cái gối ôm để có gì còn có thứ gì để cầm lấy khi bị ma dọa.

Hải Sơn thì nằm sát rạt ngay phía sau lưng, cậu nắm chặt lấy lưng áo của anh mà hít lấy hít để. Chỉ vì căn bệnh hay đau thắt ngực mà giờ đây cậu phải gần như ôm chặt lấy anh.

Đnag im ắng coi phim thì một khuôn mặt của con ma xuất hiện trước màn hình khiến cả đám la toáng lên. Thiên Bằng liền quay sang đằng sau ôm chặt lấy cậu rồi tự động vỗ về lưng cậu như an ủi trong khi anh cũng sợ chết khiếp.

“Ê, không sợ không sợ!!”

“Nhìn lại mày kìa ngốc!! Sợ mà còn lo cho người khác.”

“Tao là nam nhi, không sợ gì cả.”

“Xạo hoài..”

Vừa dứt lời, con Chi bên cạnh khẽ la lên với tông giọng như hoảng hốt khiến anh càng ôm chặt cậu. Lúc này đây, Hải Sơn cảm giác được toàn bộ da thịt của anh đang ủ ấm lấy mình nhưng cậu không thể nhìn cười được. Cậu cười phá lên rồi lấy tay dụi hai khoé mắt, nhìn anh đang đỏ dần mặt rồi bày đặt làm ra mặt giận phụng phịu.

“Ấy da, không sợ..”

“Im lặng nào.. không được chọc quê!!”

Về mặt của cậu nhìn anh, mỉm cười hạnh phúc mặc dù đang mang trong mình nỗi đau thầm kín.

9. Chương 8: Ngày 8: Sinh Nhật (i)

Ngày 17.11, một đứa nhóc chào đời trong bệnh viện Từ Dũ để rồi giờ đây thằng nhóc đó đã trưởng thành hơn nhưng ngật nổi, thằng nhóc đó lại đang tình đơn phương giữa Lưu Thiên Bằng và Lê Lư Gia Huy. Hải Sơn đang nằm vui vẻ trên giường với cái máy điện thoại của mình.

Cậu vui vì ngày mai chính là sinh nhật thứ 16 của cậu, là ngày sinh nhật cuối cùng cậu sẽ được đón cùng bạn bè và người thân trước khi đi qua Mỹ du học. Tâm trạng hiện giờ của cậu đang rất vui và phấn khích, cộng với hồi hộp và pha lẫn hụt hẫng.

Vui vì ngày sinh nhật thì ai ai cũng vui cả, phấn khích vì ngày mai sẽ có những món quà hoặc những lời chúc ý nghĩa trong ngày sinh nhật của Hải Sơn. Hồi hộp vì chẳng biết có ai nhớ sinh nhật của mình mà không nhờ Facebook nhắc nhở hay không? Hụt hẫng là vì cậu đang chat với thằng bạn thân - chính xác hơn đó là anh, Thiên Bằng.

“Ê nè, ngày mai biết ngày gì hôn:3”

“Chẳng phải là ngày thường?”

“>~< đúng=”” rồi=”” đó,=”” ngày=”” thường=”” đó=””>

“Chọc xiu thôi mà, sinh nhật mày chứ gì:v”

“Đúng rồi, thức khuya hôm nay điiiiiiii:3”

“Đi ngủ, buồn ngủ lắm!”

“Hừm, bo xì nưônnnnn, bo xì Bằng luônnnn:(((“

“Mệt quá, bây giờ tao đi ngủ. Ngủ ngon G9:))))))”

Nhắn tin cuối cùng xong, Thiên Bằng liền đặt máy điện thoại xuống và “đi ngủ ngon lành”. Hải Sơn phía bên này buồn rười rượi, tại vì bản thân cậu muốn có người thức cùng để chúc mừng sinh nhật cậu và người

cậu muốn chính xác là Lưu Thiên Bằng. Tiếc rằng, hiện giờ anh chắc cũng đã say giấc nồng bên mền ấm, nệm êm.

Cậu liền nghịch nghịch chiếc điện thoại của mình rồi bật máy tính lên skype với đám bạn thân. Hiện chỉ có Ji, Nhi, Ed với Vân Anh còn thức. Nhóm 5 đứa ngồi bàn chuyện này nọ trên trường rồi bắt đầu mạnh ai nấy làm bài tập, để màn hình máy tính vẫn bật sáng như thế.

Kim đồng hồ cứ chậm rãi chạy tíc tắc tíc tắc, kim giây thì ì ì ạch bước đi từng bước nhịp nhàng trong khi cậu kim phút lại cố gắng đẩy tốc độ lên. Bé kim giây nhanh nhẩu nhất cứ liên tục chạy với tốc độ nhanh đều bỏ lại sau lưng những con số La Mã ghi số giờ. Hải Sơn liếc nhìn qua chiếc đồng hồ trên bàn, kim giờ chỉ giữa số 11 với số 12, kim phút thì ngay tại số 11, bé kim giây thì không thể xác định chính xác được.

Vậy là cũng gần tới thời khắc định mệnh đó rồi, thời khắc sinh nhật của cậu. Chỉ năm phút nữa thôi, chỉ năm phút nữa là cậu đã lớn hơn một tuổi, lớn hơn để trưởng thành hơn và không buồn những chuyện đau lòng nữa.

Bốn..

Ba..

Hai..

Một..

“Chúc Mừng Sinh Nhật Thím Sơn nha!!!!”

Một lũ bạn đang skype bỗng đồng thanh hát chúc mừng sinh nhật Hải Sơn khiến cậu vui mừng không tả nổi. Đã vậy, tụi nó còn lên Wall tường nhà cậu chúc vài câu chúc rồi đăng ảnh dim này nọ. Có lẽ năm nay, sinh nhật của cậu mới có ý nghĩa nhất.

Đồng thời lúc đó, điện thoại của cậu cũng reo lên báo có một tin nhắn được gửi trong Messenger của Facebook.

Tin nhắn từ Lưu Thiên Bằng.

“Tí qua 12 giờ là m đc bằng tuổi tao mà t chuẩn bị qua tuổi mới trong ba tháng nữa:)) hí hí:v m thì nc trên chat còn ưa:)) ra ngoài thì móc t nát ass:v m thì đc cái cao nên khỏi chúc cao hơn nha:v học thì cũng tạm nên chúc m mập ra:)) ko liên quan lắm:)) bớt cọc, bớt sống ảo trên face:)) hãy là sơn của ngoài đời ú ú ú ù:v nc cũng thân thân:)) mà thôi thân v đủ rồi thân quá học mầu:)) ăn sn sheraton các thứ:)) mai đái t ít ra cũng New World hay gì đấy:v:v hoy nha:)) mai chờ đồ ăn:v còn quà cho t xin khát:)) bữa nào rảnh t mua:)) chứ t biết m ko thích L Vy nên t ko đặt đồ:)) ngủ ngon cjos”

Thực chất tin nhắn này đã được gửi từ 11:15 rồi mà tới tận bây giờ điện thoại mới reo thông báo, quả thật điện thoại của Hải Sơn hiện tại hết sức cùi bắp, không thể chấp nhận được. Cậu nhìn những dòng tin nhắn của anh mà trong lòng bỗng nhiên như được bắn pháo hoa, bắn tung toé tới mức cậu có thể khóc ngay lập tức. Phải gồng mình dữ lắm nên Hải Sơn mới ngăn được hai hàng nước mắt chỉ chờ trào là chảy ra.

Trong lòng cậu bỗng dấy lên cảm giác êm dịu, ngọt ngào nhưng lắng đọng. Những lời chúc tuy có xen chút đùa giỡn nhưng tất cả đều phát ra từ tận đáy lòng của Thiên Bằng khiến Hải Sơn không còn từ nào có thể diễn tả cảm giác vui sướng của cậu lúc này.

Nhất quyết phải nhắn lại cho anh lời cảm ơn chân thành nhất, nghĩ là làm liền, Hải Sơn liền soạn thảo một đoạn văn nho nhỏ gửi cho anh. Tuy chỉ là đoạn văn cảm ơn nho nhỏ nhưng cậu cũng đặt hết tâm tình của mình vào, viết thật hay nhưng phải xen chút “trẻ trâu” vào cho giống văn phong của hai thằng bạn thân gửi với nhau.

Sau khi gửi xong lời nhắn cảm ơn, Hải Sơn liền tự cầu nguyện một điều ước trong ngày sinh nhật lần này. Điều ước của cậu rất chi là nho nhỏ, chỉ cần mãi bên cạnh những người mà cậu yêu quý là đủ.

Xong xuôi hết tất tần tật, cậu lên giường và đánh một giấc thật no say, ngủ để niềm vui trong lòng. Một giấc mộng đẹp.

Thức dậy với tâm trạng vô cùng phấn khởi của ngày mới, Hải Sơn làm vệ sinh cá nhân xong rồi mặt dày đi xuống xin tiền ba mẹ để tổ chức bữa tiệc nhỏ trên trường. Đương nhiên ba mẹ cậu sẽ không thể nào để cậu lại có một sinh nhật buồn nên đã cho cậu ít tiền.

Hải Sơn ngồi trên xe hơi mà chỉ mong tất cả chiếc xe hơi kia biến mất để xe cậu có thể chạy nhanh nhất có thể để tới trường. Đáng tiếc, điều đó có vẻ không thành hiện thực lắm, đã vậy hôm nay sinh nhật của cậu chính xác là ngày mà lớp cậu có môn Thể Dục.

Bản thân Hải Sơn đã không thích môn này từ lâu, vậy mà sinh nhật cậu mà nó cũng không tránh được, khổ thật!! Cầm trên tay là túi đồ Thể Dục mà bản thân cậu muốn đốt ngay và luôn, không chần chừ một giây phút nào.

Điều duy nhất tuyệt vời của giờ Thể Dục chính xác là để ngắm thân thể trai thôi, nhưng cũng chỉ được ít thân thể nhìn được. Đối với cậu, ngoài Gia Huy và Thiên Bằng ra, thân thể ai cũng chứa đầy mỡ hoặc là quá ốm, gầy trơ xương ra.

Mà hiện giờ cậu cũng chẳng có tâm trạng để ý mấy thứ tiểu tiết, Hải Sơn chỉ muốn đến trường thật nhanh để nhận quà thôi. Trên hết cậu chắc chắn sẽ muốn nhận từ Thiên Bằng đầu tiên vì quà của anh có thể coi như quý nhất.

Đúng là không uống công mong đợi của cậu, Thiên Bằng đang cầm trong tay một bọc gì đó trông có vẻ bí ẩn. Đã vậy anh còn lấy giấy ra ghi ghi viết viết mặc dù không biết có người sau lưng. Cậu rón rén tới sau lưng và khẽ chạm lên vai anh làm anh giật bắn mình lên, mém nữa quay lại cho Hải Sơn nguyên cú đâm vào mặt.

“Ủa, là mày à? Đứng đằng sau nên mém nữa là bị ăn đâm rồi!! Ngốc!!!”

“Ngốc gì, hôm nay sinh nhật nên không được chửi nha!!”

“Ấy rồi rồi.. À, mày có thích thú bông không?”

“Thú bông? Con nào tao cũng thích trừ khi nó xấu giống mày thôi!!”

Nói xong, Hải Sơn tự thấy mình khá vô duyên, nom nhìn lại nét mặt của người đối diện phút chốc đỏ bừng lên. Cậu lờ miệng rồi, chết tiệt, làm sao để sửa chữa lỗi lầm đây?

“Ấy.. Tao xin lỗi nha.. con nào mày mua tao đều thích hết á!!”

“Thiệt hả? Vậy nè, tao lựa con này á. Tại vì nhìn nó cười giống mày. Mãi cười như vậy nhé con chó!!”

Trong cái túi mà Thiên Bằng đưa cho Hải Sơn có một con Larvae màu đỏ sọc vàng, trên khoé môi còn vẽ nguyên nụ cười nhe răng nhìn trông duyên tẹt. Cỡ con thú bông này, ôm rất đã khiến cho hai mắt của cậu cứ tít lại. Ở ngoài thì không phản ứng gì chứ trong lòng Hải Sơn, từ lâu đã nảy nẩy và bùng cháy bên trong.

“Cảm..cảm..ơn mày nhiều!!”

Tiếng nói cảm ơn phát ra cứ như bị giữ lại trong miệng, hơn nữa còn lắp ba lắp bắp khiến cậu xấu hổ không thôi. Hải Sơn liền ôm con gấu bông gần như nguyên tiết sinh hoạt đầu giờ chủ nhiệm.

Điều ngạc nhiên hơn nữa, tới tận bây giờ, cậu vẫn còn giữ chiếc gấu bông bên cạnh như thứ gì đó kỉ niệm quý giá nhất trên đời. Con gấu bông hay chính xác hơn là con sâu bông Larvae này rất đổi quan trọng đối với cậu, cứ như là vật thể thân của anh với cậu.

Sau vụ tặng thú bông, lũ bạn liên tục chạy ủa vào phòng sinh hoạt với các cung bậc cảm xúc khác nhau. Riêng lũ bạn thân thì như bắt được vàng, đứa thì ôm chồm lấy cậu, đứa thì bắt tay lia lại, có đứa thì chúc mừng sinh nhật cậu với bài hát chúc mừng sinh nhật.

“17 tuổi rồi nha Sơn, nói chung là học giỏi hơn với mau mau có bồ để diện kiến tụi tao, ok?”

“Rồi rồi, mấy cô mấy cậu. Hôm nay muốn uống trà sữa nào nè?”

“Kêu nhỏ Như đặt cho kìa, bà hoàng Hot & Cold!!”

Phương Như, một nhỏ bạn khá thân luôn luôn đặt trà sữa Hot & Cold cho cả khối và đương nhiên, với sự kiện sinh nhật hôm nay của Hải Sơn, cậu sẽ phải nhờ đến nhỏ rồi.

Xong xuôi hết các khâu chuẩn bị, cả đám lấy đồ thể dục lên phòng tập thể dục để học tiết Một, cậu cùng anh lững thững phía sau trò chuyện rôm rả. Nhìn hai người lúc này, kéo có kẻ lại bảo tình nhân cũng không chừng.. Bá vai, ôm eo, nắm tay, hành động chỉ có những cặp đôi hay những cặp bạn thân cực kì thân thiết mới làm thế mà hai cậu con trai này ung dung phơi bày ra hết.

Ở đằng trước lúc này có hai đứa, Mia và Chi đang ngang nhiên cười khúc kha khúc khích khi cứ liên tục nhìn về phía sau, miệng nhoẻn nụ cười nham hiểm. Trong lòng tuy hai mà một, đứa nào cũng tiếc rẻ ước gì đây là giờ ra chơi thì chắc cái điện thoại của tụi nó đã bấm nút để lưu album về cặp đôi Bằng Sơn này rồi.

“Ê tao nghe nói hôm nay chơi Ném phi tiêu?”

“Ê, trò chơi gì nghe như từ thế giới ninja bước ra vậy?”

“Ai biết, nghe bảo chứ đâu có rõ đâu.”

Cuộc trò chuyện vắn tắt của những đứa đi trước đã lọt vào tai của Hải Sơn, trong lòng cậu chẳng có chút phần khởi nào vì cậu đâu có biết chơi môn này. Với lại, hôm nay sinh nhật mà không thể hiện được chắc có nước Hải Sơn chui xuống lỗ mất.

“Sao mặt mày nhìn căng thẳng dữ vậy? Bộ bị đau bụng à, hay là tới tháng!!”

Hiện cậu đang cực kì lo lắng thì Thiên Bằng lại châm chọc cậu đôi lời song còn kiêu giả bộ xoa bụng cậu như thể Hải Sơn đang tới tháng thật vậy. Đúng là nhây mà!!

“Muốn gì, hứ. Nói nữa tao bo xì mày luôn bây giờ....!!!”

“Ấy rồi rồi, hể tí bo xì, bộ mày hết trò..”

“Kệ taooo, đồ đáng ghét.”

Hải Sơn chạy nhanh vào phòng thay đồ để lại anh cười ngật nghẻo ở phía sau, chỉ nhìn anh thôi đã khiến cậu muốn quăng luôn đôi giày mà Hải Sơn đang mang bên người.

Thay đồ nhanh chóng rồi ra nhập bọn cùng cả khối, cậu và anh đi cuối cùng và nhận được một tràng nói chuyện xì xầm rồi lũ bạn trước mặt cười phá lên. Nhìn hai người lúc này nghệt mặt ra, chẳng hiểu chuyện thì có đứa kéo xuống nói rằng nhìn hai đứa giống cặp đôi quá.

Hải Sơn nghe xong thì mặt đỏ như gấc, chạy dọc dài tới mang tai rồi cậu nhanh chóng đánh trống lảng bằng lái sang chuyện môn mà cả đám chuẩn bị được dạy bởi thầy Hiệu Phó “yêu quý” của khối.

Tiết Thể Dục hôm nay học về ném đĩa, một trò chơi chẳng có mấy phần thú vị chỉ vì cách trò chơi hoạt động. Cầm đĩa lên, xoay người lấy lực rồi ném mạnh hết sức về phía trước để đo khoảng cách để phân loại giải Đồng, Bạc, Vàng hay Platinum.

Tới lượt của cậu, nội việc cầm chiếc đĩa lên cũng đã là cực hình đối với Hải Sơn rồi. Chiếc đĩa nặng 3 kí mà vô tay cậu thì nó nặng như 3 tấn vậy.

Khi ông thầy kêu bắt đầu thì cậu ném hết sức lực, nhưng hình như ông Trời muốn giúp cậu nên đã cho cậu ném xa hơn tất cả lũ vừa mới ném. Xung quanh đồng loạt phát ra tiếng vỗ tay kịch liệt, tán dương cậu khiến mặt cậu đã đỏ càng đỏ hơn

Thiên Bằng ngồi bên cạnh nhìn cậu rồi giơ cao ngón cái cùng nụ cười khả ái; anh như muốn làm cậu chết trong bể đường vậy, hà cớ gì cứ cười như thế để tim cậu như đang thực hiện cuộc đua Marathon thế?

Còn một người nữa mà Hải Sơn muốn biết thái độ là hần, lúc quay sang hần thì hai ánh mắt chạm nhau nhưng người kia lại lảng tránh ánh mắt của cậu. Gia Huy nói chuyện với đám bạn bên cạnh một cách vui vẻ và quảng cho cậu một cục bơ lớn, đồng thời xem kết quả ném vừa rồi của cậu thành công cốc.

Tiếng chuông vang lên báo hiệu hết giờ, cả đám lũ lượt kéo xuống đặt trà sữa với nhỏ Như. Đương nhiên anh, Thiên Bằng cứ như lên cơn mà đặt trà sữa chẳng giống đứa nào cả, nào là thạch phô mai, zombie rồi

pudding. Lúc cậu nghe order mà tưởng chừng lạc vào xứ sở thần tiên, uống cái quái gì mà khi nghe là thấy đau bụng rồi.

Sau khi cả đám đặt trà sữa xong xuôi, tới tiết Kinh Doanh Học, hần và cậu và nhỏ Nhi ngồi cùng bàn mà không khí đột nhiên trở nên ngưng ngững vô cùng. Hải Sơn phải viết vào một tấm bảng để hỏi “Anh muốn uống gì hok?” và nhận được câu trả lời ngoài mong đợi của mình “Cho anh 2 ly....”.

Con số 2 hiện lên như một lời cảnh cáo đối với bản thân Hải Sơn, vì hiện giờ cậu và Thụy không còn thân như trước nữa. Đã vậy, hần viết như thế như bảo rằng hần đã có bồ rồi, Hải Sơn bản thân cậu nên từ bỏ đi.

“VẬY ANH.. ĐẶT HAI LY?..”

“Ừm hứm, đặt giùm anh nha!”

Cuộc trò chuyện đầu tiên sau sự cố đó của hai người đã thành ra như thế khiến quan hệ của hai người cách xa nhau hơn. Nhỏ Nhi bên cạnh nhìn cậu với vẻ mặt kì cục và khá thông cảm cho tình cảnh Hải Sơn lúc này.

Nói chung là hôm nay sinh nhật cậu cũng khá vui và cũng sắp sinh nhật của anh rồi. Nói là nói vậy chứ tới tận 19/02 mới là sinh nhật của Lưu Thiên Bằng.

Và sinh nhật anh đã có sự kiện xảy ra..

10. Chương 9: Ngày 9: Sinh Nhật (ii)

Ngày 19.02.2016, ngày mà cách đây 17 năm về trước có một tinh linh mặt đầy, hôi, lùn, và siêu siêu dễ thương sinh ra đời. Tinh linh ấy tên là Lưu Thiên Bằng, người mà hiện đang bung xoã lựa khắp nơi với cậu, Nguyễn Hải Sơn.

Chuyện là cậu định đi mua áo tặng cho anh vì dù gì người ta cũng vất công đi mua thú bông tặng cho cậu rồi, chẳng lẽ bây giờ lại không tặng? Thế nên dù hôm nay có mệt đến mấy, Hải Sơn cậu phải lết xác đi ra ngoài đường và ghé thăm mấy cái Mall để lựa chiếc áo đẹp cho Thiên Bằng.

Đi được hai ba shop quần áo thì Hải Sơn chỉ thấy toàn mẫu áo không hợp với gu thẩm mỹ của cậu và của anh. Đáng ra thì cũng có ít nhất một shop cơ chứ, thế quái nào lại chẳng có nổi? Thế loại quần áo gì mà rộng thùng thình, còn mấy cái quần loè loẹt nữa, rồi cái áo cậu thích thì bị vấy bẩn nên không bán????

Bước thêm một quãng ngắn nữa, Hải Sơn đành phải nhắn tin cho Thiên Bằng vì cậu không biết size áo cụ thể cho anh, lỡ mua rộng quá thì mặc kì, chật quá thì...xịt máu mũi rồi!!

“Ê, mày mang size áo thường thường số mấy?”

“M? Mua áo à:)))) Vui vậy!!”

“À không, mua cho tao:))))))”

“Mua cho m mà hỏi t size, bệnh hả:3 À, được thì mua đen hoặc trắng thôi nhe:3 Tại áo màu nhiều quá rồi!!”

“Okok..Biết rõ mà!!”

Lượn thêm vài vòng nữa, Hải Sơn lúc này mới phát hiện có một cái áo màu đen tuyền nhìn từ xa rất đẹp, kể cả mẫu áo và chữ ghi trên đó. Music is the reason to live.

Cậu nhìn cái áo rồi chợt nhớ ra, âm nhạc cũng chính là cầu nối của cậu với anh. Quả thật là vậy, mụn nhọt tuy là bắt đầu của tất cả nhưng chính âm nhạc mới chính xác mang Thiên Bằng cùng Hải Sơn lại gần nhau hơn và kỉ niệm được tạo ra nhiều hơn.

Nhưng bỗng dưng một tia suy nghĩ thoáng qua đầu cậu, hình như đây là sinh nhật cuối cùng của anh mà cậu được dự cùng anh. Một giọt nước mắt bỗng dưng rơi xuống, rồi hai giọt tuyệt đẹp như pha lê rơi vào tay của cậu. Chị bán hàng thấy vậy liền hỏi han, cậu chỉ khẽ lắc đầu.

Sau khi chọn được chiếc áo ưng ý để tặng anh, suy nghĩ phải gói món quà này thật đẹp để tạo cho anh một sự bất ngờ nho nhỏ trong ngày sinh nhật.

Nói là làm liền, cậu nhanh chóng nhảy lên chiếc xe máy của ba mình, hối thúc ba nhanh nhanh về nhà để gói quà. Ba Hải Sơn lấy làm lạ, thằng quái nào có thể làm con trai yêu quý của mình vui vẻ đến như thế?

Vừa tới cổng nhà, cậu đã nhảy phốc xuống xe như khỉ và bấm chuông nhà muốn cháy luôn cái chuông. Ba cậu đang sau thở dài, bạn thân dữ?

Hải Sơn cầm túi xách có cái áo màu đen lên trên phòng, khoá cửa lại và đi thay bộ đồ ngủ pijama có hình con gấu của cậu. Lúc này, kim đồng hồ đã điểm ngay số 8 tròn trĩnh.

Cậu lấy một hộp đựng đồ nho nhỏ ra, cẩn thận gấp thật đẹp chiếc áo vừa vặn với cái hộp đó. Lấy giấy gói quà gói cẩn thận gói quà lại, vì tay nghề hơi vụng về đôi chút nên thành ra có chỗ nhăn có chỗ không. Hải Sơn cẩn thận dán lại mọi thứ rồi ngắm nghía hồi lâu thành quả của mình, trên môi vẽ một nụ cười mãn nguyện.

Chắc chắn Thiên Bằng sẽ thích món quà này lắm đây!!

Đúng vậy, Hải Sơn luôn làm những việc rất đổi bình thường nhưng đầy tình cảm của mình để người cậu thương có thể vui vẻ và mặc chiếc áo cậu tặng!!

Mọi thứ đều đã đầu vào đó, Hải Sơn lúc này mới lò dò đi tắm khiến ba cậu chửi đổng lên là tại sao giờ này mới tắm. Cậu chỉ biết cười trừ rồi chúc ba cậu ngủ ngon.

Hải Sơn nằm lên giường, lấy chiếc iPad thân yêu ra và bắt đầu trò chuyện với anh.

Cậu bắt anh phải cố thức tới khuya giống như hồi sinh nhật năm ngoái của cậu vậy. Anh dùng dằng kêu “Cho tao ngủ đi Sơnnnn, thương lắm áaaaaa, chứ bây giờ không ngủ mai không thức dậy khỏi bao mày à?!?!”

“Hok lẽ m hok thức được à... Vậy thôi, ngủ đi!!”

“Mai t dậy mà làm mặt giận t block nghe chưa?? Cấm buồn!!..v T giận ngược lại bây giờ!!”

Nhìn tin nhắn trẻ con kia, trong lòng Hải Sơn bỗng cảm thấy trái tim ấm áp lạ thường. Tuy chỉ là một tin nhắn đối với nhiều người, thì nó rất đổi bình thường, nhưng hiện giờ đối với cậu nó như một tiếng lòng chạm tận đáy trái tim mềm yếu của cậu.

Thức cỡ thêm khoảng nửa tiếng để coi truyện, Hải Sơn lúc này cũng cảm thấy buồn ngủ nên đành tắt điện, đắp chăn lại và nhắm mắt. Đương nhiên cậu không quên nói một mình, hành động mà đêm nào cậu cũng làm, “Ngủ ngon nha Bằng!!”

Sáng ngày hôm sau, tiếng chuông báo thức từ điện thoại reo liên hồi lúc 6 giờ rưỡi, ấy thế mà Hải Sơn nằm ườn qua lăn lại gần nửa tiếng sau mới lò dò đi vào nhà vệ sinh. Làm vệ sinh cá nhân nhanh chóng, ướm lên bộ đồ đồng phục xanh của trường, nước hoa kem dưỡng mặt đều đầy đủ.

“Đi dự sinh nhật con chó đó nào!!”

Hải Sơn mằm chắc cú 90% lúc nào Thiên Bằng cũng có mặt trong phòng Sinh Hoạt chung trước cậu cả. Thế mà hôm nay khi bước vào chỉ gặp mỗi Vy với Lê Anh. Gương mặt cậu thoáng chút buồn rồi biến mất hẳn, vẽ trên môi nụ cười thật tươi chào hai đứa bạn.

Cậu tìm lấy một cái ghế bành thích hợp cho mình, nằm xuống và thưởng thức lấy hương vị âm nhạc của buổi sớm. Đang hưởng thụ lấy giây phút của một trong những ngày vui nhất của cậu, cậu cảm thấy hai mắt tự nhiên tối sầm lại.

Hải Sơn liền chụp lấy tay của ai đó và cố gắng gỡ tay ra, giọng có vẻ hơi sốt ruột và sợ hãi.

“Ai vậy...ai vậy...”

“Tao nè!!”

Hóa ra là anh, Hải Sơn sau khi thành công gỡ tay của anh ra, cậu liền đứng phắt dậy định rượt anh một trận nhưng Thiên Bằng đã chạy tốt ra ngoài cửa. Đã vậy, anh còn quay lại lè lưỡi ra chọc cậu què rồi mới đi ra ngoài. Hình như cậu quên một thứ gì đó.

Tiếng chuông báo hiệu tiết đầu tiên vang lên, Hải Sơn nhanh chóng di chuyển sang lớp học Kinh Doanh. Ngồi trong bàn, cậu dường như không thể nào tập trung được bởi hàng vạn câu hỏi từ lũ bạn, có tặng quà cho Bằng không hay chuẩn bị gì cho nó chưa??

“Im lặng hết coi!!”

Cậu bực mình hét lớn khiến cô giáo phải quay qua nhìn cậu chăm chăm. Hải Sơn liền xin cô đi ra ngoài vệ sinh, đúng là áp lực!!

Hải Sơn khi bước ra ngoài có ghé qua lớp đối diện, lớp Toán có Thiên Bằng đang học. Cậu chỉ mới liếc qua ô cửa nhỏ thông với phòng bên trong liền bắt gặp cảnh tượng Thiên Bằng đang nở nụ cười thật tươi khiến tim ai đó hẫng đi một nhịp.

Cậu liền chạy biến vào phòng Kinh Doanh lại và cố gắng hết sức tập trung vào bài giảng của cô. Gia Huy và Nhi ngồi cùng bàn thấy hình như cậu có hành động rất lạ sau khi đi ra ngoài, liền khều khều tay cậu nhưng rồi lại thôi. Cũng chỉ vì ánh nhìn của cậu đang dán chặt lên màn hình bảng to tướng hiện đang chiếu một đoạn nhỏ về Macroeconomics.

Từ sáng cho tới tận giờ ăn trưa, cậu chẳng có cơ hội để gặp lại anh vì anh cứ lẩn đi đâu đó nói chuyện với “NHIỀU NGƯỜI CHẮNG QUAN TRỌNG”. Lòng tự dưng cảm thấy bực bội vô cơ, Hải Sơn tự giác thấy mình hơi vô lý, sau đó liền tự nhắc bản thân không nên bực bội như thế, mình cũng chỉ là bạn thân của người ta mà thôi.

Lúc này, anh mới lại chạm vào vai của cậu từ đằng sau khiến cậu giật bắn mình, mém nữa quay lại định tuôn ra một tràng chửi. Cũng hên là Thiên Bằng có cất tiếng nói quen thuộc của mình nên lời chửi chưa ra tới miệng khiến cậu phải nuốt ngược trở lại.

“Sơn ơi, mày ăn Dunkin Donuts với uống trà sữa nha? Được không vậy hay là..”

“Mày bao giờ tao ăn cái đó, mà nhớ trà sữa combo 7 á nha!!”

“Sữa dừa có gì ngon mà cứ thích uống thế nhỉ?”

“Kệ tao, bây giờ đi đặt hay bị quỳnh?”

“À rồi à rồi, làm gì căng vậy?”

Cuộc trò chuyện chóng vánh, Thiên Bằng thì quay lại với đám bạn của anh, Hải Sơn cậu thì lại ngồi tùm tùm với đám bạn thân của cậu mà trò chuyện. Nhìn anh cười vui vẻ với đám bạn, một cảm giác ghen tị trong lòng cậu bỗng dấy lên, cảm giác chiếm hữu chợt tăng lên tới đỉnh điểm.

Nếu không nhờ đám bạn lôi cậu vô cuộc trò chuyện, chắc bây giờ cậu đã dắt tay anh ra mà tặng quà cho anh rồi. Tặng quà? Chết tiệt, sáng giờ quên hẳn đi một chuyện cực kỳ quan trọng như thế!! Nhưng mà hiện giờ, ở đây mọi người đông quá, cậu không muốn ai thấy quà sinh nhật của cậu dành cho anh.

Hải Sơn nhìn xung quanh, chỉ muốn quơ một tay, nguyên đám biến mất chỉ trừ anh với cậu mà thôi. Đang suy nghĩ vẩn vơ, lại một lần nữa, ai đó dám chạm vào vai cậu một cách bất ngờ.

“Ê Sơn, mày nhớ hôm qua nói gì cơ mà.. Quà tao đâu mày?”

“Quà quí hiếm què, tao không tặng quà cho đâu, ahihi!!”

“Tánh kì, tao muốn quà của mày cơ, đợi từ tối hôm qua rồi cơ mà?”

“Thì đợi tiếp đi, đợi đi rồi sẽ có quà, hứa đó!!”

“Nói hay lắm, sao không đưa bây giờ luôn??”

“Tớ không thích cậu ạ!!!”

“Mày nhớ mặt mày nha con, tao hận!!”

Hải Sơn không đôi co với Thiên Bằng nữa mà ngoảnh mặt đi lên lớp Lý luôn, trên môi vẫn còn thoáng lại nụ cười hiền. Bên cạnh, nhỏ Ngọc với Sara nhìn nụ cười ấy mà khẽ rùng mình, thẳng bạn thân của chúng nó diên mắt rồi!!

Đúng thật, khi thích một ai đó, chúng ta sẽ thấy mọi thứ xung quanh quá đổi tầm thường, lúc nào cũng sẽ xuất hiện ánh hào quang xung quanh con người đó. Hải Sơn cũng không ngoại lệ, mặc dù mọi người xung quanh có nói xấu anh đến thế nào, cậu lúc nào cũng bênh vực cho anh hết. Chỉ vì, chỉ có cậu mới có quyền nói xấu Thiên Bằng mà thôi!!!

Lúc này, cũng đã hết tiết cuối cùng trong ngày, Hải Sơn đang đi bộ một cách chậm chạp xuống cầu thang thì bất ngờ bị giọng nói của anh hét lớn bên tai, mém nữa là té cầu thang chứ chẳng chơi.

“Làm..trò quái gì vậy??”

“Thì lẽ miệng thôi, ai biểu có ai đó chưa tặng quà cho tui chi?”

“Nghỉ hết, dẹp hết, dẹp hết!!”

Hải Sơn chạy nhanh xuống dưới lầu mặc cho cái giọng the thé của anh cứ liên tục mĩa cậu đằng sau lưng.

Ở đằng sau, Thiên Bằng nhìn cậu với ánh mắt cười, anh cứ luôn miệng chọc cậu như thế như thế đó là một thói quen đặc biệt. Lúc nào gặp nhau, câu đầu tiên anh luôn nói với Hải Sơn chính xác là “Ê, hôm nay sao mày nhìn... thế??”

Lúc thì ngổ, ngu hay thậm chí nhìn như mới giẫm phải vào sh*t vậy, quả thật từ miệng anh không thể nào có thể khen cậu một câu thật sự.

Nhưng hành động thì luôn luôn ngược lại như vậy, lúc nào cũng ưu tiên cậu đầu tiên hay thậm chí là đi đâu chơi cũng rủ cậu hết nhưng ngặt nỗi, Hải Sơn không thích đi chung với đám bạn của anh nên lúc nào khéo léo từ chối.

Còn một chuyện nữa, cũng ngay trong ngày sinh nhật của anh, Thiên Bằng đang đùa giỡn với đám bạn của mình mà không hề để ý xung quanh. Hải Sơn thấy chiếc cặp màu xám quen thuộc của anh ngay trong tầm ngắm của mình, cậu liền xách nó lên giùm anh hoặc là đi giấu nó trong phòng học của mình.

Hải Sơn mẩm chắc chút nữa sẽ có ai đó chạy xung quanh rồi chửi rửa thẳng nào nhỏ nào dám lấy cặp của bố Bằng. Cậu và nhỏ Ngọc bên cạnh cứ cười vui vẻ và còn đùa rằng “Nếu hôm nay nó mà không chửi mày chắc chắn là nó rất thương mày rồi!!”

“Thì sao nó chửi tao được?”

“Giả sử là thẳng Long thì chắc... đã bị nó đập một trận tơi bời nếu phát hiện ra.”

“Thôi thôi, lên lẹ mày ơi, kéo ảnh lại lên trước quýnh tao chết!!”

Hai đứa nhanh chóng di chuyển vào phòng Tin học rồi bật máy khởi động được năm phút thì Hải Sơn cậu nảy ra một ý định để cặp anh ở trong lớp Hóa học mà anh chuẩn bị học luôn, khởi di chuyển qua lại mắt công đôi bên.

Quyết là làm liền, cậu chạy sang phòng bên cạnh trước bao con mắt kì lạ, đã vậy có đứa còn chọc “Sao mày tốt thế? Để nó tự mang chứ?”

“Sinh nhật nó mà!”

Đúng vậy, Hải Sơn luôn luôn lấy một dịp nào đó để bao che cho hành động si ngốc của mình, luôn luôn là vậy.

Cỡ năm phút sau, đang ngồi lướt web ngon lành thì cánh cửa bật ra với gương mặt thất thần của anh. Thiên Bằng liền di chuyển tới trước mặt của cậu rồi nhéo lấy má cậu rồi nói tròn khi thở hồng hộc vì mệt.

“Học..học..mày để cặp tao...ở đâu vậy hả??”

“Đoán thử xem?”

“...Học..thằng quỷ, mày...còn..giỡn được..nói đi...tao thương..mà..!!”

“Hi hi, bên phòng kia kìa”

Vừa nói vừa chỉ, Hải Sơn còn khê bật cười, nhìn thấy gương mặt anh đại ra vì cái cặp thì cậu thật sự bị phá vỡ lòng tự trọng vì dự định của cậu là cho anh tự tìm lấy cái cặp đấy chứ.

Thiên Bằng mừng rỡ, xoa đầu cậu rồi nói khê vào tai Hải Sơn rằng.

“Lần sau làm nói tao, để tao tìm mệt quá!! Hên là mày chứ đứa khác tao chửi banh xác rồi. Học vui về thằng ngố!!”

Đúng vậy, cậu chính là thằng ngố trong mọi chuyện liên quan đến bản thân anh cơ mà!!

Sau tiết học cuối cùng, hiện giờ chỉ còn vài mống học sinh lác đác trong phòng Sinh Hoạt chung, trong đó có cả cậu và anh, Lưu Thiên Bằng.

Điện thoại của cậu rung lên với dòng chữ “Bác xe ôm”, đã đến lúc cậu phải về nhà rồi và chuẩn bị không thể dự sinh nhật của anh cho đến hết ngày hôm nay.

Lục trong cặp của mình ra một chiếc hộp màu lông chuột cùng với giấy gói quà trong suốt có ánh đỏ ra, Hải Sơn lại sau lưng anh gõ gõ vài cái.

“Tặng mày đó, áo màu hồng rõ ràng nhé!!”

“Hửm, à à cảm ơn con chó!! Chuẩn bị về rồi à?”

“Ồ thôi tạm biệt, sinh nhật vui về!!”

“Chiều nay tao đi ăn chụp thức ăn cho nhé!!! Bye thằng cờ hó!!!”

Hải Sơn bước ra ngoài, hy vọng anh sẽ thích chiếc áo cậu chọn với màu đen tuyền cùng với dòng chữ ý nghĩa “Music is the reason to live”.

Sinh nhật vui về nhé, người cậu yêu rất nhiều!!!

.

11. Chương 10: Ngày 10: Ngưng Trò Chuyện

Ngưng trò chuyện, nghe tưởng chừng đơn giản nhưng có lẽ đối với Nguyễn Hải Sơn, đó lại là điều kinh khủng nhất mà cậu nhận được từ chính hai người cậu đang tương tự.

Người đầu tiên chính là Lê Lư Gia Huy.

Thực chất cũng không hẳn là nói chuyện đi, mà chỉ là từ vụ status trên Facebook, cả hai đều ngưng nói chuyện với người còn lại, và trên trường cường độ nói chuyện của cả hai bỗng dừng ít hẳn đi. Cứ như, status là rào cản ngôn ngữ với cả hai, và cũng đánh sập lòng tự tin của cậu nên bản thân Hải Sơn không bao giờ có thể bắt chuyện một lần nữa.

Thời gian cứ thế trôi qua, ngày nào số lần đụng độ đếm nhiều không xuể. Nhưng dường như cả hai vẫn tiếp tục giữ im lặng và không hề bắt chuyện trước với kẻ còn lại.

Vào một ngày cũng như bao ngày khác, Hải Sơn được Vân Anh nói ra một câu chuyện có liên quan tới cậu, anh và cả nhỏ Thụy không hề được dễ thương cho lắm!!!

“Sơn à, mày biết Thụy nói gì với Quân về vụ của mày không?”

“Vụ gì cơ?”

“Vụ mày thích ông Gia Huy ấy!!”

“À rồi, nhưng sao?”

“Nói ra đừng shock nha ba!!”

Vân Anh tường thuật một cách rõ ràng về câu chuyện giữa cô với Quân với gương mặt nửa cười nửa không. Về phần cậu, này giờ nghe từ chính miệng của nhỏ bạn thân nhưng cũng phải cười mỉa đôi lúc, Hải Sơn quả thật đầu óc suy diễn của chị Thụy khối 12 này đã lên đến đẳng cấp mới. Thật đáng sợ!!

Không ngờ cô ta có thể nói được câu “Em biết được lý do tại sao Sơn ghét em rồi!! Vì em là bồ Gia Huy đúng không?”, hiện đang nói với Quân nên xưng anh em. Bộ cô ta nghĩ Hải Sơn rẻ tiền đến mức chỉ vì cậu từng thích Gia Huy mà giờ đây, cậu mới nghĩ chơi với cô ta?

Làm ơn hãy suy nghĩ trước khi phát ngôn ra điều gì!! Uốn lưỡi bảy lần trước khi nói!!

Trên cõi đời, lắm kẻ có đầy đủ các cơ quan nhưng lại không biết sử dụng đúng cách, hơn nữa ngay cả chính cơ quan đó cũng chẳng muốn con người sở hữu nó dùng vào việc khác ngoài công dụng chính.

Cái lưỡi được tạo ra chỉ để nói những lời nói tốt đẹp, những lời khen, những câu nói để nâng người khác lên chứ không phải đâm người ta xuống bùn sinh. Lời nói là con dao hai lưỡi, hãy lựa những lời tốt đẹp chứ không ai lại đi suy bụng ta ra bụng người rồi coi người khác như là cái gai trong mắt cả!

Gia Thụy chính xác là một điển hình sống, cô ả chỉ biết nói người khác cho thoả mãn cái lòng ham muốn chiếm hữu của cô ta nhưng mấy ai biết rằng, cô ta chẳng là gì trong mắt mọi người cả.

Cho dù có học giỏi bao nhiêu, giả vờ đóng kịch thật hay trước mặt mọi người như thế nào, chỉ cần đến lúc thích hợp, ngay cả đứa bạn mà cô ta từng rất thân cũng chẳng thèm đếm xỉa đến sự hiện diện của Gia Thụy trong trường, và đó là Nguyễn Hải Sơn.

Vậy mà bây giờ lại giả trò nói xấu sau lưng cậu, nói cậu như thể cậu đang cố tiếp cận với Gia Huy để giật bồ của ả vậy. Hải Sơn sau khi nghe xong câu chuyện từ Vân Anh, đầu óc cậu trở nên xám xịt lại, chẳng còn hứng thú để học hành cho cả ngày.

Tức thì có tức đấy, nhưng đáng tiếc thay, cô ả cũng có phần nói đúng. Quả thật cậu đang rất ghen tị vì chính ả ta lại là người giành được trái tim của hần, chính xác vì cậu rất tủi thân chỉ vì mình lại là người đồng giới - gay.

Hiện giờ cậu chỉ có thể đi lướt qua hần một cách khó chịu, không dám mở lời với hần trước. Chỉ vì, cậu sợ hần sẽ kinh tởm cậu, sẽ bị hần nói này nói nọ. Cũng muốn nói với hần rằng, cậu crush hần từ lâu rồi, nhưng chỉ sợ bị bao trùm trong sự đùa cợt, sự thờ ơ.

Hải Sơn chuẩn bị bước vào phòng Sinh hoạt Chung thì cậu gặp ngay đám bạn thân đang ngồi túm tụm lại một chỗ, có vẻ đang bàn tán vấn đề gì rất là sôi nổi. Cậu nhanh chóng di chuyển tới khu vực lũ bạn đang ngồi và nhanh chóng nhập vào cậu chuyện.

“Ý Sơn, chào cưng. Mà mày biết tin gì chưa?”

“Hửm, tin gì cơ?”

“Tụi thằng Bằng đang đi của gái lớp Mười để cặp đó!!”

“Hả? Cái gì mà cua?”

Lòng cậu thấp thỏm, chẳng phải cách đây không lâu, chia tay Jii rồi anh nói sẽ lo tập trung học, không quen ai nữa kia mà? Thật đáng nghi, Hải Sơn bỗng cảm thấy những lời nói kia như thoảng qua, chẳng dám tin những gì mình vừa mới nghe.

“Đâu thể nào.. Nó chẳng phải mới..?”

“Chia tay Jii á hả? Chuyện đó xưa rồi mà Sơn, có lẽ nó quyết định tiến thêm bước nữa rồi!!”

“Ồ..thì..chắc vậy..”

Đám bạn bỗng cảm thấy không khí xung quanh gần như lạnh xuống âm độ, liền nhanh chóng pha trò để không khí ấm lên bởi những tiếng cười. Nhưng những câu chuyện chẳng mấy may lọt vào tai cậu, Hải Sơn ngồi im thin thít nhìn về một điểm trên cái bàn rồi cảm nhận khóe mi cay cay.

Quả thật, lòng cậu bỗng xuất hiện cái cảm giác đáng ghét ấy nữa, lồng ngực như nổ tung vậy!! Hơn nữa, còn cảm thấy được nơi đáy tận cùng của lồng ngực chọt rỉ máu, vứ cảm tưởng bị ai đó rạch một đường ngang trái tim vậy.

Cứ cho là ai cũng nghĩ cậu yếu đuối đi, Hải Sơn không hề chối bỏ sự thật đó, nhưng cảm giác lần này tồi tệ hơn lúc mà Thiên Bằng anh nói với cậu. Ôi, lại dấy lên nữa rồi, ai đó nên giết cậu đi mới oai, đau quá, khó thở quá!!

À rồi, cậu cũng đã tìm thấy lý do cho cảm giác tiêu cực vừa xảy ra thoáng qua trong cơ thể. Đó là anh chưa nói với cậu về điều này, trong khi cũng cặp hơn cả tuần!! Cảm giác bị người khác lơ, không để tâm có vẻ hơi khó chịu nhỉ?

Hải Sơn đập bàn, đứng dậy chạy thẳng vào nhà vệ sinh, cậu hứng những làn nước lạnh lẽo và hất thật mạnh lên khuôn mặt của cậu.

Nhìn chính mình trong gương, Hải Sơn chột hoảng sợ, nhìn người trong gương mà không nghĩ đó là chính mình hiện giờ. Thân thể nhìn như đang bơi trong bộ quần áo xanh dương, khuôn mặt của cậu sạm đen lại, những nốt mụn dóm dóm trên khuôn mặt.

Ai mà nhìn cậu lúc này cũng có chút đôi phần hoảng sợ. Không ai ngờ rằng, chỉ sau một đêm, Hải Sơn lại quá tiêu tụy như vậy. Cậu bước ra khỏi phòng vệ sinh mà những ánh mắt của mọi người cứ hướng chăm chăm vào cậu, khiến cậu vô cùng khó chịu.

“Nhìn cái gì mà nhìn??”

Hải Sơn cuối cùng cũng phải thốt lên câu nói khiến mọi người xung quanh im bật, bước đi qua trước mặt cậu một cách im lặng nhất. Lúc này, cậu mới có thể thở phào nhẹ nhõm, gánh nặng trong lòng cũng vơi đi đôi phần.

Bước chân cứ lững thững bước đi, Hải Sơn mở cánh cửa phòng sinh hoạt ra thì lại bắt gặp cảnh tượng vô cùng ân ái giữa Lê Lư Gia Huy với Nguyễn Gia Thụy của chúng ta. Hai người họ bá vai nhau, rồi rúc vào cổ nhau mà cười nói vui vẻ, coi sự hiện diện của mọi người xung quanh trở nên vô hình.

Ngồi bịch xuống chiếc ghế bành màu đỏ thẫm, Hải Sơn lấy tai nghe của mình ra và cắm vào điện thoại của mình, bật nhạc to hết sức có thể!! Đường như phát hiện mình đang cản trở hoạt động của mọi người, đôi uyên ương di chuyển sang phòng bên cạnh, và dường như tiếp tục công việc đang dở khi này.

Hải Sơn cậu ngồi một chỗ, hướng ánh nhìn của mình theo từng bước chân của hấn mà lòng bỗng nhiên quặn đau. Cảm giác cứ như hàng nghìn mũi dao cắm thẳng vào trái tim của cậu vậy, chúng khiến ngực trái cậu đau không thể tả nổi. Hơn nữa, thân thể cậu lại xuất hiện dấu hiệu đó rồi, dấu hiệu của sự khó thở và hồi hộp.

Khó thở thì ai cũng trải qua nhưng còn hồi hộp? Chẳng phải cảm giác này chỉ có khi cậu ra mắt gia đình người yêu hay sao.. Ôi, bây giờ đến cả bản thân mình, Hải Sơn còn chẳng hiểu rõ nữa!!

Tai thì nghe nhạc, nhưng lý trí lại chẳng chú tâm khiến cho những nốt nhạc như từ tai này sang tai khác. Tâm trạng của Hải Sơn đã tệ lại càng tệ hơn; mấy đứa bạn thân lúc này mới bắt đầu bước vào, nhìn thấy cậu khá tiêu tụy khiến bọn nó xanh mặt, chạy lại hỏi han lum la.

Jii và Vân Anh ngồi ở hai bên trái phải, Nhi thì ngồi ghế trước mặt, còn Lễ với Lam chọn hai ghế hai bên mà ngồi phịch xuống. Người ngoài nhìn vào sẽ thấy năm cô gái đang chất vấn một chàng trai gầy nhom mà trông như có thể vỡ ra nếu họ chạm vào.

Thân thể cậu run lên, Jii bên cạnh liền vỗ vai, thở nhẹ ra nhìn cậu, tại sao Hải Sơn lại có ngày thành ra như thế này cơ chứ?? Phía bên còn lại, Vân Anh ngồi dựa vào cậu, miệng liên tục bảo.

“Nín đi nào, mày thấy ai cũng thương mày cơ mà, đúng là ngốc tử!! Kệ ổng đi, đừng crush nữa...Chọn thẳng khác mà crush!!”

“Tao mà crush thằng khác được thì tao crush rồi Vân Anh ạ..”

Không khí bỗng trở nên im lặng, tưởng chừng như có thể ngộp chết mọi người đang ở trong bầu không khí đó. Lại thêm một điều khiến lòng Hải Sơn đã chùng, nay lại chùng hơn.

Đứa đánh vỡ kỉ quặc này đầu tiên là Lễ, nhỏ rủ cả đám đi xuống dưới căng tin ăn nhẹ, vì tiếng chuông báo hiệu hết tiết hai cũng vừa vãn reo lên.

“Nào bớt ủ rũ, mà buồn là tao bo xì ấy nhé!! Vui lên nào, đời còn dài, trai còn nhiều mà. Chắc chắn mày sẽ gặp được người tốt hơn Gia Huy nhiều!!”

Lễ dẫn cả đám xuống dưới căng tin và cố gắng pha trò cho tinh thần hiện đang tan vỡ của Hải Sơn vực dậy. Nhỏ liên tục gọi ra những câu chuyện vui của cả nhóm, ai cũng cười phá lên rồi liền quay sang cậu, kể này giờ không hề hé môi nở nụ cười nào.

Hải Sơn tự nhiên thấy ánh nhìn của mọi người đều quay sang mình, cậu liền tỏ vẻ lúng túng, tay chân múa may búa xua chẳng theo một hình thức thể loại nào. Mọi người nhìn cậu rồi phì cười, đúng thật khi cậu lúng túng là khi nhiều điểm yếu khiến người khác phải xiêu lòng: Tội nghiệp, Dễ thương, Ngổ, Khờ, Xấu hổ.

“Nhìn...nhìn cái gì vậy? Đi lên lầu nào..., chuẩn bị đi..học rồi đấy!!”

Cả đám rũ rượi, nhìn như một lũ mới ngủ dậy, bước từng bước lên cầu thang. Cũng đồng thời Thiên Bằng cùng bạn gái của anh bước xuống, trái tim cậu lại bắt đầu cảm thấy đau.

“Ồ, chào Jii, Lễ, Lam, Vân Anh. Sơn, mày nhìn gì chằm chằm vậy???”

“À không, không có gì đâu..Đi lên nào mấy đứa!!”

Cậu nắm đại tay của một đứa gần đó và nhanh chóng kéo đứa đó lên lầu. Bước chân của cậu cứ liên tục nhảy cách bậc thang khiến đứa được cậu cầm tay là Jii cứ la oai oải vì không theo kịp bước chân của Hải Sơn. Nhỏ nhìn cậu với ánh mắt cảm thông, có lẽ việc crush của mình có lẽ vẫn còn ám ảnh với cậu.

Khi cả đám đã ở trong phòng Sinh Hoạt Chung, cậu lúc này mới thả tay Jii ra và ngồi phịch xuống ghế bành. Cả đám nhìn nhau, rồi hướng ánh nhìn qua Hải Sơn, nhìn thằng bạn thất thần như thế, chỉ muốn ôm nó vào lòng mà vỗ về mà thôi.

Quả thật, cảnh tượng này cậu thấy cũng nhiều rồi cơ mà, nhưng tại sao lần này lại đau nhất cơ chứ? Ngực trái hiện giờ như bị đâm thật mạnh và bị xé tan thành từng mảnh vụn, đau lắm nhưng mấy ai biết được, kể cả người cậu crush.

Hải Sơn liền gọi điện cho mẹ để đón cậu về, nếu cứ tiếp tục ở trường, không khéo cậu lại ngã bệnh mất!! Bác xe ôm nhanh chóng tới trước cổng trường chỉ sau 15 phút, cậu nhanh chóng thu xếp sách vở để ra về.

Chào tạm biệt mọi người ra về, Hải Sơn cầm tai nghe lên hai tai và bật nhạc to nhất có thể và ngồi nhìn ngắm cảnh vật xung quanh. Mọi người trên đường nhìn cậu với ánh mắt kì lạ, ánh mắt của Hải Sơn gần như vô hồn, ánh mắt như xoáy sâu vào tâm can.

Chiếc xe máy chạy bon bon trên đường, cậu nhìn những cặp đôi trên đường vui vui vẻ vẻ, làm những trò chim bướm này nọ khiến cậu vô cùng khó chịu. Thật chứ, hà cớ gì ông trời lại cho cậu thích anh với hử cơ chứ!!!

Về tới nhà, điều đầu tiên cậu làm là mở thật mạnh vòi nước để tắm một cách thoải mái nhất có thể. Người ta thường nói, tắm sẽ gột sạch mọi thứ vấy bẩn của con người để có được tinh thần khỏe mạnh, thoải mái nhất!!!

Sau khi tắm rửa xong xuôi, cậu bước ra ngoài phòng tắm, liền lao tới cái giường yêu quý của mình mà cố gắng đánh một giấc thật ngon mà chẳng màng tới mọi việc hiện đang diễn ra xung quanh. Nhưng hình như, cái gì mình càng cố xa lánh thì nó càng hiện hữu rõ hơn theo từng khắc.

Những giọt nước mắt yếu đuối của cậu lại bắt đầu chảy trên má, Hải Sơn lấy tay dụi dụi mắt mình và đồng thời với tay lấy khăn giấy khô. Chỗ gối mà cậu đang nằm đã ướt nhẹp tự bao giờ, phen này cô giúp việc lại mắng nữa đây rồi!!

Nằm hồi lâu, ngược nhìn trần nhà, Hải Sơn phát hiện ra một điều, càng nhớ nhưng crush nhiều, người chịu đau nhất vẫn là cậu. Vậy mà vẫn cứ đâm đầu thích, đi ủng hộ nhưng đứa bạn gái của anh, để giờ nằm đây khóc lóc ỉ ôi..Hải Sơn lần này, cần phải dứt khoát với tình cảm của mình mới được.

Nhưng cơn buồn ngủ hiện tại đã thắng đi ý chí muốn dứt khoát khỏi tình cảm của cậu, để giờ đây hai con mắt cay xè, nước mắt khi này đã ngừng rơi thì bắt đầu có vài giọt đọng lại trên khoé mắt rồi.

Thôi thì đành để mai vậy..Để mai vậy...

12. Chương 11: Ngày 11: Nói Ra Tình Cảm

Hôm nay là ngày 14/06/2016, đối với mọi người, chỉ là một ngày thông thường với các hoạt động lập đi lập lại từ ăn, ngủ cho đến học và chơi. Nhưng ngày này lại đối với Hải Sơn mà nói là ngày hồi hộp nhất, ngày của sự hạnh phúc hoặc là ngày của chuỗi ngày bất hạnh tiếp theo; tất cả đều dựa vào ngày hôm nay.

Hôm nay là ngày cậu quyết định nói ra tình cảm mình đã chôn giấu ba năm nay, à đương nhiên người nhận những lời này không ai khác ngoài anh, Lưu Thiên Bằng.

Thật sự ra mà nói, bản thân cậu cũng đã muốn chôn chặt tình cảm này mãi mãi rồi, nhưng cũng có vài thành phần và lý do như chất xúc tác mà thúc đẩy Hải Sơn tới quyết định này. Và đương nhiên, cậu chọn ngày này vì sau ngày hôm nay thì cả đám trong khối sẽ thi xong môn cuối cùng, Toán Thống Kê.

Sáng sớm, cậu bước chân vào trường trong sự sợ hãi và hồi hộp, những cảm xúc này được phô ra không phải vì sợ sệt về bài thi hôm nay (Bản thân cậu được trời ban cho thiên phú về các môn Tự nhiên nên Toán đối với cậu dễ như ăn bánh) mà vì cậu sắp nói ra tình cảm mà bản thân đã che giấu được ba năm tròn trĩnh.

Hơn nữa, Hải Sơn còn cảm thấy hơi buồn vì dù gì, sau khi cậu nói ra thì mối quan hệ giữa cả hai không còn được tự nhiên như trước nữa. Nhưng điều bất ngờ hơn hẳn chính là dự định của cậu khi định nói mặt đối mặt với anh thì lại bị phá sản vào phút cuối.

Tất cả chỉ vì đợt DodgeBall Competition đã bị dời lên vào ngày hôm qua, 13/06/2016 thế nên cậu đành lủi thủi đi về nhà vào hôm qua. Mặc dù vậy cũng có những khoảnh khắc quý báu bên cạnh anh khi cả hai cùng thi đấu.

Về nhà, cậu liền đăng một status lên một group có tên là Ngừng Làm Bạn - một group có những thành viên giúp đỡ nhau để thoát friendzone (Chúng ta chỉ có thể làm bạn). Chỉ trong ít phút, status của cậu đã có đông đảo người comment và likes các thứ, tất cả đều là những lời động viên dành cho cậu mặc dù đa số những người trong group đều biết cậu là gay.

Ngay khoảnh khắc cậu chuẩn bị trả lời từng comment thì mẹ cậu lại gọi cậu xuống để nói về chuyện gì đó. Hải Sơn nhanh chóng bước xuống lầu để vào phòng theo lời của mẹ. Nhưng nào ngờ, chỉ mới bước vào phòng, mẹ của cậu đã mang lại cho cậu phần nào đó sự ngột thở vô cùng khó chịu và đương nhiên, lần này có vẻ lại là chuyện đó!!

“Tin Tin, con có muốn trở thành con gái hay không?”

“Dạ?”

“Mẹ hỏi rằng con có muốn trở thành con gái hay không??”

Câu hỏi bất ngờ từ mẹ, Hải Sơn cảm thấy bủn rủn tay chân, cái quái gì vậy, cậu là gay chứ có muốn thành transgendered đâu cơ mà. Hải Sơn chậm rãi ngồi xuống đối diện với mẹ của cậu rồi nhìn thẳng vào mắt mẹ, trả lời một cách hùng hồn.

“Dạ, không ạ!”

”Thế tại sao con lại cứ đi comment rồi like mấy cái status về mấy cái page bệnh hoạn này vậy? Bộ con muốn giống họ lắm à, bộ thứ này làm con thích thú à?”

Hay là, con thích đàn ông phải không Tin, nói mẹ nghe coi Tin!!!

Thế ra, bao lâu nay, mẹ cứ tưởng con trở về bình thường rồi!! Ba mẹ đã cố hết sức để chuyển trường cho con qua bên đây học, để con tránh xa mấy thằng kia. Vậy mà, con báo hiếu mẹ như thế sao??

17 năm trước, mẹ mang nặng đẻ đau con, nay con lại báo hiếu cho mẹ như thế sao Tin? Thà mẹ sinh ra một miếng bánh mì rồi ăn lại chứ không hề muốn sinh ra một đứa sau này sẽ dắt bạn trai hoặc chồng nó về ra mắt gia đình!!!

Con, Tin, con có muốn ba mẹ hạnh phúc hay không?? Hay con muốn mẹ ra đường cúi đầu, không dám ngẩng mặt với ai để rồi người ta cười vào mặt mẹ, có một đứa con là gay. Hả Tin??

Bây giờ, mẹ hỏi lại..Con có muốn thành gay hay không??”

Tai của cậu hiện giờ đang cảm thấy cứ lùng bùng cả lên, mọi thứ xung quanh cứ như mờ ảo dần vậy, hình như có vẻ cậu lại sắp bệnh nữa rồi. Cộng thêm từng lời nói của mẹ cứ liên tục cắm phập vào trái tim của cậu khiến cho triệu chứng tim đập nhanh của Hải Sơn lại tái phát.

Hướng ánh mắt của mình xuống dưới đất, Hải Sơn bỗng thấy mọi thứ gần như sụp đổ vậy, tại sao chỉ trong một ngày mà có quá nhiều chuyện xảy ra như thế? Đã vậy, hình như bắt đầu nơi khóe mắt của cậu, những giọt nước mắt bắt đầu rơi xuống rồi.

Chưa kịp trả lời thì mẹ cậu lại hét thẳng vào mặt một lần nữa khiến cậu giật bắn cả mình, mém nữa là lùi ra sau đụng trúng cái tủ lạnh mini trong phòng.

“TIN!!! CON NÓI MẸ NGHE, CÓ MUỐN LÀM GAY HAY KHÔNG???”

“Dạ muốn...”

“Cái gì, nói lại mẹ nghe coi!!”

“Dạ...muốn..híc híc...!!”

“Ồ hay lắm, coi như cuộc đời của con tới đây là chấm dứt rồi đấy!! Lên phòng đi lấy điện thoại với iPad xuống cho mẹ. Coi như mẹ chưa bao giờ có đứa con như con. Coi như mẹ cũng chưa bao giờ sinh ra con vậy!! Vậy nhe Tin, lên phòng đi, sau này con muốn làm gì thì làm, đừng nhờ vả hay xưng hô mẹ con với mẹ nữa. BIỂNNNN!!!!”

Hải Sơn cảm thấy thực sự bây giờ, có lẽ cậu bắt đầu nên nghĩ cho tương lai sau này được rồi đó. Từng bước, từng bước chân hướng thẳng lên phòng mình, từng bước cứ như mang chì bên người vậy, nặng trĩu như lòng cậu.

Tương lai của cậu..Chắc là nên sống một mình bắt đầu từ đây nhỉ?

Đóng cửa phòng hết sức nhẹ nhàng, Hải Sơn với lấy chiếc điện thoại để trên đầu giường và gọi ngay cho nhỏ Ngọc, nhỏ bạn thân của cậu.

“Ngọc hả? Tao nè...híc híc..ê mày ơi, chắc ngày mai tao không đi học được rồi!!”

“Hả? Có chuyện gì vậy ba, nói gì nghe gõ dũ vậy?”

Hải Sơn bắt đầu thuật lại tất cả mọi chuyện về đoạn đối thoại giữa mẹ cậu và cậu cho nhỏ Ngọc nghe. Sau đó, cậu cùng nó ngồi hàn huyên tâm sự gần nửa tiếng hơn rồi hai đứa cùng bàn về những cách sau này lỡ cậu có bị đuổi ra khỏi nhà, cũng có công ăn việc làm kiếm sống qua ngày.

Ấy vậy mà chẳng để cậu bơi trong trí tưởng tượng bay xa quá của mình, sau khi cậu thuật lại chuyện này lần nữa với Jii, thì mẹ cậu gọi cậu xuống dưới phòng ngủ chung với mẹ. Cứ như, mẹ đang cố gắng giảng hoà với Hải Sơn vậy.

Cậu thì nửa nghi nửa tin nên cũng có phần nào đó lưỡng lự chưa dám xuống phòng. Mẹ Hải Sơn liền nhờ em gái của cậu lên phòng gọi cậu xuống ngủ, lúc này Hải Sơn mới phần nào thở phào nhẹ nhõm.

Hải Sơn chậm rãi lấy từng cái gối ôm, gối nằm đi thật nhẹ nhàng xuống phòng mẹ. Cậu đặt tất cả những cái gối xuống sàn nhà rồi quay lên cầm theo điện thoại và iPad xuống cùng. Lúc này mẹ cậu đang nằm trên giường cùng với em gái cậu.

Nằm xuống nhưng lòng Hải Sơn vẫn có phần nào đó cảm thấy không khí gia đình không còn như trước nữa, dường như có vẻ cuộc nói chuyện kia đã tạo nên bức tường gượng gạo giữa cậu và mẹ cậu.

Hơn hai tiếng trôi qua rồi nhưng Hải Sơn vẫn không nào chớp mắt được giây phút nào, hai mắt của cậu mở thao láo, nhìn trân trân lên trần nhà. Và hình như, nơi khóe mắt của cậu lại có vẻ ướt nữa rồi!!

Hải Sơn tự nhiên giơ hai tay lên tau lên trời, bắt đầu suy nghĩ lung tung rồi cậu với lấy cái gối ôm bên cạnh, ôm lấy ôm để. Mũi liên tục sụt sùi thể hiện cậu vừa mới khóc khá nhiều, nên bây giờ mới bị nghẹt mũi nữa.

Quay phá hồi lâu, cậu cũng bắt đầu cảm thấy hai mắt sụp xuống, thiếp đi là vừa.

Sáng hôm sau, Hải Sơn mệt mỏi tỉnh dậy, tinh thần đầu óc vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, cậu nhìn xung quanh thì thấy mẹ đã dậy tự bao giờ. Tiếng nước ở trong nhà tắm vọng ra, thì ra mẹ cậu đang làm vệ sinh cá nhân.

“Mẹ ơi, con đi thay đồ rồi đi học nha!!”

“Ồ..mà Tin à, con có thể quay lại làm người bình thường được không con?”

Mặc dù Hải Sơn nghe đấy, nhưng cậu cố tình giả lơ và chạy ra khỏi phòng của ba mẹ thật nhanh để lên sắp xếp đồ đạc và cố quên đi lời mẹ của cậu vừa nói. Thuyết phục ba mẹ để bên phe của LGBT ấy, nói ra thì khó hơn cả bay lên trời ấy, nhất là những gia đình có một định kiến về cộng đồng LGBT.

Hải Sơn nhanh chóng làm vệ sinh cá nhân rồi chạy xuống lầu, hộp vôi vài ngum Protein rồi nhanh chóng phóng lên xe ôm đã đợi sẵn ngoài cổng nhà. Nói không phải chơi chứ tất cả những hoạt động của Hải Sơn vừa rồi chỉ xảy ra trong đúng năm phút.

Vì thế nên bây giờ cậu mới không có tiền ăn sáng đây, sáng đi vội quá mà quên xin mẹ mất tiêu. Đành để bụng đói cho qua hai tiết đầu mới được; cậu cứ ngồi ôm bụng và cố gắng để nó không phát ra tiếng kêu kì lạ ấy!!

Lúc này Thiên Bằng đang ngồi học Toán ở phía bên kia hành lang, hai người tuy cùng tầng đấy, nhưng tâm trí thì để hai nơi khác nhau và tất nhiên anh vẫn chưa hay biết gì về vụ hôm qua đã xảy ra ở gia đình của Hải Sơn.

Lòng cậu cứ liên tục thấp thỏm, đứng ngồi không yên, tâm trí hiện cứ để ở ngoài mây ngoài gió ấy. Mặc dù ánh mắt thì hướng lên bảng nhưng có lẽ, hiện giờ Hải Sơn đang nô đùa cùng trí tưởng tượng của cậu trên chín tầng mây rồi.

Tiếng chuông vang lên làm đánh thức cậu khỏi giấc mộng của chính mình, hai đứa bạn ngồi chung bàn nhìn Hải Sơn như thể đứa ngoài hành tinh vậy. Cậu vươn vai, uể oải ngáp ngắn ngáp dài, tỏ vẻ mệt mỏi mặc dù nãy giờ vẫn hướng ánh mắt lên bảng nghe giảng.

“Ê Sơn, nãy giờ mày có nghe cô Allan giảng gì không?”

“Hả..à..ờ, hình như là không..hì hì!”

“Còn cười nữa, tập trung đi chứ!!”

“Rồi rồi, bình tĩnh nào Nhi. Cho tao xả stress tí đi, cũng sắp thi xong rồi mà.”

Chưa kịp đợi Nhi trả lời thì cậu đã chạy tót vào phòng Sinh hoạt Chung của cả khối rồi. Lúc bước vào, cậu còn thấy những cảnh tượng ngựa mất giữa Gia Huy và Gia Thụy, cộng thêm một đám khác chuẩn bị đánh bài “ăn tiền”, mà trong đám người đó có cả anh, Lưu Thiên Bằng.

Nhìn cảnh anh đánh bài ăn tiền trong vui vẻ, phần nào đó trong Hải Sơn chỉ muốn những khoảnh khắc ấy dành riêng cho mình mà thôi, chỉ dành riêng cho Nguyễn Hải Sơn này thôi. Nụ cười, ánh mắt hay thậm chí là những lời nói ngon ngọt mà anh dùng với nhiều người, sẽ chủ là của riêng cậu mà thôi.

Mà có lẽ, cậu chẳng bao giờ sở hữu chúng một cách danh chính ngôn thuận, bởi lẽ, hai người sẽ không bao giờ về chung sống một nhà cả. Một là gay, tuy đã come out cho mọi người nhưng rồi cũng sẽ bị kì thị bởi những ánh mắt khác, một là thẳng, được mọi người yêu quý và sẽ có một gia đình trọn vẹn.

Hải Sơn chỉ mới nghĩ đến thôi mà đã thấy mũi lòng, cậu quả là một thằng gay yếu đuối mà, không tự tin vào bản thân bao giờ cả.

Mãi mê nhìn lũ bạn với anh chơi bài mà quên mất đã tới giờ về, chiếc điện thoại của cậu reo lên nảy giờ mà bản thân cậu chẳng phát hiện điều đó. Nhìn màn hình điện thoại của mình, Hải Sơn thấy có đến tận 10 mấy cuộc gọi nhớ từ mẹ và chú xe ôm, chết thật, phải gọi lại ngay nếu không sẽ bị la mắng.

“Alo, mẹ hả? Dạ con xuống liền đây ạ!!”

[Con kêu bác Vĩnh chở con qua chỗ cô Đào gọi đầu luôn nhé!!]

“Dạ dạ.”

Cíp máy, Hải Sơn liền thở phào nhẹ nhõm, cứ tưởng lại bị la rầy nhiều lắm nhưng ai ngờ, hôm nay lại được thưởng một buổi gọi đầu nữa rồi!!

Cậu quay qua khắp phòng, bây giờ ai cũng đang tập trung chơi bài không thì cũng cắm mặt xuống điện thoại. Cậu bước ra khỏi cửa thì liền khựng lại vì một giọng nói vang lên.

“Về hả Sơn, vậy bye nha!!”

Giọng nói của Thiên Bằng vang lên khiến đám xung quanh cũng vẫy tay chào tạm biệt cậu. Ày cha, quả thật, chỉ mỗi mình anh là chú ý đến cậu mà thôi.

Hải Sơn bật nhạc lớn hết mức có thể rồi cắm vào hai tai, chân bước đều ra chỗ xe ôm. Sau khi nói ra địa điểm cần tới, cậu liền đắm chìm trong thế giới âm nhạc của mình, đồng thời suy nghĩ sẽ định tỉnh tò anh như thế nào.

Cũng tại vì tính nhát của anh mà cậu phải chuyển sang phương án tỉnh tò trên điện thoại đấy chứ, đến tiết là bó tay Thiên Bằng. Ngày thường thì mạnh miệng, gặp ai cũng chọc, cho đến khi nói chuyện mặt đối mặt nghiêm túc thì cứ như thiếu nữ bên lên đồ hết cả mặt lên.

Cầm điện thoại trên tay, cậu nhấn cho anh một tin nhắn mở đầu với nội dung như thường ngày ”Hiiiiiii

” rồi sau đó để điện thoại vào trong túi áo và thưởng thức vị ngọt của âm nhạc.

Xe máy chạy bon bon tới chỗ gọi đầu, cậu bước xuống xe rồi quay lại thưa bác xe ôm đi về. Hải Sơn bước vào trong và ôm chầm lấy người mẹ của mình xong rồi tự động tới chỗ bồn gọi đầu mà nằm xuống trên cái giường gần đó.

Từng dòng nước trôi trên khuôn mặt của cậu làm cho tinh thần của Hải Sơn phần nào đó được gột rửa và tỉnh táo hẳn. Hơn nữa, cô gọi đầu cho cậu còn sử dụng dầu gội rất thơm khiến cậu còn thoải mái hơn nữa. Nằm im một hồi lâu, Hải Sơn thiếp đi trên chiếc giường.

Trong lúc cậu ngủ, ở tuốt Bình Dương, đã có ai đó âm thầm reply tin nhắn của cậu và khẽ mỉm cười, nói thầm “Kiếp này sinh ra chỉ làm bạn thân thôi Sơn à.”

Cỡ một tiếng sau, gọi đầu xong xuôi hết rồi, Hải Sơn lúc này mới cầm điện thoại lên và khẽ mỉm cười, reply từ lâu rồi cơ mà. Lúc này cậu mới bắt đầu ra một app khác trên điện thoại, soạn thảo một văn bản tỉnh tò để gửi cho anh.

Hải Sơn run rẩy bấm nút send khi đã và paste vào khung chat trên messenger của hai người. Cậu khoá máy và nhìn lên trần nhà, cuối cùng ngày này cũng tới, ba năm crush rồi còn gì. Mặc cho kết quả như thế nào, mối quan hệ của cậu và anh cũng không thể quay lại như cũ được, đây là do cậu suy nghĩ lấy.

Điện thoại rung lên, tin nhắn messenger từ anh hiện lên trên màn hình, hai chữ “m xàm!” đã nói lên tất cả rồi. Hải Sơn khẽ mỉm cười, bởi cậu rất ngổ khi thích một thằng ngốc khác, kiếp này coi như sống 17 năm trên cõi đời này không hề uống giây phút nào.

Lưu Thiên Bằng, anh mãi sẽ là người cậu thích và là mối tình đơn phương đầu tiên của cậu!!! Mãi mãi sẽ bên cạnh cậu, Bằng nhé!!

HOÀN CHÍNH VĂN.

13. Chương 12: Chủ Nhật: Tin Nhắn Cute Cute Dễ Thương~~~

Tin nhắn từ Thiên Bằng gửi đến Hải Sơn sau khi nhận được những lời nói tình cảm của Hải Sơn dành cho mình.

” m xam:))

t ko ki” thi ai ca

t ko phai gay

cai do dung

t ko ghet gay

t coi trong tinh cam m danh cho t

t giu no o muc ban ve

*be

t biet m crush t

nen t moi nhu v

t ko muon raise hope hay bat cu thu gi de m hieu nham t

m la ban t

mai~ la ban t

ai noi m gay hay ki thi m

t dam chet me

t xl:3 m van la 1 dua ban than cua t

:) t ko gioi bieu hien cam xuc o ngoai

nen t mong m nam sau di

se tot hon:) hoc gioi hon

v thoi:)”

Như mọi người đã thấy đấy, đây chính xác là từng dòng tin nhắn mà Thiên Bằng, người Hải Sơn crush nhắn cho đấy.

Quả thật, crush nó ba năm cũng không phải là một kỉ niệm tệ gì đâu, đã vậy mỗi lần đọc lại từng dòng tin nhắn của nó, chỉ biết ngậm ngùi nuốt nước mắt vào trong.

Chỉ có thể ở bên Mỹ, mạnh mẽ hơn và cố gắng học giỏi để có thể đứng bên cạnh nó, vỗ ngực mà tự hào, Hải Sơn mãi là bạn thân của Thiên Bằng!!!!

14. Chương 13: Một Năm Sau...

Hiện tại, tôi đang ngồi trên chiếc ghế gỗ trong phòng kí túc xá ở một đất nước xa xôi. Tai thì nghe những bản nhạc Việt với nội dung sâu lắng và buồn bã; thực chất, tôi cũng chẳng biết tại sao tất cả những bài hát tiếng Việt của tôi luôn xoay quanh nội dung nuối tiếc về người yêu cũ. Quả thật, tôi lại bắt đầu yêu đuổi một lần nữa rồi.

Để tôi dẫn dắt các bạn vào câu chuyện của chính mình nhé! Một ngày hè, phải, lần đầu tôi gặp anh là vào một ngày cuối hạ trong một lớp học đầy đủ tiện nghi. Ấn tượng đầu tiên của tôi về anh chỉ vồn vện trong hai chữ Ngổ Lắm, vì kiểu dáng người của anh là thích chọc các bạn gái rồi bị tụi nó chửi cho té tát. Nhưng nụ cười của anh dường như không bao giờ lụi tắt; và cũng chính nụ cười ấy đã đem trái tim cùng với anh, một nụ cười sáng khoái và dễ thương vô cùng.

Lúc đầu thì cũng chẳng nhận ra tình cảm của mình đâu, vì tôi khờ lắm, ngốc lắm và đáng thương lắm. Định mệnh mà, tôi làm sao có thể sánh vai bên người con trai mạnh mẽ ấy được. Chỉ vì, ông trời trêu ngươi tôi, ông đặt tâm hồn của tôi vào thân xác của một người con trai, để rồi đem lòng mình trao cho một người con trai khác. Các bạn nghe tới đây thì cũng đã hiểu sơ sơ rồi chứ nhỉ? Phải, tôi là một người con trai và tôi phải lòng người ấy ba năm rồi ấy chứ. À không, đã bốn năm rồi.

Câu chuyện thật sự bắt đầu khi tôi không hề hay biết anh biết tôi thích anh. Anh bắt đầu tạo một thứ gọi là hàng rào để chắn ở giữa mối quan hệ của anh và tôi. Hai chữ Bạn Thân của tôi và anh vì thế dần dần rạn nứt cho tới khi anh bắt đầu thay những cô người yêu như thay quần áo hằng ngày.

Và điều không ngờ là tôi lại là người đầu tiên biết đầu tiên, nghe khó tin đấy nhưng hoàn toàn là sự thật. Và cô bạn gái cuối cùng của anh là nhỏ bạn thân của tôi. Bởi, cuộc đời mà, rất hay trêu ngươi những con rối tội nghiệp qua các hình thức khác nhau. Đương nhiên, kết quả ai cũng đoán được; mối quan hệ của họ không được bao lâu thì cũng đường ai nấy đi. Tôi là người ở giữa, mang danh Bạn Thân của cả hai nhìn hai người mang một nỗi buồn riêng. Họ đau một, đau hai thì tôi đau gấp bội lần của cả hai gộp lại. Và rồi, cũng tới ngày đó, ngày tôi Tở Tính.

Một thằng gay như tôi thì làm sao có thể có được tình cảm từ anh, một người rất có uy tín với bạn bè và gia đình cơ chứ. Ngày tôi nói ra tất cả, anh đã ôm tôi thật chặt, anh nói rất nhẹ nhàng “S sẽ mãi là bạn thân nhất của B. Mãi mãi là như vậy và ai mà nói S là gay hay bê dê gì đó, B sẽ tấn nó chết. Và S cũng biết mà, sa chúng ta có thể đến với nhau được vì... xã hội sẽ không chấp nhận đâu mà?” Phải, anh cũng thích tôi đấy, nhưng liệu xã hội này liệu có chấp nhận mối quan hệ của cả hai?

Tôi vẫn ngồi trên chiếc ghế gỗ ấy, cũng chiếc điện thoại ấy và nhìn nụ cười ấy mà không hề biết trên má, từng giọt nước mắt cứ tuôn rơi và không hề có dấu hiệu ngừng lại. Tôi vẫn sẽ giữ mãi tình cảm trong sáng của thời cấp 3 của mình và sẽ nói cho cả thế giới này biết, tôi vẫn còn yêu Bằng nhiều lắm.

P/S: Yêu đuổi, bắt lặc..Vây là truyện có kết thúc SE nhỉ?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luon-luon-co-nhau>